

СТИВЪН ЛЕДЪР КИТАЕЦЪТ

Част 1 от „Майк Крамър“

Превод от английски: Марин Загорчев, 2000

chitanka.info

На Нуала

Бяха странна двойка — момичето и старицата. Девојката бе красива, много, много красива. Правата ѝ черна коса достигаше средата на гърба, при всяко движение през нея преминаваха вълни като по повърхността на спокойно езеро. Беше висока и стройна, носеше тесни зелени панталони, високи каубойски обувки и черно кожено яке с вдигната яка. Стъпваше като фотомодел, грациозно и сдържано, като жена, свикнала да бъде център на вниманието. Мъжете, които се извърщаха да я погледнат, нямаше как да разберат откъде е, ясно бе само, че е източноазиатка. Можеше да е тайландка, китайка, корейка, но това нямаше значение за тях, важното беше, че е красива. Скулите ѝ бяха високи и добре очертани, кожата ѝ — с цвят на чай с мляко, — очите ѝ бяха големи и издължени, а устата ѝ имаше вид, сякаш все се цупи. От време на време нещо привличаше вниманието ѝ и тя взимаше някоя рокля или блуза, оглеждаше я, след това с недоволно вдигане на рамене я връщаше обратно на рафта. Пръстите ѝ бяха дълги и фини, ноктите ѝ — лакирани в тъмночервено.

До момичето креташе съсухрена старица, с една глава по-ниска и с цяла епоха по-стара. Лицето ѝ бе прорязано от бръчки и с белези от шарка като щавена кожа, забравена прекалено дълго време на слънце. Косата ѝ беше сива и без блясък, подстригана късо, очите ѝ — равнодушни и незаинтересувани от околния свят. Когато момичето я питаше за мнението ѝ за някоя дреха, тя едва я поглеждаше, поклащаше леко глава и отново свеждаше поглед към пода. Носеше дебело палто и избелял шал и държеше ръцете си дълбоко в джобовете, въпреки че в магазина бе топло.

Беше събота, през януари, и навън бе кучешки студ, покрай тротоарите се събираха купчини кална киша, а от устата на минувачите излизаше пара. Момичето погледна една редица палта от изкуствена кожа със знак за трийсетпроцентно намаление, после — през заскрежения прозорец. Потръпна, без да знае защо. Живееше в Лондон, откакто се помнеше, и за разлика от майка си бе свикнала с британския климат. Обзе я зловещо предчувствие.

Тя взе едно палто и го вдигна пред себе си. Някакъв мъж на средна възраст със сивкавокафяв шлифер, който чакаше пред пробната с пълна торба покупки, се усмихна и кимна в знак на одобрение. Тя не му обърна внимание и огледа палтото. Старицата изсумтя и отмина. Момичето погледна цената и си даде сметка, че дори с трийсетпроцентна отстъпка не може да си го позволи.

Отново погледна през голямата витрина — забързана тълпа се блъскаше пред входа на магазина от другата страна на улицата. Прииска ѝ се да се присъедини към нея в треската за преоценени стоки, но старицата очевидно се отегчаваше и искаше да се прибира вкъщи, а дотам имаха поне час път. Момичето остави палтото на закачалката.

Един черно-червен мотоциклет се шумгуна между колите и спря на двойната жълта лента пред входа на магазина. Беше чисто нов и целият блестеше, само по гумите му имаше полепнал сняг. Върху кутията отзад бе написано името на куриерската фирма. Шофьорът скочи от возилото като каубой от коня си. Носеше черни кожени дрехи и голяма каска с матово стъкло. На колана му висеше малка радиостанция, на лявото му рамо бе закрепен приемник. Той включи аварийните фарове и кехлибарената светлина заблестя на мокрия асфалт. Мотоциклетистът огледа тротоара в двете посоки, сякаш проверяваше за пътни полицаи, после обърна гръб на мотоциклета и се запъти към бутика. Направи път на три кикотещи се ученички, после влезе. Огледа азиатката от глава до пети, докато минаваше покрай нея, и тя се извърна, за да го изпрати с поглед. Кожените му дрехи издаваха скърцащ звук при всяка стъпка. Мотоциклетистът не носеше нищо и момичето реши, че е дошъл да вземе някаква поръчка. Той обаче продължи през тълпата, мина покрай касата и излезе през вратата от другата страна на магазина.

Момичето се намръщи и се обърна пак към витрината. Аварийните светлини на мотоциклета продължаваха да мигат. Тя сбърчи още повече вежди. Точно в този миг дванайсетте килограма семтекс в кутията на мотоциклета избухнаха в ослепителна бяла светлина, счупвайки витрината и обсипвайки момичето с хиляди остри парчета. В последния си миг тя понечи да се извърне към майка си, да я защити, но и двете намериха смъртта си сред дъжда от стъкло.

Обаждането се получи в новинарския отдел на „Прес асосиейшън“ още преди първата линейка да пристигне пред взривения магазин. По-късно полицията определи паролата, дадена от мъжки глас с ирландски акцент, като оригинална. По гласа не можеше да се определи дали човекът, който се обажда, е млад или стар. Мъжът събщи, че току-що в Нйтсбридж е избухнала бомба и че Ирландската републиканска армия поема отговорност за взрива. Репортерът не записа обаждането; беше нов и никой не го бе уведомил, че трябва да го направи. След като затвори, той отиде при редактора на новините и му каза да провери достоверността на сигнала в полицията. След три минути информацията вече течеше по телеграфа: ИРА ВЗРИВЯВА БОМБА ПРЕД ЛОНДОНСКИ МАГАЗИН — НАЙ-МАЛКО ПЕТИМА ЗАГИНАЛИ.

Когато новината се появи на екрана на редактора на „Сънди уърлд“, той вече бе говорил с един „съвестен“ гражданин, обещаващ повече информация срещу съответно заплащане. Беше натоварил двама репортери да потърсят повече сведения от полицията и информаторите на вестника в Шин Фейн и се опитваше да намери някой от хората си в Белфаст.

Часът бе 17,30, точно когато дневната смяна започва да се оттегля към кръчмите, а нощните репортери още не са започнали работа. Фотоотделът изпрати на местопроизшествието един щатен и двама нещатни сътрудници, но Нйтсбридж се намираше най-малко на половин час с кола от централата на вестника в Докландс.

„Прес асосиейшън“ и „Ройтерс“ бълваха още и още информация, броят на загиналите растеше с всяко следващо съобщение.

— Господи, сега казват дванайсет убити — възкликна Джон Симсън, редакторът на новините.

Зад него стояха заместник главният и главният редактор и четяха над рамото му.

— На първа ли? — попита заместник главният редактор, макар вече да знаеше, че отговорът ще е „да“.

На следобедното съвещание бяха решили на първа страница да поместят материал за пристрастеността към наркотиците на известен поппевец от шейсетте.

— Ако ще пускаме първи новината, трябва да се понапънем — заяви главният редактор. — Ще запълним първа, втора и трета

страница, но първо искам да видя снимките. Оставете статията за онзи депутат за следващата седмица и изместете материала за контрола по безопасността на хранителните продукти. Не, чакай, и него го махнете. Материала, който беше за първа страница, също ще го оставим за другата седмица.

Заместник главният редактор се втурна към бюрото си, за да промени плановете за броя. В същото време изкрещя на художествения редактор да му представи всички снимки, с които разполагаха.

— Имаш два часа, Джон. Мобилизирай всички хора — заръча главният редактор и се запъти към бюрото на художествения.

— Къде е Уди? — изрева Симсън, вдигайки телефона.

— А ти къде мислиш? — вдигна вежди заместникът му, който следеше информацията, идваща от „Прес асосиейшън“.

— Пияна свиня — измърмори Симсън и набра номера на „Кралска глава“, близката кръчма.

Когато телефонът на бара иззвъня, Йън Уд пресушаваше второто си двойно уиски „Белс“ и се опитваше да надникне в деколтето на барманката. Тя забеляза мераците му, засмя се и му махна с кърпата за чашите.

— Гледай да не те види Санди.

— Мъжът ти е прекалено добър търговец, за да бие клиентите.

— Още едно? — попита тя, докато вдигаше слушалката.

Послуша известно време, после размърда няма устни: „Тук ли си?“

„Кой пита?“ — отвърна също така беззвучно той.

„От службата.“

Приличаха на два шарана, които се опитват да си поемат въздух. Той кимна и взе слушалката. Барманката взе чашата му и я напълни.

— Уди, можеш ли да поемеш второ дежурство за днес? — попита Симсън.

Уди погледна жадно двойното уиски в чашата си, облиза устни, но без много да се замисля, прие. Работеше на свободна практика и се нуждаеше от пари. Ако беше щатен репортер, щеше да прати редактора на новинарския отдел по дяволите, но от последния път, когато му предложиха щатна длъжност, бе изминало прекалено много време.

— Какво има? — осведоми се той.

— Бомбен атентат на ИРА. Голям. В Найтсбридж.

— Господи. Колко убити?

— Засега казват дванайсет, не, тринайсет, но очакват да има още. Тичай бързо да хванеш събитието. Свържи се и с фотографите... — Симсън извика на някого в залата, за да научи имената им. — Дейв Уилкис е щатният, търси него.

— Тръгвам веднага.

Уди затвори телефона, пресуши чашата си на един дъх.

— Тръгваш ли? — изненада се барманката.

— Работа, скъпа. Можеш ли да ми осребриш един чек?

— Петдесет устройват ли те?

— Страхотно. Спасяваш ми живота. Ако съпругът ти някога...

Тя му махна пренебрежително и започна да брой банкнотите. Уди ѝ написа чека.

— Чао.

Излезе през мрачния коридор на улицата. Зави надясно, повървя известно време до „Хайуей“ и взе такси към центъра.

Когато научи къде иска да отиде, шофьорът го погледна през рамо:

— Трябва да спрем някъде наоколо, приятел. Някаква бомба е избухнала.

— Да, знам. Журналист съм.

— Добре. — Шофьорът потегли. — Към кой вестник?

— „Сънди уърлд“.

— Така ли? И какво ново? Заклана девойка на трета страница, а?

Гърленият му смях отекна в таксито.

Попаднаха в задръстване много преди Нйтсбридж и въпреки че таксиджията опита да намери път през страничните улички, скоро заседнаха, без изгледи да се оправят.

— Повече не мога да направя — извини се шофьорът, явно професионалната му чест бе накърнена.

— Няма проблем.

Уди слезе и му подаде десет лири през прозореца.

— Ще продължа пеша. Задръжете рестото и ми дайте фактура.

— Доста изкъсо ви държат, а?

— И още как.

Таксиджията попълни фактурата. След това откъсна и няколко празни и му ги подаде:

— Ето, тия си ги попълнете сам.

— Душа човек сте — благодари Уди и ги прибра в джоба си.

Започна да подтичва към звука от сирени, обувките му джапаха през локвите, шлиферът му се развяваше като пелерина. Въпреки студа скоро плувна в пот. Йън Уд не беше голям спортист. Имаше малко излишни килограми, но не в това бе проблемът. Тичането му се удаваше толкова трудно, защото от ученическите си години не се беше занимавал с никаква физическа дейност.

Полицията бе отцепила района около магазина и когато се опита да се провере под жълтата лента, един набит сержант му препречи пътя. Уди му показва репортерската си карта и след внимателно изучаване полицаят го пусна.

Гледката бе покъртителна. По улицата бяха разхвърляни все още димящи останки от потрошени коли. Пълно бе с возила на службите за спешна помощ с отворени врати, пращящи радиостанции и мигащи сигнални лампи. Пред магазина бяха спрени две противопожарни коли, но маркучите им лежаха неизползвани. Явно огънят не е бил силен и го бяха потушили с пожарогасители. Имаше шест линейки и докато Уди вървеше към началниците от полицията, една от тях потегли с включена сирена. Нещо изхрущя под крака му и той погледна земята. Беше стъпил върху нечия ръка. Ръка на малко момиченце, с бяла кожа и нокти, изгризани до живеца. Ръката свършваше с кърваво парче месо на мястото, където би трябвало да е лакътят. Стомахът на Уди се сви и той отскочи ужасен от ръката.

Отстъпи назад и се блъсна в един полицаи с тъмносиня работна престилка, ботуши и дебели гумени ръкавици, които покриваха по-голямата част от ръцете му. Полицаят вдигна откъснатата ръка и я прибра в найлонов чувал. Когато се изправи, Уди забеляза, че на лицето му е завързана бяла хирургическа маска. След това видя дълги руси къдрици и си даде сметка, че полицаят не е мъж, а жена около двайсетте. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя му обърна гръб, отдалечи се на няколко крачки и отново се наведе. Този път вдигна обувка, от която стърчеше раздробена кост със зелен чорап. Уди потръпна. Още десетина полицаи с подобно облекло извършваха същата зловеща дейност. Уди изведнъж осъзна, че броят на мъртвите не е окончателен. От взрива бе изминал поне час, а все още не можеха да съберат всички парчета от телата. Санитарите от „Бърза помощ“ тичаха с пълни

носилки, някои от жертвите стенеха или пицяха, други лежах неподвижно, покрити с одеяла. Полицайте с кървавите престилки работеха по-бавно, в случая по-важна бе щателността на претърсването. От тях не зависеше ничий живот, просто събираха веществени доказателства.

Уди се огледа, за да придобие по-пълна представа за пораженията. Всички витрини на магазина и на тези от другата страна на улицата бяха счупени, стените на сградата бяха изронени и почернели. Наполовина на тротоара, наполовина на платното лежеше разбит мотоциклет, задната му част представляваше безформена маса разтопен и след това застинал метал. Двама мъже на средна възраст с бели престилки го оглеждаха.

Потресени клиенти и продавачи още се точеха от магазина, подканяни да побързат от полицаи с жълти сигнални якета. Един инспектор крещеше по високоговорител, че може да има втора бомба, и приканваше любопитните да стоят настрана. Уди знаеше, че го казва само за да прогони зяпачите. Две бомби означаваше двойно по-голям риск при поставянето им. Пък и ИРА никога не използваше по две бомби срещу цивилни обекти, само при военните бази в Северна Ирландия. Освен това, ако имаше опасност от второ устройство, нямаше да допуснат хората от „Бърза помощ“ до местопроизшествието, докато Отрядът за обезвреждане на взривни устройства не обезопаси района.

На улицата се виждаха няколко полицейски кучета, други душеха из магазина, радостно махайки с опашки. Едно от кучетата на улицата, дългокосмест следотърсач, се спусна напред и лапна нещо. Водачът му изкрещя и го изрита, за да пусне предмета. Беше ръка. Водачът издърпа рязко кучето и изпсува. Животното приклегна виновно, без да изпуска от поглед плячката си.

Уди се приближи до главния инспектор и още двама детективи, заобиколени от репортери и фотографи. Много лица му бяха познати — всички жълти вестници бяха изпратили представители. Ако не, някой новинарски редактор щеше да получи сериозен шут отзад. По-възрастните репортери си водеха кратки бележки, по-младите завираха касетофончетата си под носовете на полицайте. Зад тази тълпа в отчаяни опити да заснемат близък план се блъскаха телевизионните екипи. Уди чу бръмчене от автоматично пренавиване на фотоапарат и

се обърна — Дейв Уилкис тъкмо фокусираше някакъв обезобразен труп в носилка.

— Няма да я вземат — предупреди го Уди. — Много е гадна.

— Хайде бе.

Главният инспектор обясняваше какво според него е станало. Бомбата била в задницата на мотоциклета, избухнала без предварително предупреждение, улицата била пълна, магазинът — претъпкан. Още нямали представа колко точно са жертвите. Били най-малко петнайсет. Да, случаят със сигурност бил свързан с последната вълна от бомбени атентати в Лондон. Досега — четири. Поправка, с този ставали пет. Да, отговорността е поета от ИРА.

— Това, господа — заключи той, — мога да ви кажа в момента. Сега бихте ли се оттеглили зад загражденията, за да не пречите на хората ми. По-късно днес ще дадем пресконференция в „Скотланд ярд“.

Той внимателно си проправи път сред тълпата и журналистите се отдръпнаха да му направят път. Ясно бе, че е казал всичко, което му е известно. Никой не се опита да измъкне повече информация. Освен това всички имаха източници в полицията, от които щяха да научат много повече.

Уди прекоси улицата и си записа имената на останалите пострадали магазини. Под краката му изхрускаха стъкла и той отстъпи встрани, за да направи път на двама санитарии с носилка, които излизаха от един бутик. Носеха момиче с черно кожено яке и разкъсани, кървави зелени панталони. Познаваше се, че е момиче, само по дългата черна коса. От лицето ѝ не беше останало нищо, само ивици месо, висящи от белите кости. На Уди отново започна да му се повдига. И преди бе присъствал на произшествия с човешки жертви, дори на повече от необходимото, но никога не беше виждал такава касапница. Наоколо вонеше на смърт, на кръв и на обгоряло месо. Той едва запази самообладание, имаше работа да върши. За репортерите е по-трудно, помисли си той. Лесно им беше на фотографите. Гледат всичко през стъклото на обектива и то сякаш ги изолира от действителността. Репортерът обаче трябва да почувства всичко, преди да го отрази, трябва да попие ужаса, скръбта и болката. Понякога почти ти идва да се откажеш. Почти.

Той застана до една от линейките и записа няколко реплики от потресените санитарии, после се приближи до жена с кожено палто, която бе забелязал да излиза от един магазин. Разказът ѝ беше объркан и тя отказа да му каже името и адреса си. По замъгления ѝ поглед личеше, че е в шок. Уди я хвана внимателно за ръката и заговори успокоително. После направи знак на Уилкис и се дръпна встрани, за да може фотографът да я снима.

— Свърши ли?

— Да — отвърна Уилкис. — Отивам при нещатните да събера и техните материали. Идваш ли?

— Не, ще продиктувам статията по телефона, така ще спестя време. Ще се видим в редакцията.

Уди отчаяно се огледа за уличен телефон, но знаеше, че в Найтсбридж такива се намират трудно. Влезе в една малка италианска закусвалня и се обърна към келнера:

— Мога ли да използвам телефона?

Келнерът понечи да възрази на развален английски, но Уди му бутна десет лири и възраженията секнаха. Свърза се с редакцията и започна да диктува записките си. Двайсет и пет параграфа първокачествен журналистически материал. След като свърши, помоли стенографката да го свърже с редактора на новинарския отдел, за да провери дали всичко е наред.

— Получих го, Уди — увери го Симсън. — Добра работа.

— Добре, ще се повъртя малко тук, да видя дали няма да излезе още нещо. Пак ще ти се обадя.

Затвори, преди Симсън да успее да го привика в редакцията. На излизане взе фактура от келнера.

По-надолу по улицата имаше кръчма, Уди влезе и си поръча двойно „Белс“. Едва когато уискито се разплиска по чашата, той си даде сметка, че ръцете му треперят.

Звънът на домофона ги стресна, въпреки че го очакваха. В апартамента бяха трима, пиеха чай и гледаха телевизия. Носеха обикновени дрехи — широки пуловери, избелели дънки и износени маратонки — и приличаха на студенти по социология, които бездействат между две лекции. Единият пушеше и на пода до

паянтовия му стол стоеше препълнен с фасове кръгъл кристален пепелник. Той се наведе и изтръска цигарата си, след това стана и излезе в антрето. На стената до входната врата имаше телефон и малък черно-бял монитор; той натисна едно копче и на екрана се появи образ.

— Добре дошъл — каза мъжът и натисна второ копче, за да отвори външната врата на сградата, на чийто четвърти етаж се намираха. След това се върна в хола. — Той е.

Всички знаеха, че е той, защото на никого друго не му беше известно, че са тук, а ако имаше такива, нямаше да звънят на входната врата, а щяха да нахълтат през прозорците с ръчни гранати и автомати.

По телевизията даваха някакво американско хумористично предаване и в помещението кънтеше неестествен смях. През високите плъзгащи се прозорци в другия край на стаята се виждаше как един влекач с мъка тегли голям шлеп нагоре по Темза.

Когато отвън се чу звукът от спиране на асансьора, мъжът отново излезе в антрето и отвори външната врата. От асансьора излезе младеж около двайсетте, със сиви фланелени панталони, синьо сако и бяло поло. Косата му бе тъмнокестенява и къдрава, а очите — черни. Хилеше се широко.

— Видяхте ли? — попита той, преди още другият да затвори вратата зад гърба му. Вдигна юмрук: — Видяхте ли, дявол да ви вземе?

— По-спокойно, О'Рийли — смъмри го мъжът, който го беше пуснал.

О'Рийли се обърна към него, бузите му се изчервиха.

— Да се успокоя ли? За бога, човече, да ме беше видял само. Страхотен бях. — Обърна се към телевизора: — Показаха ли го? Колко?

— Засега петнайсет — отвърна мъжът, седнал на кожения диван срещу шкафчето, имитация на антикварна мебел, върху което стоеше телевизорът. — Добре се справи, О'Рийли.

Той беше най-възрастният от четиримата, макар че едва бе навършил трийсет. Въпреки ирландския акцент със светлорусата си коса, бледосините си очи и млечнобялата си кожа приличаше на типичен англосаксонец. Името му също далеч не звучеше по ирландски, но Денис Фишер бе роден в Белфаст и беше убивал многократно за Каузата.

— Какво направи с каската и кожените дрехи? — попита той О'Рийли.

— В багажника са. Направих всичко, както каза. Много беше лесно.

— Не е било лесно, а добре планирано.

— Няма значение. Мисля, че сега заслужавам едно питие.

О'Рийли влезе в кухнята, облицована със сини и бели плочки, и отвори хладилника.

— Някой иска ли нещо? — провикна се той, но всички отказаха.

Той взе студена кутия „Карлсберг“, отвори я и се върна в хола. Издърпа един дървен стол изпод масата и го възседна, опря лакти на облегалката.

— Какво следва? — попита с усмивка той.

— Да — каза мъжът, който бе отворил вратата, а сега седеше на един диван на цветчета до висока етажерка за книги. Името му бе Маккормик. — Какво ще правим отсега нататък?

Фишер се усмихна.

— Много сте нетърпеливи. — Обърна се към жената, седнала на един стол до прозореца, по прякор Бомбаджийката: — Зависи какво ни е подготвила Макдермот.

Бомбаджийката се ухили.

Хумористичното предаване прекъсна за новините и един говорител с вид на кинозвезда и траурен глас съобщи, че от взрива са загинали шестнайсет души и че ИРА е поела отговорност за атентата. След това включиха репортер с бял шлифер, застанал под една улична лампа в Нйтсбридж, който съобщи, че според полицията бомбата била в задната кутия на мотоциклет и била взривена с часовников механизъм.

О'Рийли отново размаха юмрук, Бомбаджийката се усмихна още по-самодоволно.

Полицейската кола караше бавно по „Клафам роуд“. Полицай Саймън Еджингтън вече го болеше ръката от постоянното сменяне на скоростите и тихо ругаеше натовареното движение. Нямаше смисъл да включва сирената, защото колите и автобусите нямаше къде да отбият, за да направят път.

— И по-лошо става — изръмжа той.

— Моля? — попита русата му партньорка Сюзан Грифин.

Наскоро беше завършила с отличие полицейското училище. Един сержант го бе предупредил да не опитва да я сваля, защото подаде оплакване срещу предишния си партньор, който случайно допрял ръка до бедрото ѝ при една по-рязка смяна на скоростите.

— Много е натоварено движението — обясни той. — С тази скорост до довечера няма да стигнем.

Тя погледна списъка в скута си.

— Този е последен. Китаец или нещо такова. За бога, как се произнасят тези имена? Нгуйен Ксуан Пхонг и Нгуйен Киеу Тринх. Правилно ли ти звучи?

Той се изсмя.

— Звучат ми като имената на някакви тропически болести.

Тя го изгледа студено.

— Не е за смях, Саймън.

Еджингтън се изчерви. Грифин беше една година по-млада от него, но вече се държеше, сякаш има сержантски нашивки. Всъщност смущението му идваше от това, че в случая беше права. Щеше му се да ѝ каже, че просто е нервен, че се опитва да освободи напрежението, което кара стомаха му да се свива, и че когато преди три години е постъпвал в полицията, изобщо не си е помислял, че ще му се налага да обикаля по къщите на напълно непознати хора, за да им съобщава, че близките им са разкъсани на парчета при експлозия. Искаше да ѝ го обясни, но си даде сметка, че ще прозвучи като абсолютен глупак, затова се съсредоточи върху движението.

Бяха им дали три адреса, и трите от южната страна на реката. Първо посетиха една двойка на средна възраст в Ламбът, учител и жена му. Синът им бил на предната седалка на някакъв микробус на двайсетина метра от мотоциклета. Няколко жици от бомбата счупили предното стъкло и нарязали лицето и врата му. Хората вече бяха гледали новините за взрива и преди още Грифин да заговори, жената се свлече в ръцете на съпруга си. Еджингтън с радост остави партньорката си да говори, защото се опасяваше, че гласът ще му изневери. Беше постъпил в полицията, за да преследва престъпници, не да изпълнява ролята на вестносец на смъртта. А тя се справяше толкова добре. Накара възрастните хора да седнат, направи им чай,

обади се на дъщеря им и я повика да се погрижи за тях. Стоя с тях до идването на младата жена, след това ги остави сами със скръбта им. През цялото това време Еджингтън стърчеше до вратата на кухнята с чувството, че е напълно безполезен. Когато се върнаха в колата обаче, Грифин не спомена нищо на тази тема.

Следващата им спирка бе малък апартамент в Стокуел. Този път не попаднаха на роднини, а на годеника на загиналата, който избухна в сълзи и прегърна полицайката, след като тя му съобщи новината. Била бременна. Скоро щели да се женят. Грифин го държа в прегръдките си, докато се успокои, после го сложи да седне и го попита дали иска да се обади на някой роднина или приятел. Той я попита дали любимата му е страдала. Не, излъга го тя. Един сержант им беше казал, че момичето умряло в страшна агония на тротоара; и двата ѝ крака били откъснати от взрива.

— Не, не се е мъчила — отвърна без колебание Грифин.

Младежът избърса очи с опакото на ръката си, полицайката му подаде кърпичка, а Еджингтън се обади на майка му. Жената каза, че пристига след петнайсет минути, и двамата полицаи решиха, че няма нужда да я чакат. Оставиха младежа приведен над чаша чай.

— Ето, тук отляво — стресна го Грифин.

Колите отпред бавно се изнизиха и те най-сетне стигнаха завоя.

— Номер шейсет и две — каза тя, преди той да успее да попита.

Той продължи да кара бавно, броейки номерата.

— Сигурна ли си?

Тя провери отново компютърната разпечатка и кимна:

— Така пише.

Той спря колата и двамата погледнаха сградата с номер 62. Беше магазинче за китайска храна. На витрината имаше някакви китайски йероглифи, а над тях — надпис: „Двойно щастие — храна за вкъщи“. През витрината се виждаха двама клиенти пред касата.

— Това е — заяви Грифин и слезе.

Еджингтън я настигна пред вратата.

Зад гишето стоеше стар азиатец и крещеше нещо през прозорчето към кухнята на неразбираем за тях език. Обърна се, остави два плика, пълни с картонени кутийки, пред единия от двамата клиенти и си прибра парите. От кухнята се чу силен крясък, старецът провря глава през прозорчето и пак извика нещо.

Върна се на тезгяха и се усмихна на полицаите.

— Какво да бъде?

Беше дребен мъж, раменете му едва се подаваха над тезгяха. Лицето му бе прорязано от бръчки, но кожата му не беше отпусната, скулите му се очертаваха ясно и под брадичката му не висяха старчески гънки. Трудно беше да се определи на колко е години. Можеше да е около четирийсетте и да е водил тежък живот, а можеше да е добре запазен шейсетгодишен мъж. На Грифин ѝ направи впечатление колко са тъжни очите му. Очи, които са видели много страдание, реши тя.

— Вие ли сте господин Нгуен? — попита.

Той кимна кратко, но я поправи, че произношението било „Нгуен“. Клиентът, който още не беше получил поръчката, стоеше до тях и слушаше разговора. Еджингтън го изгледа укорително и човекът отмести поглед и се направи, че чете менюто, закачено на стената.

— Може ли да влезем някъде да поговорим? — попита Грифин.

— Много съм зает. Няма персонал. Елате по-късно.

Откъм кухнята се изтропа, той се провря през дупката и извади друга торбичка с храна. Подаде я на клиента.

— Заповядайте пак.

— Страхувам се, че имаме лоши новини за вас — настоя Грифин.

Погледна списъка. Помисли си: „Господи, как се произнасят тези имена?“

— Господин Нгуен, познавате ли Ксуан Пхонг или Киеу Тринх?

И двете имена започваха с „Нгуен“, така че тя реши, че това е фамилията, а всичко останало — малките им имена.

Азиатецът се намръщи. В магазинчето влезе нов клиент и се нареди зад Еджингтън. Грифин отново опита да произнесе имената, но след като това не предизвика никаква реакция, му показа списъка.

Той кимна:

— Жена ми и дъщеря ми.

— Страхувам се, че се е случило нещастие. Трябва да поговорим някъде насаме.

Азиатецът размаха припряно ръце.

— Какво е станало?

— Господин Нгуен, моля ви, по-добре е да седнем някъде.

— Няма персонал. Жена ми я няма. Много работа. Какво е станало?

Изговаряше всяка дума внимателно, сякаш с мъка сглобяваше изреченията, и имаше лек американски акцент. Явно обаче нямаше никакъв проблем да я разбира.

— Господин Нгуен, жена ви и дъщеря ви са мъртви. Съжалявам.

Той застина. Отвори уста, прокара ръка по тезгяха, после я отпусна до тялото си. Понечи да каже нещо, но спря и само поклати глава. Еджингтън се обърна към клиента и започна да му се извинява, въпреки че нямаше никаква причина да го прави. Усети, че се изчервява.

— Разбирате ли, господин Нгуен? — попита Грифин.

— Какво е станало?

— Може ли да влезем някъде, за да поговорим насаме?

Не ѝ се обясняваше за бомбата пред клиента.

— Можем да отидем отзад — каза той.

Изкрещя нещо през дупката и отвори някаква боядисана в бяло врата. От кухнята се появи плешив азиатец със запретнати ръкави и престилка на мазни петна, издута от големия му корем. Той сякаш не забеляза Нгуен, а направо изляя на клиента:

— Какво искате?

Нгуен преведе полицаите през покрит с плочки коридор, после нагоре по дървено стълбище до завеса от връвчици с разноцветни маниста. Зад завесата имаше малка стая, облепена с брукат, с избелял шарен килим на пода. Мебелите бяха от тъмно палисандрово дърво — квадратна маса с резбовани крака и четири стола без възглавнички. На едната стена бе закачен червенозлатист будистки молитвеник, пред който пушеше пръчица със сладникав аромат.

В ъгъла до прозореца имаше кръгла масичка с няколко снимки на Нгуен в компанията на възрастна жена и момиче. Еджингтън се приближи и ги заразглежда, а Грифин седна до стареца. Повечето снимки бяха на момичето, очевидно тя бе най-обичаната в семейството. На по-скорошните фотографии изглеждаше петнайсет-шестнайсетгодишна и бе страшно красива, с дълга черна коса и безупречни черти. Можеше да бъде фотомодел. Имаше снимки в ученическа униформа и дори на тях изглеждаше възбуждащо. Старицата очевидно бе майка ѝ, въпреки че не се виждаше особена

прилика. Момичето беше високо и стройно, а старицата — ниска и прегърбена. Кожата на момичето бе нежна и свежа, а тази на старицата — тъмна и сбръчкана. Очите на момичето блестяха, докато тези на старицата бяха безжизнени. Грифин обясняваше за бомбата. Еджингтън направи бърза сметка — ако жената е родила момичето на двайсет, сега не би трябвало да е на повече от трийсет и няколко, а дори да го беше родила на трийсет, пак не би трябвало да е много по-възрастна от четирийсет и осем. Въпреки това изглеждаше много по-стара. На една от снимките, най-голямата в колекцията, момичето седеше на един стол, а родителите ѝ стояха отзад. Нгуен се усмихваше гордо и държеше бащински ръка върху рамото ѝ. Приличаха повече на дядо и внучка. Имаше и друго странно нещо. На никоя от снимките не се виждаше бебе или малко дете. На никоя момичето не беше по-малко от седем-осемгодишно. Странно.

— Моля — стресна го гласът на азиатца.

Еджингтън се обърна. Старецът сочеше към него.

— Моля ви, снимката.

Еджингтън взе голямата фотография и му я занесе. Не каза нищо. Не знаеше какво да каже.

Старецът притисна снимката до гърдите си. Не заплака и не издаде дори звук, но гледката беше сърцераздирателна.

— Кой направи това на семейството ми? — попита накрая той.

— ИРА — отвърна Еджингтън.

За пръв път заговаряше и гласът му трепереше от вълнение. Той се изкашля. Грифин го погледна изненадана, че е заговорил.

— ИРА пое отговорността — продължи той.

— ИРА — произнесе бавно Нгуен, сякаш чуваше съкращението за пръв път. — Какво е ИРА?

Еджингтън се спогледа с Грифин и тя вдигна вежди. Нима беше възможно? Той седна до стареца.

— Терористи — поясни тихо.

— Какво искат тези терористи?

Въпросът затрудни Еджингтън и той погледна безпомощно Грифин. Тя поклати глава — старецът се нуждаеше от съчувствие, не от политически дискусии. Азиатецът се обърна към нея:

— Какво искат?

— Искат изтеглянето на британските войски от Северна Ирландия — отвърна неохотно тя.

— Какво ще им помогне смъртта на близките ми?

Тя вдигна рамене.

— Искате ли да се обадя на някой близък? Имате ли някакви роднини?

— Нямам роднини. Вече нямам никакви роднини. Сам съм. Тези от ИРА ще ги заловите ли?

— Да — излъга го тя в очите.

— Ще бъдат ли наказани?

— Да — повтори тя. Днес много ѝ се удаваше да лъже.

— Добре — кимна старецът, сякаш доволен от отговора ѝ.

Когато Уди най-сетне влезе в редакцията, утрешният брой вече се печаташе. Той се тръсна на стола, без да сваля шлифера. Беше го полял с нещо, наведе глава и подуши мокрото петно. Уиски.

— Каква загуба — промърмори той.

Репортерът на съседното бюро се наведе над саксията помежду им и пошепна:

— Симсън те търси под дърво и камък, Уди.

В гласа му звучеше повече от намек за садистичното удоволствие, което изпитваше, съобщавайки му лошата новина. Както Уди, и той беше на свободна практика, а всеки път, когато някой се провали, за останалите се отваряше допълнителна работа.

— Благодаря — отвърна Уди.

Беше решен да не издава тревогата си. Нуждаеше се от тази работа, господи, как се нуждаеше от тази работа. През последните дванайсет месеца го бяха изгонили от повечето столични вестници. Все по-трудно и по-трудно изкарваше работния ден, без да пие, а това не се приемаше с добро око в света на развитите технологии и съвременната преса. Едно време, когато репортерите имаха вид на репортери и работеха с пишещи машини, които тракаха като пишещи машини, тогава на „Флийтстрийт“^[1] бе пълно с хора със собствено излъчване — мъже и жени, които спокойно надигаха бутилката, от което работата им само ставаше по-добра, и на които после добросърдечно им прощаваха, ако ги намерят случайно в безсъзнание

под бюрото. Редакторите просто повикваха служебната кола и ги изпращаха вкъщи. Ако наистина са се държали неприлично, тогава, разбира се, идваха наказанията — гадна полева работа в някой дъжд или отразяване на среднощна катастрофа на някое забутано място — все задачи, оформящи характера, не подли удари под кръста. Сега вече не беше така. В наши дни повечето журналистчета идват направо от университета, лесно се разплакват, гледат те жално и говорят като брокери на ценни книжа. Малко от тях владеят стенография — обичайна гледка в работната зала е някой да седи заврян в касетофона и да вади творенията си на компютъра. Уди си спомняше мъките, с които успя да постигне сто символа в минута, преди да се вреди на „Флийтстрийт“. Сега във всички вестници работеха само хлапаци, хлапаци, които, ако влязат в бар, няма да си поръчат нищо по-силно от газирана вода. Йън Уд беше на четирийсет и две, но се чувстваше на осемдесет.

— Уди! — прокълтя глас от другия край на залата. — Къде се губиш, по дяволите?

Въпросът беше реторичен, както бързо си даде сметка Уди, защото бе последван от цял поток ругатни. Той стана и се заклатушка към източника на шума с надеждата, като се приближи, да го накара да намали децибелите, а с това да спадне и собствената му тревога. Симсън седеше на въртящия се стол, излагайки скъпо накипрените си крака на показ върху бюрото. Директорът на новинарския отдел харчеше за обувки повече от осемчасовата надница на един репортер. Бяха безупречно лъснати и блестяха като слънца на светлината на флуоресцентните лампи. Уди неволно погледна собствените си мокри кафяви „Хъш пъпис“. Започна да се оправдава, но Симсън го срязва. Каза му, че е трябвало да се появи преди няколко часа, да се разкара от сградата и пя не се връща повече и че толкова често започнал да се проваля, че повече нямало да получи никаква работа в този вестник. Уди усещаше, че очите на всички в залата са впити в гърба му, и без да ги поглежда, се досещаше, че повече от половината се хилеха злорадо на нещастieto му. Почервения от срам. Знаеше, че няма какво да направи, че трябва да изчака на Симсън да му мине, но за нищо на света не можеше да си тръгне като бито куче пред погледите на всички. Отвори уста да отговори, но редакторът му махна да мълчи и му обърна гръб.

Уди постоя така още няколко секунди. След това, мобилизирайки всяка частичка от самообладанието си, бавно тръгна през залата с вирната глава и поглед, фиксиран върху тъмночервената врата към улицата и кръчмата. Само едно желяше повече от двойно „Белс“ и то беше да излезе от тази зала, като запази поне малкото достойнство, което му оставаше. Почти успя. Не забеляза едно препълнено кошче, спъна се в него и залитна към вратата. Бутна я, но тя не помръдна, затова я натисна по-силно. Тогава забеляза надписа „Дръпни“ и когато най-сетне се измъкна в коридора, зад гърба му избухна гръмогласен смях.

Запъти се към светилището си — „Кралската глава“, — но си даде сметка, че както му е тръгнало, там може да има други репортери, седнали на чашка коняк например. Затова отиде в „Каляска и коне“. Там нямаше да му осребряват чековете, тъй като банката веднъж бе отказала да приеме един, но поне нямаше да му се присмиват.

Заваля и той вдигна яката на шлифера си, присви рамене и се запромъква покрай стените на сградите. Имаше малко клиенти и часът за затваряне приближаваше, но Уди знаеше, че съдържателят не спазва много стриктно закона и докато и последният клиент си тръгне, ще мине доста време. Той си свали шлифера и го изтръска, преди да го закачи до сокоизстисквачката.

— Добър вечер, Уди — поздрави барманът, юноша, чието име не помнеше. — Както обикновено ли?

Уди кимна и младежът му наля двойно „Белс“. На бара седеше някаква жена. Тя погледна бутилката, после — Уди и потрепери.

— Трябва да опитате истинско уиски.

Седеше до мъж с кафяво кожено яке и пред двамата имаше чаши с някаква кехлибарена течност. Уди взе чашата си и вдигна наздравица.

— И това е добро — отвърна и пресуши чашата. — Сега ми сипи едно от тяхното и на тях по още едно — нареди на бармана, пресмятайки колко пари му остават в портфейла.

Мъжът и жената пиеха десетгодишно малцово уиски, чисто име не беше познато на Уди, но бе пивко и ароматно и сгръ стомаха му. Завърза приятелски разговор с двамата за времето, за Докландс, за правителството, за всичко, само не и за видяното тази вечер.

Те го попитаха какво работи и той им каза, че е журналист. Тя се казваше Маги, а кавалерът ѝ — Рос, тя работеше в застрахователна

компания, а той продаваше факсмашины.

Когато нивото на бутилката поспадна, Уди им разкри тайните на душата си. Разказа им колко бил нещастен тук и какви планове имал за нов живот в Лос Анджелис. Един негов стар приятел се преместил там преди две години и основал агенция, специализираща в шоубизнеса и предлагаща странни истории за жълтата преса, и сега канел Уди да се присъедини към него.

— Знаете ли, мисля да приема — заяви той и двамата му събеседници кимнаха в съгласие.

Маги почерпи по още едно. След известно време мъжът потупа Уди по гърба и каза, че трябвало да върви. Целуна Маги по бузата, братска целувка, както забеляза Уди, и си тръгна. Това изненада журналиста, беше си мислил, че са съпрузи или любовници. Маги се изсмя: не, били само приятели. Той се настани на освободения от Рос стол, въпреки че предпочиташе да пие прав. Почти хлътна по Маги. Червената ѝ коса се спускаше до раменете, очите ѝ бяха сиви и имаше лунички като момиченце, въпреки че сигурно беше около трийсетте. Говореше с лек шотландски акцент, смееше се много и разказваше толкова мръсни вицове, че дори на Уди му се струваха цинични.

— Сериозно ли говориш за Лос Анджелис? — попита тя и Уди отговори, че да.

Тя му разказа, че имала приятел там и че ако отиде, можела да ги свърже. Поиска му телефонния номер и той ѝ го даде. Накрая и тя стана да си ходи. Уди ѝ предложи да я изпрати до вкъщи, но тя отказа, живеела на съседната пряка. Той вдигна рамене, каза ѝ „довиждане“ и се зачуди как ли ще реагира, ако я целуне приятелски по бузата, но все пак реши да не пробва. След като тя си отиде, той довърши уискито си, тръгна си и затърси такси. След десет минути се върна за шлифера. Явно не му беше ден.

Когато видя китаеца бавно да се приближава към бюрото му, сърцето на сержант Флечър се сви. Той заби поглед в бумагите си с надежда старецът да си тръгне. Нгуен Нгок Мин се изкашля тихо. Сержант Флечър се направи, че не го забелязва. Нгуен пак се изкашля, този път по-високо. Полицаят разбра, че повече не може да отлага разговора, вдигна очи и се направи на изненадан.

— Господин Нгуен! С какво мога да ви помогна?

Стисна силно химикалката си.

— Добър ден, сержант Флечър. Има ли новини за бомбата? — изговори бавно азиатецът.

Стоеше пред бюрото с наведена глава и ръце, събрани под корема. Носеше същите дрехи, както при четирите си предишни посещения в участъка — кафяви панталони, работна риза на сини и зелени шарки и дебело подплатено палто с качулка. Тъмнокафявите му обувки бяха окъсани и износени и ако сержант Флечър не го познаваше, щеше да го помисли за бездомник, търсец подслон в ареста.

Полицаят поклати бавно глава:

— Страхувам се, че не, господин Нгуен. Но правим всичко, което е по силите ни, повярвайте.

По погледа на китаеца личеше, че не му вярва, но въпреки това той се усмихна — по лицето му се появиха дълбоки бръчки. Беше престорено любезна усмивка, която по неznайни причини накара сержантът да се почувства виновно.

— Знаете ли кой е взривил бомбата? — попита Нгуен.

— Както пише и във вестниците, ИРА пое отговорността.

— А знае ли се кой от ИРА е отговорен?

— Не, господин Нгуен, не се знае.

Сержант Флечър с мъка се сдържаше да не се развика на китаеца. Беше му трудно, много трудно, защото той всеки път идваше на бюрото му и му задаваше едни и същи въпроси, с една и съща безумна усмивка. Флечър си даваше сметка, че човекът сигурно е съкрушен от загубата на жена си и дъщеря си, и, бог му беше свидетел, искаше да помогне, но нищо не можеше да направи. Нищо.

— След колко време ще се разбере, сержант Флечър? — попита тихо Нгуен.

Полицаят поклати тъжно глава:

— Де да знаех.

— Полицайката, която дойде миналата седмица, каза, че виновниците ще бъдат заловени.

— Сигурен съм, че ще бъдат заловени.

— Каза, че ще бъдат наказани.

Тъпа крава. На Флечър му се щеше никога да не си беше отваряла устата и да не беше подхранвала напразно надеждите на китаеца. Реши да я издири и да ѝ каже в очите какво мисли за нея.

— Сигурен съм, че като ги заловят, ще бъдат наказани, господин Нгуен — съгласи се Флечър.

Нгуен затърка ръце една в друга, сякаш ги миеше.

— Кога ще стане това, сержант Флечър?

Усмихна се още по-широко, показвайки жълтите си зъби.

Флечър си даде сметка, че това е нервна усмивка. Той постави ръце на бюрото си.

— Не знам. Просто не знам.

— Знам, че вие и хората ви правите всичко възможно. Знам, че искате да заловите хората, които убиха семейството ми. Но се чудя...

Той не завърши изречението. Загледа втренчено Флечър.

— Да? — подкани го сержантът.

— Чудя се дали има други полицаи, които да работят по случая. Как се наричат, специалисти? Полицаи, които да преследват ИРА. Терористите.

Флечър изведнъж почувства как небето над главата му се разтваря и го огрява божествена благодат. Това беше златният му шанс да се отърве от Нгуен веднъж завинаги.

— Има такива полицаи, господин Нгуен. Нарича се Отдел за борба с тероризма.

— Как да намеря Отдела за борба с тероризма?

Флечър се усмихна самодоволно.

— Изчакайте така, господин Нгуен. Веднага ще ви запиша адреса и телефонния им номер.

Елиът Джефкът спря белия си „Ровър“ в покритата с чакъл алея. Изключи радиото и погледна часовника си. Беше 8,30, а той трябваше да се яви в съда чак към 11,00. Имаше предостатъчно време. Погледна прическата си в огледалото, след това извади от жабката освежителя си за уста и се пръсни два пъти. Прибра спрея и забеляза, че някакъв метач го наблюдава, докато се бори с боклуците по чакъла с метлата си с дълга дръжка. Джефкът се изчерви като ученик, когото са хванали да четете порносписание, и се ядоса сам на себе си. Съдия от Върховния съд да се чувства виновно пред погледа на някакъв пършив метач. Смешно. Той заключи колата и се приближи до къщата на Ерика. Тъкмо посягаше към медното клепало, когато вратата се отвори.

— Чух колата — каза Ерика.

Изглеждаше страхотно, русата ѝ коса бе прилежно сресана, сякаш току-що е завършила сутрешния си тоалет. Тя отстъпи встрани, за да му направи път, и той усети парфюма ѝ. Беше ѝ го подарил миналия месец и остана поласкан, че го ползва. Тя носеше тъмночервена блуза с високо деколте и джобове на гърдите и пола на пурпурни и розови цветчета на зелен фон, достигаща средата на прасците ѝ. Около талията ѝ бе стегнат тъмночервен кожен колан. На лявата си китка имаше масивна златна гривна, а около левия глезен — тънка златна верижка. Тези бижута също ѝ ги беше купил той. Също алфаромеото пред дома ѝ. Колата бе за двайсет и първия ѝ рожден ден. Беше си заслужила подаръците, бог му бе свидетел, заслужила си ги беше.

Тя затвори вратата и застана зад гърба му, помогна му да си свали сакото, сложи го на закачалка и го остави в един гардероб до входната врата.

— Кога трябва да тръгваш? — попита тя.

Каза го, без да се оплаква както жена му, когато задаваше същия въпрос. Просто искаше да знае колко имат заедно, за да разчете времето според това. Той се обърна, усмихна се и постави ръка на гърдите ѝ.

— Не достатъчно — каза и я целуна.

Тя разтвори устни и той почувства нежния ѝ език. Тя го хвана за ръката и го поведе към стълбите за горния етаж.

— Да не си губим времето тогава.

Навън метачът продължаваше прилежно да събира боклука и прахта на правилни купчинки, след което ги взимаше с лопатката си и ги пъхаше в найлоновия чувал на количката си. Подсвиркуваше си тихо, от устата му излизаха бели облачета. Яката на якето му бе вдигната и носеше дебели вълнени ръкавици. На главата му се мъдреше синя шапка с пискюл, която явно беше видяла и по-добри времена. Той се изправи и огледа доволно района, който бе измел. Закрепи лопатката отстрани на количката си и се премести напред по алеята, до джипа. Съгълчето на окото си погледна прозореца на горния етаж, за да се увери, че завесите са спуснати.

Започна да мете бавно и прилежно около колата, без да престава да си свирука. Застана между количката си и джипа и прекляна, за да

свали лопатата. Измъкна метална кутия с размерите на бонбонiera и с плавно движение я пхна под мястото за шофьора на ровъра. Кутията бе снабдена с два големи магнита и те се залепиха за калната ламарина на колата. Кутията имаше и малък хромиран ключ, метачът го щракна, преди да издърпа ръката си.

В кутията имаше две батерии, черен пластмасов електронен часовник, малка алуминиева тръба, снопче разноцветни жици и три килограма светлокафяв семтекс, в който бе скрит детонаторът. Когато метачът взе лопатката си и прилежно събра една кутия от цигари и една купчинка прах, часовникът започна да отброява секундите. Метачът не бързаше. Часовниковият механизъм бе нагласен на пет минути, но дори след като изтече това време, бомбата нямаше да се взриви. Часовникът просто щеше да включи второ устройство, живачен взривател, който щеше да се задейства при преместване. Целта на тази система бе да предотврати случайното взривяване на устройството. Това бе любимата бомба на Бомбаджийката и една от най-простите. Нямаше допълнителни системи за взривяване, защото беше малка, и специалистите по обезвреждането щяха по-скоро да се опитат да я изнесат на безопасно разстояние, отколкото да я обезвреждат на място.

Метачът си тръгна точно когато изтекоха петте минути. Остави количката, шапката, якето и ръкавиците си на около триста метра. Фишер беше предвидил и най-малките подробности. О'Рийли продължи по улицата, докато не видя такси. Махна му и го взе до гара „Виктория“, където изчака половин час, преди да вземе друго такси за Уопинг.

Входната врата на къщата в Челси се отвори по същото време, когато таксито му завиваше по „Уопинг хайстрийт“.

Косата на Ерика все още изглеждаше, сякаш току-що е завършила сутрешния си тоалет, но сега по устните ѝ нямаше червило и когато Джефкът я целуна, миришеше повече на пот, отколкото на парфюм. Стилните ѝ дрехи също ги нямаше и вместо тях носеше бял копринен пеньоар. Още един подарък от него.

— Утре ли? — прошепна тя.

— Не, любов моя, за съжаление не. Ще ти се обадя.

Той погледна часовника си. Имаше предостатъчно време. Отново я целуна и тръгна. Тя затвори вратата, а той си намести вратовръзката,

докато вървеше към колата. Отключи ровъра и се качи. Погледна се в огледалото, приглади си косата и отново си пръсна освежител в устата. Запали джипа и при първото поместване бомбата се взриви. Проби дъното на каросерията и откъсна краката на Джефкът сред пламъци и разбит метал.

Старши инспектор Ричард Бромли пълнеше лулата си от изтъркана кожена кесийка, когато телефонът му иззвъня.

— От рецепцията се обаждам, сър. Пак е тук.

— Кажете му, че съм зает — изръмжа инспекторът.

— Казах му, сър, но той настоя да изчака.

— Кажете му, че ще му се обадя, ако излезе нещо ново.

— И това му казах, сър.

Бромли отново изръмжа. Беше водил този разговор повече от дузина пъти през последните три седмици и всеки път се беше надявал да завърши по различен начин, Нгуен Нгок Мин просто да се откаже и да си тръгне. Започнал бе да звъни в информационната служба, но там някой се беше изпуснал, че Бромли води разследването. Нгуен го търсеше по два пъти дневно, веднъж в девет и веднъж в пет, питаше за старши инспектор Бромли, винаги учтиво и със съответното уважение. Когато за пръв път говори с Нгуен, на Бромли му стана жал, осведоми азиатца за хода на разследването, изобщо направи всичко, за да му вдъхне надежда. Сега си даваше сметка, че това му е била грешката, не трябваше да подклажда илюзиите му. Без излишни емоции Нгуен обясни как са загинали жена му и дъщеря му и заяви, че виновниците трябва да бъдат наказани. Бромли се съгласи и каза, че правят всичко възможно. Нгуен му поблагодари и го помоли да му се обади, когато престъпниците бъдат заловени. Използва думата „арестувани“, но произнасяше всяка сричка отделно и отчетливо, сякаш за пръв път употребява този глагол. Пет секунди след като затвори телефона, инспекторът вече бе забравил за човека със странното име и разваления английски. До следващия ден, когато азиатецът отново се обади. Говореше все така учтиво, постоянно го наричаше „старши инспектор Бромли“ и никога не повиши глас. Просто отново повтори въпросите си: Има ли новини? Знаят ли кой е поставил бомбата? Ще заловят ли виновниците? Кога ще ги заловят? Изслуша отговорите на

Бромли, които този път звучаха по-малко оптимистично, каза му колко е важно виновниците да бъдат заловени, благодари му и затвори. На следващия ден отново се обади. И на по-следващия. Бромли отказа да разговаря с него и почти го забрави.

Три дни след последното обаждане му съобщиха, че някой го чакал на рецепцията. Не беше необичайно граждани да идват в „Ню Скотланд ярд“ с информация, която може да се окаже полезна за Отдела за борба с тероризма. Изненадващото бе, че човекът, споменал точно неговото име, пък и повечето информатори обикновено си уреждаха срещи с полицаите в рамките на около километър от управлението. Посетителят беше Нгуен. Бромли каза на човека от рецепцията да го отпрати, но азиатецът просто седнал на един от твърдите сиви дивани и зачакал. Бе останал така до края на работния ден само за да се върне на следващия ден. Продължаваше бдението си повече от седмица, без да вдигне скандал или да направи нещо друго, което да им даде повод да го изхвърлят. Просто чакаше. Бромли се впечатли от упорството на стареца, но това също така го дразнеше. На няколко пъти мина през рецепцията и хвърли бегъл поглед на хилавия азиатец, седнал със склучени ръце и наведена глава като смирен монах. Единия път старецът го погледна и Бромли ускори ход, стискайки силно лулата между зъбите си. Извърна бързо очи, но прекалено късно, за да скрие гузното си изражение. Старецът го извика по име, но инспекторът се вмъкна на сигурно място в асансьора, без да се обръща назад.

Бромли натъпка тютюна с пръст. Не че се страхуваше да говори с Нгуен, просто нямаше какво да му каже. Досега бяха избухнали шест бомби с общо трийсет и двама загинали и ИРА бе поела отговорността за всичките. Бомбите бяха с различно устройство, но и в шестте се използваше семтекс. Полицията бе почти сигурна, че терористите са някакво екстремистко крило на ИРА и че седалището им е в Лондон, но нищо повече. От началото на бомбените атентати досега нямаха почти никакъв напредък. Бромли събщи всичко това на Нгуен при един от първите им разговори. Може би старецът се нуждаеше от психиатър. Бромли задържа слушалката между рамото и брадичката си, докато запали лулата, и дръпна няколко пъти, за да се разгори. Лулата и тютюнът бяха подарък за рождения му ден от

петнайсетгодишния му син, Крие. Беше ги купил със спестяванията си от разнасяне на вестници.

„Тя беше едва на шестнайсет“ — бе казал Нгуен за дъщеря си. Бромли се запита как ли би се почувствал той, ако някой убие Крие. При тази мисъл стомахът му се сви и той, без да го осъзнава, каза на чиновника от рецепцията, че ще слезе да говори с Нгуен.

— Ще слезете ли, сър? — не повярва на ушите си чиновникът.

Бромли затвори.

Нгуен чакаше пред гишето на рецепцията и когато асансьорът се отвори, излезе срещу инспектора.

— Старши инспектор Бромли, благодаря, че се съгласихте да ме приемете — каза бавно той и кимна.

Нито дума за безбройните откази на полицая дори да приеме съществуването му. Бромли се чувства виновно. Попита човека от рецепцията за свободна стая. След това въведе Нгуен през една двойна бяла врата в квадратна стаичка, обзаведена с маса и два оранжеви пластмасови стола. Посочи му по-близкия до вратата, но старецът го изчака първо той да седне. Бромли дръпна от лулата си и загледа азиатца през облак дим.

Нгуен се усмихваше любезно като раболепен прислужник. Дрехите му бяха чисти, но намачкани, сякаш беше спал с тях, косата му — несресана. Ръцете му бяха набръчкани, но с прилежно изрязани нокти. След двапетгодишен стаж в полицията Бромли бе развил способността да преценява хората от пръв поглед, но сега изпадна в затруднение. Може би заради това, че събеседникът му беше азиатец. Някои неща бяха очевидни. Нгуен не беше богат, но имаше вид на човек, свикнал да се труди и да поема отговорност. Личеше му, че страда, но Бромли си даваше сметка, че не е нужно да си Шерлок Холмс, за да се досетиш. Английският му бе сносен, въпреки че внимателно обмисляше всяка дума, и с лек американски акцент. Изглеждаше честен и искрен човек и гледаше събеседника си в очите, когато разговаряше.

Бромли извади лулата от устата си и прокара ръка по късо подстриганата си брада.

— Господин Нгуен, разберете, правим всичко възможно да заловим виновниците за смъртта на жена ви и дъщеря ви. Правим всичко възможно, повярвайте ми. Няма смисъл да идвате всеки ден.

Ако има нещо ново, ще ви телефонираме или ще ви пишем. Разбирате ли?

Старецът кимна два пъти и се усмихна по-широко. Някои от кътниците му липсваха, а един от кучешките му зъби бе счупен наполовина.

— Разбирам ви, старши инспектор Бромли — отвърна бавно той.

Бромли продължи с речта, която бе преговорил наум в асансьора:

— Терористите са членове на ИРА, смятаме, че живеят в Лондон, вероятно се местят от място на място, по евтини квартири или в общежития. Сигурно използват фалшиви имена и са специалисти по маскировката. С това искам да ви кажа, господин Нгуен, че ще е много трудно да ги заловим. Разбирате ли?

Нгуен отново кимна.

— Всъщност може и никога да не ги разкрием. Трябва да имате предвид и тази възможност. Понякога ИРА започва терористична кампания, после политическият климат се променя и експлозиите престават. Ако се случи такова нещо, може никога да не ги заловим. Тогава поне убийствата ще спрат. Разбирате ли?

Нгуен отново кимна.

— Не. Не може да стане така.

— Така стоят нещата.

— Не мога да го приема, старши инспектор Бромли — заяви старецът, без да сваля усмивката от лицето си, сякаш се опасяваше да не обиди полицаия. — Трябва да хванете тези хора.

— Ако е възможно, ще ги заловим, господин Нгуен. Това ви го обещавам. Но ако е невъзможно...

Бромли вдигна рамене и върна лулата в устата си.

— Тези хора в Лондон. Правят това, защото така им е наредено, нали?

— Предполагаме, че са членове на ИРА, да.

— Но тази ИРА не е тайна организация. Знаете кой членува в нея, знаете къде да ги намерите.

— Да — отвърна несигурно Бромли; чудеше се накъде бие азиатецът.

— Тогава защо не арестувате някой, за когото знаете, че е в ИРА, и не го накарате да ви каже кои са убийците?

Бромли се усмихна горчиво. Знаеше, че много хора от полицията и дори от собствения му отдел с най-голямо удоволствие биха направили точно това — да ги отмъкнат от улицата, да ги завържат в някое подземие, да прикачат електроди за най-съкровените им части и да изстискат цялата информация, която се съдържа в мозъка им, до последната капка. Други пък направо биха ги застреляли, без да си губят времето с анализиране на веществени доказателства и разпитване на свидетели.

— В тази страна не може да се правят такива работи.

— Това, което не разбирам, е защо правителството изобщо оставя тази ИРА да бъде.

— Да бъде какво? — намръщи се Бромли.

— Да съществува, да бъде. Защо правителството не арестува всички от ИРА и не ги затвори? Така няма да има повече убийства. И тогава може би ще откриете кой уби семейството ми.

Бромли вдигна ръце.

— Животът не е толкова прост, господин Нгуен. Това е проблем на политиката, не на полицията. Защо не се обърнете към представителя си.

— Представител ли?

— Народния си избраник в парламента. Може би той ще ви помогне. — Бромли се изправи: — Господин Нгуен, няма какво друго да ви кажа, съжалявам. Не се обиждайте, но ще ви помоля повече да не идвате тук. Съчувствам ви, но от стоенето ви тук няма никаква полза. Само ни пречите. Разбирате ли?

Нгуен бутна стола си назад и се изправи с Все същата усмивка на уста.

— Разбирам, старши инспектор Бромли. Благодаря, че ме приехте.

Подаде ръка и Бромли я пое. Малката, набръчкана десница бе изненадващо силна, сякаш под старата кожа имаше стоманени пръчки. Нгуен се обърна и излезе, оставяйки Бромли сам с лулата си.

На игрището бе особено напечено. Мачът не беше нищо особено, просто отборът на армията не обичаше да губи, а им водеха с два гола и до края на полувремето оставаха само десет минути. Противниците

им, местният полицейски тим, печелеха по изящество и точност на играта, но армейците бяха по-агресивните. Съдията погледна часовника си и пропусна да види удара с лакът в ребрата, който изпрати един от полицаите на земята. Чу обаче ругатнята на поваления играч и наду с все сили свирката. Бръкна в джоба за бележника си и публиката занегодува.

Имаше две групи запаянковци, седнали на двете противоположни страни на игрището. Поддръжниците на полицаите, главно приятелки и отегчени съпруги, седяха с гръб към „Улидж къмън“ и с лице към „Стейдиъм роуд“. Поддръжниците на армейския отбор, главно войници, които нямаха какво друго да правят в неделя, бяха подредени отсреща. О’Рийли стоеше сред полицейските съпруги и наблюдаваше съдията през фотоапарата си „Пентакс“. Лицето на рефера бе червено като домати и от устата му хвърчеше слюнка към падналия полицай, който размахваше ръце и се оправдаваше. О’Рийли насочи обектива към военната болница „Кралица Елизабет“, забележа надписа на улицата „Шрапнел клоуз“ и се усмихна. Каква ирония на съдбата.

Реферът наду свирката си за продължаване на играта. О’Рийли тръгна бавно покрай игрището, от време на време спираще и снимаше. През рамо носеше черна чанта за фотопринадлежности. Близо до знаменцето за ъгловия удар бяха струпани спортни сакове, кърпи и два найлонови плика с разрязани на четири портокала. Тълпата зарева — един едър играч от военния отбор бе забил топката в противниковата врата. Докато съотборниците му го поздравяваха, О’Рийли пушна чантата си сред саковете. Върна се между редовете и направи още снимки, след това погледна часовника си. Оставаха три минути. Едно червено рено се появи по „Репозитори роуд“, зави по „Стейдиъм“ и спря на кръстовището с „Шрапнел клоуз“. О’Рийли знаеше, че ще привлече вниманието, ако си тръгне по време на играта, затова изчака съдията да даде край на полувремето. Играчите се втурнаха към саковете си, О’Рийли отиде до колата. Маккормик му отвори предната врата и той се качи. Двамата загледаха играчите, насъбрани около найлоновите пликосе с портокали в ръце.

— Сега ли? — попита Маккормик, облизвайки нервно устни.

— Не, Фишер каза първо да стигнем „Шутърсхил роуд“.

— Да вървим тогава.

Маккормик потегли, стигна до главното кръстовище, даде мигач и зави. Спря на петдесетина метра от кръстовището. О'Рийли кимна, отвори жабката и извади малка радиостанция „Иком“. В чантата за фотопринадлежности имаше друга, но тя беше преправена. Бомбаджийката бе прикачила реле за високоговорителя, който пък беше свързала с 1,5-волтова батерия и барутен детонатор. Детонаторът бе скрит сред петнайсет килограма семтекс, около който беше увит плик с осемсантиметрови пирони. Нямаше часовников механизъм, защото бомбата трябваше да бъде взривена от безопасно разстояние. Нямаше и резервни взривателни устройства, защото не се знаеше дали О'Рийли ще има възможност да остави чантата.

О'Рийли забеляза хищническия поглед в очите на Маккормик, поглед на куче, което чака да му хвърлиш кокал. Подаде му предавателя. Маккормик го пое страхопочтително, сякаш беше свещена икона.

— Сигурен ли си? — попита той.

— Давай.

Маккормик натисна копчето за предаване и допря устни до радиостанцията.

— Бум.

Веднага след това видяха блясъка от експлозията, а след части от секундата чуха и гърмежа. Земята под колата потрепери.

— Хайде да се омитаме — каза О'Рийли.

Когато първият лекар от „Бърза помощ“ стигна до наквасеното с кръв игрище, двамата вече пътуваха по шосе А102 към тунела „Блакуол“.

Сър Джон Браунлоу ставаше раздражителен, затова Елън му направи ново кафе и постави чашата на бюрото му. Той се усмихна в знак на благодарност и тя забеляза смущение в очите му. Елън Хауърд бе секретарка на депутата от три години и вече успяваше да чете неговите мисли по изражението му. Днес си беше сложил маската на услужлив професионалист, но личеше, че изобщо не е щастлив. Мразеше приемните дни, когато избирателите се редяха на опашка, за да му представят проблемите си и да го молят да сложи ред в живота им. Срещите в местния партиен клуб не му тежаха, защото там

получаваше поздравления от верните си симпатизанти, обиколките из района му бяха тези, които го измъчваха. Елън знаеше какъв е проблемът, но никога не би посмяла да го каже в лицето на депутата. Сър Джон просто не го беше грижа за обикновените хора, още по-малко се интересуваше от стремежите и болките им. Той обаче много добре знаеше с каква малка преднина е спечелил последните изборни се беше примирил с мисълта, че като се показва сред избирателите и проявява загриженост за проблемите им, повишава популярността си. Срещите се провеждаха в местни центрове за подпомагане на гражданите, което го облекчаваше донякъде, защото му даваше възможност просто да прехвърли решаването на проблемите им към някой друг. Важното бе избирателите да излязат с убеждението, че представителят им прави всичко, което е по силите му, за да им съдейства.

Възрастната дама с дебелото палто и шапката от изкуствена кожа, която седеше пред него, ипотекирала цялото си имущество, за да закупи общинско жилище. Синът ѝ помагал за изплащането, но наскоро се скарали и той я напуснал. Сега строителната организация заплашвала да я изгони. Възможно ли било, ако продаде това жилище, сър Джон да ѝ намери ново? Депутатът се усмихна лукаво и ѝ каза, че в центъра имало хора, които щели да ѝ помогнат в преговорите със строителната организация и да ѝ издействат намаляване или отсрочка на плащанията. Кимна на Елън, представи я на жената, след това стана, ръкува се с избирателката, потупа я окуражително по гърба и я изпрати до вратата. Елън я заведе на долния етаж, в друга стая, при един от съветниците. В коридора пред кабинета на депутата седяха още шестима души: възрастна двойка, младеж с дънки и кожено яке, от когото можеше да се очакват главоболия, две домакини и някакъв китаец със синьо бархетно палто. Той държеше някакво парче хартия и сричаше от него, повтаряше си едно и също нещо отново и отново. Когато Елън мина покрай него, дочу думите „парламентарен избраник“.

— Следващият, моля — каза тя и възрастният мъж помогна на жена си да се изправи.

Сър Джон ги посрещна с протегната десница и радушна усмивка.

Елън седна зад бюрото, разположено отляво и под прав ъгъл с това на сър Джон, и заслуша внимателно. Надяваше се някой ден да го

последва в Камарата на общините. Беше завършила политология и бе председателствала студентския съвет, но сега ѝ трябваше сериозно политическо обучение. При сър Джон Браунлоу можеше да го получи, въпреки че се налагаше да изтърпява някое и друго случайно плъзгане на ръката му по задните си части или недвусмислените му забележки. Засега приемаше набезите му безропотно. Освен това, след като стана добра приятелка с жена му и на няколко пъти води дъщерите му на кино, той бе започнал да се държи по-предпазливо. Елън знаеше какво и как иска да получи. Не искаше билет за Камарата на общините, легнала по гръб с член на парламента между краката.

Той отдели половин час на възрастната двойка, след това Елън ги изведе и повика следващия. Азиатецът се огледа, видя, че всички гледат него, и стана.

— Мисля, че е мой ред.

Тя попита за името му, след това го покани в кабинета. Сър Джон бе заел вече позиция да се ръкува със следващия посетител и тя забеляза как стиска зъби при вида на китаеца, но само за секунда. Веднага след това се усмихна лъчезарно, сякаш позира за предизборен плакат. Ако не друго, сър Джон поне си разбираше от работата.

— Това е господин Нгуен — представи тя посетителя.

Депутатът стисна силно ръката на китаеца, изчака го да седне и чак тогава зае мястото си зад бюрото. Подпря брадичка на ръката си с безупречен маникюр и запита:

— С какво мога да ви помогна, господин Нгуен?

С тих глас Нгуен му разказа какво се е случило с жена му и дъщеря му, за бомбата и за срещите си в полицията и Отдела за борба с тероризма.

— Близките ми загинаха преди повече от три месеца — каза той.
— А все още виновниците не са заловени.

Сър Джон кимна с разбиране.

— И какво искате да направя?

— Писах ви много пъти, сър Джон. Много пъти.

Депутатът хвърли бегъл поглед на Елън и тя кимна едва забележимо. Да, сега си спомняше писмата. Написани внимателно, с главни букви. Беше му изпратила отговори със съчувствени безсмислици, без да му обещава нищо конкретно, и сър Джон ги бе подписал, без дори да ги прочете.

— Молих ви да помогнете тези хора да си получат заслуженото наказание — продължи Нгуен. — Старши инспектор Бромли каза, че залавянето им е политически проблем.

— Старши инспектор Бромли ли?

— Той е полицай, който преследва терористи. Той ми каза, че не може да застави хората от ИРА да му съобщят имената на убийците.

— Това за съжаление вероятно е вярно. Много хора смятат, че полицията и армията трябва да използват повече сила, но в крайна сметка ние сме демократична страна. Не можем да измъчваме и затваряме хора само защото отказват да ни дадат информацията, която ни е нужна.

Изглеждаше загрижен, но на Елън ѝ звучеше надутото и безсърдечно.

— Не може ли правителството да промени закона така, че такива неща да бъдат разрешени? Да даде право на полицията да застави другите от ИРА да кажат каквото знаят?

— На теория може, но на практика никога няма да стане. Страхувам се, че трябва да оставите полицията да си върши работата, господин Нгуен. Сигурен съм, че правят каквото могат.

Нгуен се усмихна нервно.

— Сър Джон, искам да промените закона.

Сър Джон изсумтя:

— Хайде, хайде, господин Нгуен, защо сте решили, че мога да го направя?

— Защото вие сте моят... — следващите думи явно му създаваха голямо затруднение. — Моят парламентарен избраник. — Явно се гордееше, че е запомнил сложното словосъчетание. — Вие сте моят представител. Бих искал да промените закона така, че убийците на близките ми да бъдат наказани.

— Странни представи имате за правомощията на един народен представител, господин Нгуен. Не мога да променя закона само защото вие си мислите, че някой е останал ненаказан.

Нгуен наведе глава и прошепна нещо.

Сър Джон се наведе напред.

— Моля?

Нгуен вдигна глава. Очите му бяха пълни със сълзи и сърцето на Елън се сви.

— Какво да правя? — попита той. — Близките ми са мъртви. Какво да правя?

Сър Джон се облегна назад и скръсти ръце. Признак, че се чувства виновен. Нямахше какво да се направи в случая. ИРА бе непреодолим проблем. Дори да заловят терористите, които стояха зад последните бомбени атентати, убийствата нямаше да спрат. Друга ударна група щеше да заеме мястото им. Убийствата нямаше да спрат, докато британците не се изтеглят от Северна Ирландия. А това бе много малко вероятно.

— Откога сте в страната, господин Нгуен? — попита депутатът.

— Имам британско гражданство от 1982 година. Много дълго време.

Той бръкна в джоба на палтото си и извади паспорт, от старите — тъмносин със златен кръст. Подаде го на депутата, но той не прояви интерес и продължи да седи със скръстени ръце. Нгуен прибра паспорта.

— Хонконгски ли е? — осведоми се народният представител.

Елън си даде сметка защо депутатът се чувства толкова гузен. Сър Джон бе един от най-често цитираните противници на предоставянето на британски паспорти на гражданите от средната класа от бившите колонии.

— Имате ли роднини в Хонконг? Можете ли да се върнете при тях?

Старецът явно се изненада.

— Хонконг ли? Защо да ходя там?

Сър Джон очевидно остана не по-малко учуден.

— Ами нали оттам идвате. Сигурно още имате някакви роднини.

— Аз не съм китаец от Хонконг. Виетнамец съм. От Виетнам.

Депутатът най-сетне разбра и въздъхна. Елън знаеше, че е един от най-върлите противници на предоставянето на убежище на виетнамските емигранти. Колко пъти само го беше слушала да се изказва за разликата между политически и икономически емигранти и как Великобритания нямала възможност да приюти всички хора, които се стремят към по-добро съществуване.

— Северен или Южен?

Нгуен се усмихна.

— Вече няма Южен и Северен. Има само един Виетнам.

— Когато избягахте — настоя депутатът, — от кой бяхте?

Нгуен вдигна рамене:

— И от двата. И от Северния, и от Южния.

— Защо дойдохте в Англия?

— Защото не можех да остана във Виетнам. Комунистите преследваха мен и семейството ми. Помагах на американците. Когато ги изгониха, ме вкараха в затвора. Затова избягахме. Във Великобритания.

— Защо във Великобритания?

— Защото тук можехме да живеем свободно.

Депутатът кимна.

— Ето, виждате ли, господин Нгуен? Можете да живеете свободно в тази страна, защото законите ни важат за всички. Никой не е над закона, но също така на никого не се отказва неговата закрила. Така работи демокрацията. Нали затова сте пожелали да дойдете, за да сте свободни. Не можете сега да искате да променяме законите, за да отнемете правата на други хора.

— Дори да са убили близките ми?

— Оставете полицията да си върши работата. Имайте вяра на нашата система, господин Нгуен.

Депутатът постави ръце на бюрото и се изправи. Нгуен вдигна рязко глава и за пръв път го погледна по-уверено, дори леко нахално. След това се изправи и пак се превърна в прегърбения старец, самсамичък на света. Сър Джон го потупа по гърба и го изпрати до вратата, после се вмъкна отново в кабинета.

— За бога, Елън, виж ги тези хора. Идват тук, даваме им подслон, даваме им пари, а все искат още. Ако не им харесва страната такава, каквато е, защо, по дяволите, не се върнат там, откъдето са дошли?

— Бедният човек още е в шок. Всичките му близки са загинали. Представете си как се чувства.

— Това е станало преди четири месеца, Елън. Оттогава избухнаха още колко, две или три бомби. Колко още жертви има? Въпреки това никой от роднините не настоява да се залавят членове на ИРА и да им се забиват клечки под ноктите.

— Той май не искаше да каже точно това, сър Джон. Той...

Депутатът изсумтя гневно:

— Глупости! Точно това искаше да каже. Представяш ли си какво ще пише пресата, ако само разберат какво сме обсъждали? Веднага ще се разкрецят за „Големия брат“ и за „нарушаване на човешките права“. Помниш ли Гибралтар? Никой не помисли за хората, които щяха да загинат, когато Специалните служби предотвратиха избухването на колата-бомба. Говореха само как стреляли по терористите от ИРА, след като се предали. Помниш ли шума около „Белграно“?

Елън не възрази. Нямахме смисъл да противоречи на шефа си. Беше тук, за да се учи от него, не да му се противопоставя. Усмихна се и отметна един кичур коса от лицето си.

— Ще доведе следващия — каза любезно тя.

Чудеше се как може хората да са избрали такъв расист. Явно имаше още какво да учи.

[1] Улица в Лондон, на която са се намирали редакциите на повечето вестници. — Б.пр. ↑

Телефонът на Джон Симсън иззвъня. Беше униформеният пазач от рецепцията.

— Един човек иска да говори с някой репортер.

— За какво?

— Не знам.

— Направете ми услуга и го попитайте — въздъхна Симсън.

На пазачите не им се плащаше, за да мислят, само да пазят, но понякога на Симсън му се щеше да бяха малко по-досетливи. След известно време безизразният глас на охранителя отново прозвуча в слушалката:

— Казва, че било за бомбите.

Симсън настръхна. Бомбените агенти на ИРА продължаваха вече четвърти месец, а полицията нямаше никакъв напредък в разкриването на извършителите. Може би днешният посетител имаше някакъв ключ към загадката. Странно колко хора предпочитат да се обърнат към пресата вместо към полицията. А може би изобщо не е странно — пресата плаща за информацията. Редакторът на новинарския отдел огледа работната зала, за да види кой е свободен. Погледът му спря на Уди, който четеше „Дейли стар“ и си човъркаше зъбите с едно пластмасово кламерче. Бяха му нужни седмици на плачливи телефонни обаждания, докато убеди Симсън отново да започне да му дава дежурства, и то само след тържествено обещание да не пие в работно време. Е, поне да не се напива. Да очакваш Уди изобщо да не пие, бе все едно да чакаш чудо. А беше дяволски добър журналист.

— Уди! — изрева Симсън.

Уди подскочи и веднага дотърча с химикалка и бележник в ръка. Все още му държеше влага от изгонването.

— Долу има някакъв информатор. Нещо за бомбите. Виж какво иска да ни каже.

Уди кимна и се затърча към асансьора. Долу чакаше азиатец със синьо бархетно палто, избелели дънки и мръсни маратонки. Носеше найлонов плик и бършеше нос с намачкана кърпичка. Издуха си носа, после прибра кърпичката и подаде ръка. Уди се направи, че не забелязва този жест, и го поведе към група ниски дивани в отсрещния край на фойето. Найлоновите пликове винаги са лош знак, помисли си той. Изгледа подозрително как посетителят се настанява до един

голям саксиен фикус с провиснали листа. Информаторите с найлонови пликосе обикновено вадят странни неща от тях. През двайсетгодишната си журналистическа практика Уди бе видял какво ли не. Параноици вадеха списъци на коли, които си бяха въобразили, че ги следят, или описания на хора, които им се явявали насън, или имена на депутати, които всъщност били извънземни и действали от база на обратната страна на Луната. Имаше ненормалници, които вярваха, че крупни международни компании им дължат цяло състояние, и вадеха кореспонденция от десет години назад, за да го докажат. Други твърдяха, че са написали сценарий, който после бил откраднат от известен холивудски режисьор, и филмът спечелил „Оскар“, и настояваха да покажат своята версия. Понякога писанията им бяха с пастели. Също лош знак.

— С какво мога да ви помогна? — попита със свито сърце Уди.

— Казвам се Нгуен Нгок Мин.

Уди си записа нещо в бележника, просто някакви драсканици, защото не вярваше от това да излезе нещо интересно, а не гореше от желание да кара посетителя да си изговаря името буква по буква.

Старецът бръкна в плика, извади цветна снимка и му я подаде. Беше семейна фотография на азиатеца, възрастна жена и красиво момиче. Уди вдигна въпросително вежди.

— Жена ми — поясни Нгуен. — Жена ми и дъщеря ми. Убиха ги тази година.

— Моите съболезнования.

Уди отново задраска по бележника. Не стенографираше, просто искаше да покаже някаква дейност, за да не гледа човека в очите. Бяха като магнити и заплашваха да го претеглят към дълбините на душата на азиатеца. Тъжни очи, като на куче, което постоянно е било бито, но все още се надява някой ден да получи заслужена награда за верността си.

— Загинаха при бомбения атентат на ИРА през януари — продължи Нгуен.

Отново бръкна в плика, извади няколко изрезки от вестници и ги разстла пред Уди. Между тях беше и репортажът в „Сънди уърлд“. Отдолу бе прикачен списък на репортерите и фотографите, участвали в събирането на материала. Уводът и голяма част от основния текст бяха

на Уди, но името му го нямаше в списъка. Още едно наказание, измислено от Симсън.

— Да, спомням си — каза той.

— Оттогава избухнаха много бомби.

Нгуен посочи различните изрезки: съдията, взривен пред къщата на любовницата си; бомбата в метростанция „Банк“; полицейския микробус във Фулъм; футболния мач в Улидж. Хубави материали, помисли си Уди. Изчака старецът да продължи.

Нгуен му разказа за посещението на полицаите и обещанията им да заловят убийците. После за своите разговори в участъка, в Отдела за борба с тероризма и с политическия си избраник, сър Джон Браунлоу.

— Всички повтарят все едно и също — оплака се той. — Да чакам, да оставя полицията да си върши работата.

Уди кимна, не знаеше какво да каже. Беше спрял да пише и разглеждаше изрезките.

— Искам да направя нещо — каза Нгуен. — Искам да предложа пари за този, който ми каже имената на убийците. Награда.

Уди вдигна очи.

— Не мисля, че вестникът може да си позволи да предложи такава награда.

Беше самата истина. Такова нещо би отприщило цяла лавина. Нямаше нищо лошо да се предлагат награди за намиране на откраднатото бебе или да се плаща на някоя проститутка за пиперливи подробности около живота на някой бизнесмен или посредствена попзвезда, но Уди не можеше да си представи последствията от обява, в която се предлага награда за главите на членове на ИРА. Вестникът щеше да застане направо на топа на устата.

Нгуен махна с ръка и поклати глава.

— Не, не, не разбирате. Наградата няма да е от вестника. Наградата е от мен. Имам пари.

Той хвана плика за дъното и изгърси останалото му съдържание на масата. Бяха пари, пачки по пет, десет и двайсет лири, всяка стегната с ластик. Уди прокара ръка по пачките, взе една и разлисти банкнотите. Изглеждаха съвсем истински.

Нгуен прочете мислите му.

— Истински са. Тук има единайсет хиляди лири. Това са всичките ми пари.

Уди забеляза, че пазачът гледа парите с отворена уста, и започна да ги прибира в плика. Старецът се зае да му помага.

— Не бива да разнасяте толкова много пари — прошепна Уди. —
Защо не са в банката?

Нгуен вдигна рамене:

— Нямам доверие на банки. Когато американците напуснаха Виетнам, много хора имаха пари в банката. Не им ги върнаха. Банките крадат. Аз сам се грижа за парите си. Това е всичко, което имам. Искам вестника да ги използва за наградата. Става ли?

Уди бутна плика към него.

— Съжалявам, не може. Моят вестник не прави такива неща. А и не мисля, че в някой друг вестник ще се съгласят.

Това явно много натъжи стареца и Уди се почувства сякаш му е зашлевил шамар. Изправи се и изчака Нгуен да го последва. Виетнамецът стисна плика с лявата си ръка и подаде дясната. Този път Уди я стисна. Стана му много жал за стареца, заради това, което му се е случило, и защото нямаше как да му помогне. Неволно изтърси:

— Вижте, защо не ми дадете номера си? Ако измисля нещо, ще ви се обадя.

Нгуен се усмихна благодарно и му каза номера. Повтори го бавно, после провери дали е записал правилно. По необяснима причина Уди почувства искрено желание да помогне на стареца, да му покаже по някакъв начин, че наистина му съчувства. Написа му номера си на друг лист и го откъсна от бележника.

— Ето. Обадете се, ако...

Не знаеше как да завърши изречението, защото не се сещаше какво може да предложи. Нгуен кимна, благодари и си тръгна. Уди го изпрати с поглед — дребен човечец с кадифено палто и найлонов плик с единайсет хиляди лири.

— А си мислех, че съм видял всичко — промърмори той.

О'Рийли се качи по предното стълбище на участъка и се обърна, за да бутне вратата с рамо. Ръцете му бяха заети с голям кашон. Според надписа на кашона вътре имаше японски видеокасетофон. Една жена с разплакано дете в количка му задържа вратата и той ѝ се усмихна.

Занесе кашона на информацията и го постави пред дебелия полицај, който го изгледа отегчено.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита полицаят без особен ентузиазъм.

— Намерих този кашон в задния си двор тази сутрин. Вътре има видео.

— Странно.

Полицаят отвори кашона и надникна вътре. Видя черен видеокасетофон, все още увит в найлон. Имаше празна гаранционна карта и упътване за употреба.

— И нямате представа откъде се е взел, така ли? — попита полицаят.

О'Рийли поклати глава.

— Изглежда нов. Мислех да го задържа, но жена ми каза не. Може да е на някого, пък и нали знаете, може да има награда или нещо такова. Затова ме накара да го занеса в полицията и ето ме тук.

О'Рийли се усмихна глупаво. Носеше очила с пластмасови рамки и дебели лещи, кепе и кожено сако. Не му трябваше повече дегизировка, защото дори да свържат експлозията с човека, донесъл видеото, полицаят щеше да е забелязал само очилата и кепето. Хората рядко запомнят лица дори при наличието на компютърни програми за създаване на портрети.

— Много благородно от ваша страна, господине — похвали го полицаят. — Бихте ли ми дали сега името и адреса си?

О'Рийли му даде лъжливи име и адрес в близкия Батърси и отново обясни как е намерил видеото. Полицаят прилежно записа всичко.

— Добре, господине, това е всичко. Ще ви се обадим, ако никой не го потърси.

О'Рийли му благодари и си тръгна. Жената, която му беше помогнала, клечеше отвън и бършеше лицето на детето си с хартиена кърпичка. Погледна го и той ѝ намигна:

— Хубаво детенце.

Полицаят вдигна кашона, изпухтя и го занесе по облицования с бели плочки коридор в един склад без прозорци. Намери му място върху сива метална полица до комплект въдици и цял наръч чадъри. Стаята бе пълна с изхвърлени и загубени предмети, които чакаха да

бъдат закарани в някоя от службите за загубени вещи на града. Полицаят се върна на рецепцията и забрави за видеокасетофона и човека, който го бе донесъл.

Бомбата беше подобна на онази от магазина в Найтсбридж. Бомбаджийката бе махнала повечето части на видеото и ги беше заменила с десет килограма семтекс. Тук нямаше пирони, защото целта бе да се разруши по-голяма част от постройката, а не да се убиват много хора. Часовниковият механизъм и детонаторът обаче бяха същите. Имаше две допълнителни устройства за взривяване, в случай че часовниковият механизъм не проработи. Всеки опит да бъде отворено видеото щеше да го взриви, а имаше и детонатор, свързан с електрическата верига, ако случайно някое ченге с лепкави пръсти реши да си го занесе вкъщи. Бомбаджийката нямаше много високо мнение за полицаите, били те белфастки или лондонски.

О'Рийли остави видеото в четири часа. Бомбата бе нагласена да избухне след час, при смяната на дежурствата. Той се върна в апартамента в Уопинг много преди часовниковият механизъм да задейства детонатора. Ударната вълна разби предната и задната стена на полицейския участък и двата горни етажа се сринаха, затрупвайки десетки мъже и жени с лавина от тухли, дърво и задушлив прах.

Уди преглеждаше сутрешните вестници, когато телефонът му иззвъня. Както обикновено, първо четеше жълтата преса, на бюрото му бяха разгърнати „Сън“ и „Дейли мирър“. И двата бяха публикували снимки от разрушенията в полицейския участък. Тези в „Сън“ бяха похубави, но що се отнася до интервюта на свидетели, „Мирър“ водеше. Вдигна слушалката и се пресегна да вземе „Тудей“.

— Господин Уд? — обади се непознат глас.

— Да?

— Обажда се Нгуен Нгок Мин. Идвах при вас преди три дена.

— Да, спомням си.

Беше китаецът. Уди прелисти „Тудей“. Същата снимка като в „Сън“ плюс скица на устройството на бомбата, идеално ръководство за любители. Като списание „Направи си сам“ за бомбени терористи.

— С какво мога да ви помогна?

— Четохте ли днешните вестници?

— За бомбата ли?

— Тези хора трябва да бъдат спрени, господин Уд.

Уди не слушаше много внимателно, знаеше вече накъде отива разговорът: Ще се съгласи ли вестникът да обяви награда? Ще упражни ли натиск върху полицията? Върху армията? Върху правителството? Уди не искаше да бъде груб със стареца, но не беше готов да нанесе такъв удар на вестника си. Поне докато работеше на свободна практика. Реши да даде на китаеца номера на „Тудей“ и запрелиства вестника, за да го намери.

— Господин Уд?

— Да?

— Обещахте да ми помогнете.

— Ами...

Уди отчаяно задърпа страниците в търсене на номера.

— Искам да говоря с някого от ИРА. Знаете ли как да се свържа с тях?

Уди спря да прелиства вестника.

— Какво смятате да правите? — попита подозрително той; надушваше възможност за статия.

— Искам да разговарям с някого от ИРА, това е.

— Не вярвам да ви помогнат наистина. Пък и може да има обратен ефект.

— Обратен ефект ли? Не разбирам.

— Това са опасни хора, ако решат, че представлявате заплаха за тях или дори само че им досаждате, има опасност да ви направят нещо лошо.

— Аз искам само да говоря с тях.

Уди въздъхна.

— Добре, най-добре да не говорите направо с ИРА. По-хубаво за начало да се обърнете към Шин Фейн, това е политическото крило на организацията. Говорителите на Шин Фейн са известни.

— Бихте ли ми дали някои имена и да ми кажете как да ги намеря?

Уди погледна снимката на смлени тухли, счупени стъкла и изкривени жезла. Какво пък? Защо не?

— Ще трябва първо да питам. Дайте ми номера си.

— Дадох ви го миналия път.

— Знам, но си смених тефтера.

Нгуен прочете бавно цифрите и Уди обеща да му се обади покъсно. Запъти се към архива, но после реши да се обади на един от репортерите на вестника в Белфаст. Да почерпи информацията направо от извора. Като никога репортерът Пат Куигли беше услужлив, трезвен и в кабинета си, рядка комбинация, от която Уди не пропусна да се възползва пълноценно. Получи три имена, кратки биографии, адреси и телефони и научи един мръсен виц за две монахини и една свещ, от което заключи, че белфастският репортер не е католик.

Когато се обади на китаеца, гърлен глас отговори:

— Храна за вкъщи „Двойно щастие“.

— Обажда се Йън Уд — представи се Уди.

Даде си сметка, че не знае името на китаеца. В бележника срещу номера бе записал просто „Китаеца“.

— Храна за вкъщи „Двойно щастие“.

Уди изруга наум. В слушалката прозвуча друг глас.

— Господин Уд?

— Намерих информацията, която искахте.

Уди прочете имената от бележника си, повтори ги буква по буква, после продиктува няколко пъти номерата, докато се увери, че китаецът ги е записал правилно.

— Благодаря, господин Уд. Няма да ви безпокоя повече.

Китаецът затвори телефона преди Уди да успее да го попита за името му. От това можеше да излезе добра статия. „Сломен от скръб баща търси убийците от ИРА“. Или „Бомбена мисия на скърбящ баща“. Такива неща. Хубав материал за неделен вестник. Тъкмо смяташе пак да се обади на китаеца, когато някой се провикна от другия край на залата:

— Уди! Търсят те по телефона. На кой номер си?

— 4553 — изкрещя той в отговор и зачака да го свържат.

— Уди? — попита мек женски глас с шотландски акцент.

— Да, на телефона.

— Маги се обажда.

Маги ли? Той отчаяно се опита да свърже името с някое лице.

— Как си? — продължи тя.

— Аз ли? Ами добре, много добре.

Затвори очи и заудря чело с дланта си, сякаш да изтръска нещо от паметта си.

— Не ме ли помниш? — попита обидено тя.

— Разбира се, че те помня.

Той продължи да търси съответен образ в паметта си, който да отговаря на името Маги.

— От „Каляска и коне“ — помогна му тя.

А, Маги! Момичето с червена коса, сиви очи и мръсно чувство за хумор. Спомни си колко му беше харесала, въпреки че по никакъв начин не можеше да се сети за какво са разговаряли освен няколкото неприлични вица, които му бе казала. Дали щеше да хареса този за монахините и свещта? Вероятно не.

— Разбира се, че те помня. Как си?

Опита да си спомни името на приятеля й. Тод ли беше? Роб? Рос ли? Отново зарови из паметта си. Нищо. Повечето от онази вечер му се губеше, смътно си спомняше, че е изпил по-голямата част от една бутилка хубаво малцово уиски. Беше ли я целунал? Не помнеше. Имаше и нещо друго, нещо тъжно, много, много тъжно. Уди хвърли поглед на снимките в „Сън“ и изведнъж си спомни всичко. Бяха се срещнали в деня на експлозията в Найдсбридж. Беше заключил в паметта си зловещите картини от онази вечер, снимките, които бяха прекалено жестоки, за да се използват във вестника, обезобразените трупове, откъснатите крайници, кръвта, кучето, стиснало със зъби апетитната си плячка. Не искаше да мисли за това, но Маги бе част от него и името й извика всички останали спомени. Той пое дълбоко въздух и опита да ги пропъди от главата си.

— И аз съм добре. Какъв прекрасен ден е днес, а?

— Така ли? Тук няма как да разберем. Щорите са спуснати заради компютрите.

Това бе официалната версия на ръководството. Уди подозираше, че просто искаха да им попречат да гледат навън и да мечтаят.

— Е, да ти разкажа тогава. Слънцето грее, птичките пеят. Питам се дали ти се ходи да пийнем нещо през седмицата.

— Разбира се, страхотно. Какво ще кажеш за утре вечер? Тя се съгласи и се уговориха за същата кръчма.

— Уди, добре ли си? Звучиш малко отнесен.

— Да, лоши спомени. Нищо особено. До утре ще ми мине.

След като приключиха разговора, Уди подпря глава с ръце и затвори очи, но не успя да пропъди картините на смърт и разрушение.

Нуждаеше се от нещо силно. Спешно.

Заседателната зала бе заета от името на Белфасткия задморски инвестиционен клуб, но дванайсетимата мъже около махагоновата маса изобщо не се интересуваха от инвестиции. Седналият на председателското място, със зелено сако, черни вълнени панталони, посребрена коса и позачервени бузи, можеше да мине за леко ексцентричен провинциален banker. Бе около петдесетте и имаше вид на бивш играч на ръग्би, какъвто всъщност беше. Казваше се Лиам Хенеси. След края на спортната си кариера се беше издигнал до политически съветник на Шин Фейн. Женен, с две деца, Лиам Хенеси бе един от най-влиятелните мъже в Републиканското движение.

Останалите единайсет души бяха все висши функционери в ИРА, всичките — свикани спешно в този белфастки хотел. Пред тях бяха поставени кани с вода и лед и обърнати чаши, но никой не ги бе докоснал. Всеки от мъжете държеше бележник с червена кожена подвързия и химикалка.

Хенеси стана, скръсти ръце на гърдите си и заговори с мек ирландски акцент. Първо им благодари, че са се отзовали, въпреки че надали някой би пренебрегнал среща, организирана от Лиам Хенеси. Групата се събираше редовно, винаги на различни места и под различни имена, и обикновено обсъждаше финансови или дисциплинарни въпроси. Днес дневният им ред бе по-различен. Всички бяха гледали телевизионните репортажи от полицейския участък в Южен Лондон — кадрите със санитарни и пожарникари, които разравят развалините с голи ръце — и бяха научили, че отговорността за атентата се поема от ИРА.

Отляво на Хенеси имаше голям, плоскоекранен телевизор и видеокасетофон. Той взе една касета от масата и я пхна във видеото. Екранът проблесна и на него се появиха кадри от експлозията в Кенсингтън, записани от емисиите на Би Би Си. Следваше репортаж от взрива в Улидж, от експлозията в метростанция „Банк“ и от няколко атентата срещу съдии и висши полицейски служители и военни. Касетата свърши и Хенеси изключи телевизора.

— На това трябва да се сложи край — каза тихо той. Не му се налагаше да повишава глас или да удря по масата, за да накара другите

да почувстват гнева му. — Никога преди не сме били толкова близо до политическо решение. Погледнете Южна Африка. Правителството преговаря с Африканския национален конгрес. Само преди няколко години това бе немислимо. Терористичните действия на АНК надминават всичко, сторено от ИРА. След изтеглянето на американците от Европа и отварянето на източноевропейските страни централната власт все по-трудно оправдава присъствието на войските си в Северна Ирландия. Това правителство се умори както политически, така и икономически и тази война може да бъде спечелена само пред избирателните урни и с подкрепа вътре в Уестминстър.

Някои от присъстващите заръмжаха недоволено, но Хенеси вдигна ръце за тишина.

— Не казвам, че трябва да се откажем от борбата, нито да намалим натиска си тук. Казвам само, че няма полза да прехвърляме конфликта в Метрополията. И друг път сме го правили и отзвукът както политически, така и обществен само навреди на Каузата. Ето защо това, което става сега в Англия, е вредно за нас.

Някои от присъстващите кимнаха в съгласие, но други не изглеждаха толкова убедени.

— Насилието в английските градове няма да допринесе за успеха на политическата ни борба. Това трябва да спре. Което ни навежда на основния въпрос. Кой, за бога, стои зад тази бомбена кампания?

Той огледа мъжете около масата, но видя само дружно поклащане на глави. През последните месеци Хенеси и помощниците му се срещнаха с всички висши функционери на Шин Фейн в Белфаст и Дъблин в опит да разберат кои са извършителите на бомбените удари. Останаха изненадани да узнаят, че никой не знае за тази кампания — предполагаха, че някой от ръководството все пак е в течение. Малко невероятно им се струваше такава мащабна и сложна операция да е планирана извън организацията. Всички бомби бяха варианти на устройства, използвани преди това от ИРА, и всеки път терористите, които поемаха отговорността, даваха вярната парола на полицията. В края на краищата Хенеси все пак стигна до извода, че те определено не действат под ръководството на ИРА. Освен ако някой от седящите около масата не лъжеше.

Той огледа лицата им. Повечето бяха около петдесетте или шейсетте, корави мъже, които не се страхуваха да го погледнат в очите. Повечето от тях бяха убивали неведнъж, а ако не, бяха организирали или поръчвали убийства. Въпреки това за страничния наблюдател те изглеждаха безобидни като група любители на гълъби, събрани, за да обсъдят годишното си изложение.

— След задълбочено разследване стигнахме до заключението, че тук става дума за самозванци, хора, които със сигурност наскоро са били в организацията, а сега действат на своя глава — продължи Хенеси. Един-двама от присъстващите се намръщиха. — Фактът, че знаят паролите дори след като са били променени, навежда на извода, че все още имат връзки, връзки на високо ниво. Видът на взривните устройства показва, че са обучени от ИРА. Възможно е дори да са минали през някой от тренировъчните лагери в Либия.

Един от по-възрастните присъстватели, белокоп мъж със загорели бузи, изпука кокалчетата си, за да привлече вниманието на Хенеси.

— Ако това, което казваш, е вярно, Лиам, не би трябвало да е много трудно да ги открием.

Хенеси кимна.

— Теоретично е така, Патрик, но ще се наложи доста да се потрудим. Трябва да разговаряме с всеки в организацията, който има познания в конструирането на взривни устройства, и да проверим дали е излизал от Северна Ирландия. Също дали не са обучавали други хора. И тъй като това не е дело само на един човек, трябва да потърсим всички членове на ИРА, за чиято дейност не се води отчет. Накратко, господо, налага се да разпитаме всеки отделен член на организацията.

Патрик Сюъл се облегна назад и отново изпука кокалчетата си.

— Това може да предизвика недоволство, Лиам, особено като се има предвид, че повечето от по-младите членове одобряват това, което се случва. Бомбената кампания си има поддръжници, ако не знаеш. А не много отдавна и ти самият настояваше за по-агресивни действия.

Хенеси се наведе напред и постави ръце върху безупречно полираната маса.

— Много добре знам за тези луди глави в организацията, които си умират да гледат взривени полицейски участъци в Лондон, но те трябва да разберат, че има време за насилие и има време за преговори.

Сюъл се усмихна.

— А ако не са съгласни?

— Тогава, Патрик, спокойно можеш да им пръснеш капачките.

Хенеси се усмихна, също и Сюъл, и групата избухна в гърлен смях. Двамата мъже бяха приятели от много години. От дяволски много години. И двамата имаха пиперлив език и с голямо удоволствие си правеха шеги един с друг.

Хенеси изчака смехът да утихне и продължи:

— Има и друга насока в разследването. Който и да стои зад бомбената кампания, разполага с източник на взривни вещества и материали за бомбите. Искам всяко хранилище на оръжие тук и в Метрополията да бъде проверено. И не просто да се види дали са там, а да се провери всеки отделен артикул. Да се прегледат за липси и отново да се скрият. Може тези хора да имат достъп до повече от едно скривалище и да са вземали по малки количества от всяко. Ясен ли съм? Оттук няколко кила семтекс, оттам детонатор, от трето място предавател. С надеждата да не забележим.

Един сух мъж с пригладена назад коса вдигна ръка. Казваше се Хю Макграт и главната му задача в организацията бяха контактите с Либия, основен източник на средства и екипировка.

— Лиам, не говориш сериозно. Смисълът на тези тайни хранилища е да останат скрити, докато не ни потриват. Като ги разровим, рискуваме ненужно да привлечем вниманието върху тях.

Хенеси вдигна ръце от масата и се изправи. Разбираше тревогата му. Макграт лично бе присъствал на вкарването на голяма част от боеприпасите на ИРА в страната и много добре знаеше стойността им както в пари, така и в човешки животи.

— Ще внимаваме, Хю. Много ще внимаваме. Но мисля, че щателната проверка на всички хранилища ще ни даде най-добра представа за това кой стои зад бомбената кампания. Съгласен съм, че има известен риск, но той е премерен. Можем да го поемем.

— Е, щом казваш — съгласи се неубедено Макграт.

Хенеси реши, че не е зле да погъделичка малко самолюбието му след срещата.

— От вас искам пълни списъци на всички хранилища. До последното, официални и неофициални. Знаем, че всеки от нас иска да си има нещо скрито за черни дни, но трябва да проявите разбиране.

Освен списък на съдържанието на всяко хранилище искам и имената на хората, които знаят местонахождението му.

Някои от присъстващите въздъхнаха тежко.

— Такъв списък ще е много опасно нещо, Лиам — отбеляза Сюъл. — Ако попадне в лоши ръце, може да ни струва много.

— Знам. Ще има само един екземпляр и той ще стои при мен. Аз ще ръководя проверката на хранилищата и ще определя хората, които ще я извършват. Само аз ще знам местонахождението на всички скривалища. Хората, които ще извършват проверката, няма да знаят защо я правят. Ако всичко върви по план, в крайна сметка ще разбере от кои складове е взимано и като проверя имената, ще получа представа кой може да е нарушителят. Сега, ако няма други възражения, предлагам да се заемем със съставянето на списъка. Всички пропуски могат да бъдат допълнени по-късно, на четири очи.

Мъжете около масата се наведоха над бележниците си. Хенеси седна и зачака да свършат. След няколко минути и последният остави химикалката си на масата. Хенеси събра листовите, после ги сгъна на три и ги прибра в джоба си. Накара останалите да откъснат и горните шест листа от бележниците си, взе ги, смачка ги и ги хвърли в кошчето. След това ги запали със сребърната си запалка. Даде си сметка, че действията му изглеждат като излишна показност, но така поне доказваше, че е сериозно загрижен за секретността на сведенията.

В единия край на залата имаше масичка с различни алкохолни напитки, шейкъри, кофичка с лед и кристални чаши. Хенеси лично наля на всеки от присъстващите, без да пита никого какво иска да пие. Те се разделиха на две групи; говориха главно за конни надбягвания и футбол, имаха неписано правило: за работа да се говори само на масата. Хенеси си тръгна пръв, като преди това се ръкува с всички.

След като излезе, към него се присъединиха двамата му телохранители, Джим Кавана и Кристи Мърфи, широкоплещести мъже с неспокойни очи. Дори тук, на своя територия, те бяха винаги нащрек. Кавана вървеше на шест крачки пред Хенеси, Мърфи — на една крачка отзад. Кавана извика асансьора, провери го, когато дойде, и отстъпи встрани, за да направи път на Хенеси. След това двамата телохранители застанаха между вратата и шефа си. Тримата мъже стъпваха плавно, сякаш танцуваха. Бяха заедно повече от десет години и бяха повтаряли тези движения хиляди пъти. Дори без да гледат,

Мърфи и Кавана знаеха къде е шефът им, накъде ще тръгне, откъде може да дойде опасността и къде да застанат, за да го предпазят с телата си от евентуални нападатели. Два пъти му бяха спасявали живота и носеха с гордост свидетелствата за това. Мърфи имаше голям неравен белег на лявото рамо, където един мек куршум бе разкъсал плътта му, но за щастие не беше уцелил костта. Краката на Кавана пък още носеха следи от изгаряния след експлозията на една зле поставена кола-бомба.

Шофьорът на Хенеси, дребен мъж на име Джими Макмеън, чакаше пред хотела в черния му „Ягуар“. Хенеси изчака търпеливо телохранителите да проверят улицата, след това тримата мъже бързо се вмъкнаха в колата.

Макмеън сръчно ги прекара през натоварените белфастки улици и след пет минути вече бяха на " Дънегол скуеър". Едва когато Хенеси седна на сигурно място зад бюрото си, Мърфи и Кавана си позволиха да се отпуснат. Седнаха на зелените дивани в чакалнята на адвокатската кантора и зачакаха отново да ги повикат. Секретарката, червенокоса жена с голям бюст, им сервира кафе, след това почука на вратата на шефа си и влезе, без да чака отговор. И тя като телохранителите познаваше Хенеси отдавна. Адвокатът седеше замислен, със затворени очи на кожения си стол с висока облегалка. Пред него стоеше купчина писма, готови за подпис. Той отвори очи и се усмихна.

— Ще ги оправя, Бет.

Тя вдигна вежди.

— Да не изпуснем пощальона, Лиам.

Звучеше като строга учителка, която мъмри непослушен ученик. Беше с петнайсет години по-млада, но знаеше кога трябва да даде малко зор на шефа си, за да свърши нещо. И винаги се обръщаше към него на малко име освен в присъствието на клиенти.

Хенеси въздъхна и извади златна писалка от вътрешния си джоб.

— Много си строга, Бет, много.

Секретарката скръсти ръце върху широкия си бюст и зачака Хенеси да прегледа и подпише всички писма. Когато го свърши, тя ги събра и го възнагради с усмивка. Беше дяволски красива, помисли си той, както правеше десетки пъти на ден. Да беше по-млад... и тя да нямаше две деца, а той — тази жена, която само му създаваше

главоболия. Имаше толкова много „ако“, че направо му стана смешно. Той също ѝ се усмихна и зелените ѝ очи проблеснаха, сякаш бе прочела мислите му.

Той сложи капачката на писалката.

— Нещо друго?

— Господин Армитидж помоли да му се обадиш и имаш среща с господин Кършоу за четири. И един човек те търси.

— Какъв човек?

— Някакъв чужденец. От Лондон. — Тя видя усмивката на Хенеси и вдигна ръка. — Не, не казвам, че е чужденец, защото се обажда от Лондон. Говореше като чужденец. Азиатец. Може би китаец.

— И какво искаше този китаец?

— Не каза. Искал да говори с теб. Да те свържа ли, ако пак се обади?

— Защо не? Добре, би ли ми дала делото на Том Армитидж? Сигурно се притеснява за утре.

Бет кимна и излезе. Хенеси загледа как се полюшват бедрата ѝ, после погледът му се спря върху снимката на жена му с двете им деца. Той се усмихна.

— Само гледам, скъпа Мери, само гледам.

Телефонът го стресна. Беше Бет, китаецът пак го търсел.

— Свържи ме.

Нгуен се представи и обясни какво иска. Говореше бавно и тихо, понякога толкова тихо, че адвокатът го караше да повтори. Когато най-сетне разбра какво искат от него, Хенеси се зачуди как може да има толкова наивен човек.

— Какво, за бога, ви кара да мислите, че знам кой е убил жена ви и дъщеря ви?

Нгуен беше упорит. Учтив, но упорит. В слушалката се чу шумолене на хартия, сякаш четеше нещо.

— Защото вие сте политически съветник на Шин Фейн, политическото крило на ИРА.

Изречението прозвуча толкова гладко и уверено в сравнение с предишното мънкане и заекване, че у Хенеси не остана никакво съмнение, че китаецът го чете, вероятно от някакъв вестник.

— Наистина давам съвети на политиците, но и аз като тях осъждам насилието срещу невинни граждани както в Англия, така и в

Северна Ирландия.

Хенеси си даде сметка, че говори като на пресконференция. Думите излизаха от устата му също толкова гладко, както изречението, което бе прочел китаецът.

— Сбъркали сте човека — заключи той.

— Щом е така, господин Хенеси, бихте ли ми казали кой в ИРА може да ми каже имената им?

Хенеси бе потресен от глупостта на този човек.

— Не се сещам за някого, който да е в състояние да ви помогне. Бих добавил, че хората, за които говорим, няма да погледнат с добро око на вас, ако им отправите такива обвинения. — Хенеси говореше с недомлъвки, в случай че тайните служби подслушват телефона му. — Съветвам ви да се обърнете към полицията, сигурен съм, че правят всичко възможно да разкрият извършителите. Уверявам ви, че аз не знам нищо.

Нгуен помълча известно време. Хенеси тъкмо се канеше да затвори, когато той заговори отново:

— Страхувам се, че не ви вярвам, господин Хенеси. Вие сте техен съветник. Знаете ги кои са.

Хенеси изсумтя ядосано.

— Вече ви обясних, съветвам политиците, а не терористите. Има огромна разлика.

— Мисля, че политиката и тероризмът на ИРА са двата края на една и съща змия. Няма значение за кой край ще я хванеш.

Този разговор започваше да прилича на философски спор.

— Ако използвам същата аналогия, бих казал, че има голямо значение кой край ще хванете. Единият може да се извърне и да ви ухапе.

Хенеси остана много доволен от остроумието си. Същото удоволствие изпитваше в съда, когато успее да обори аргументите на противника си.

Нгуен не отстъпваше:

— Вече съм взел решение, господин Хенеси. Искам вие да ми кажете кой е виновникът.

Хенеси загуби търпение.

— Имам работа. Сбогом.

Затвори и позвъни на Бет по вътрешната уредба.

— Да, Лиам?

— Ако този китаец ме потърси пак, кажи му, че съм зает. Не искам повече да говоря с него. Никога.

Нгуен коленичи пред червения дървен будистки молитвеник и запали една благовонна пръчица със стара „Зипо“. Затвори запалката и я стисна. Погали замислено гладкия метал. Ароматният дим се заиздига на спирали и той вдиша дълбоко. Разтвори пръсти и погледна запалката. От едната ѝ страна бяха гравирани надпис и няколко символа: къс кинжал, пресечен от три мълнии, върху емблема с форма на острие на копие. Над емблемата имаше хоругва с думите: „Въздушни сили“. Нгуен носеше запалката от много години и през цялото време му беше служила вярно. Жена му я бе изнесла от Виетнам и му я беше дала гордо при срещата им в бежанския лагер в Хонконг. Тя също му остана вярна докрай.

Нгуен прибра запалката в джоба си и седна на пети. Затвори очи, събра ръцете си за молитва и изгони от съзнанието си всички мисли с изключение на тези за жена си и трите си мъртви дъщери. Когато първите му две момичета бяха убити, той беше безсилен да ги спаси, а когато отново можеше да направи нещо, виновниците вече бяха на стотици километри. Тогава жадуваше за отмъщение, искаше да разкъса онези хора с голи ръце, но нямаше възможност. Много време мина от онази случка в Южнокитайско море. Спомняше си как гледаше мъките им, как пицяха и го молеха да им помогне. Тогава нещо в него умря. Жаждата за отмъщение — не. Ако нещо я беше потискало досега, то бе мисълта, че е направил всичко възможно. Този път обаче нямаше да позволи смъртта на Суан Фон и Кю Трин да потъне в забрава. Нямаше да позволи виновниците да се измъкнат безнаказано. Закле се да не го позволи. Закле се пред душите на близките си. Седя неподвижно почти час и когато отвори очи, те бяха влажни, въпреки че по бузите му не се беше търколила нито една сълза. Изправи се бавно и протегна крака, ставите му изпукаха. Беше решил вече какво да прави, но имаше още хиляди подробности за изпипване, затова извади молив и една от неизползваните тетрадки на дъщеря си от едно чекмедже в кухнята, седна на масата и започна да пише.

Беше тъмно, толкова тъмно, че фаровете се виждаха от километри, два светли лъча в мрака. Той залегна в тревата и изчака колата да мине. Беше два, така че по пътя между шосета А408 и А409 край Буши Хийт рядко минаваха коли. Той остана легнал по лице върху мократа от росата земя, докато шумът от мотора заглъхне. След това се изправи, вдигна лопатата и металотърсача и се запъти към малкото дърво сред полето. Знаеше много добре къде е скривалището. Носеше металотърсача, за да има оправдание — ако го хванат, щеше да каже, че е иманяр. Чу ромона на водата, преди да достигне потока, после зави нагоре по течението и продължи по криволичещата пътека до малка горичка. Промъкна се през високите храсталаци до голяма бреза. Един от корените ѝ, с дебелината на човешко бедро, продължаваше два метра по повърхността, преди да потъне в торфа. Той започна да копае до средната част на корена. Беше добре сложен мъж, свикнал на физически натоварвания, и след половин час в земята зееше метър и половина дълбока и метър широка дупка. Той започна да копае по-внимателно и скоро лопатата удари в нещо метално. Той се наведе и измъкна продълговат пакет, увит в найлон. Остави го до дървото и го разопакова. В найлона имаше чувал, завързан с тел. Той размота телта и изтърси чувала.

Вътре имаше три карабини „Армалит“ и два пистолета, както и няколко кутии патрони, найлонов плик с надпис „Семтекс“ и друг — с детонатори. Той бавно ги преброи. Очите му бяха привикнали към тъмното, достатъчно, за да различи предметите в торбата. Знаеше наизуст списъка, който му бяха показали, и започна да отмята наум отделните точки. Накрая, след като се увери, че нищо не липсва, отново опакова оръжието и боеприпасите и ги спусна на мястото им. Върна изкопаната почва в дупката, отгъпка я добре, после се наведе и грижливо заравни повърхността. Събра листа и клонки и ги разхвърля върху прясната пръст. Така мястото нямаше да личи при пръв поглед, а след ден-два всички следи щяха да са заличени. Опасността скривалището да бъде открито бе нищожна. Нали затова беше скривалище.

Нгуен излезе от метростанция „Черинг крос“ и тръгна по „Странд“. Откри магазина, който му трябваше, и застана пред витрината. Вътре бе пълно с туристическа екипировка: компаси, манерки, богат избор от ножове, анораци, спални чували, лиофилизирани храни, увити във фолио, походни аптечки, арбалети и сума ти средства за самозащита. През войната бе различно, помисли си Нгуен. Съвсем различно. Тогава такива неща се намираха много трудно: или на заем от някой приятел, или от трупа на някой другар, или да се откраднат от врага. Кой би си помислил, че след време човек ще си ги пазарува спокойно от магазина. Ако преди трийсет години можеха да си набавят екипировката по този начин, може би много неща нямаше да се случат. Може би той и семейството му щяха да живеят свободни във Виетнам. Той поклати глава, за да отпъди тези мисли. Нямаше смисъл да умува за миналото.

Влезе в магазина и зараглежда рафтовете. Някакъв младеж пробваше камуфлажен пуловер с кръпки от по-здрав плат на лактите, русата му приятелка го наблюдаваше в захлас. Друг младеж с бръсната глава и електриковозелено яке преценяваше на тежина един нож за хвърляне, след това прокара пръст по острието. Баща и син оглеждаха двуместна палатка и един възрастен продавач започна да им я разпъва на пода. Никой не обърна внимание на Нгуен.

Той свали едно камуфлажно яке от закачалката и го огледа. Беше от шушляк и шумолеше при най-малкото движение. Безполезна вещ. Щеше да се чуе от сто метра. Пък и се закопчаваше с лепящ цип, който всеки път щеше да издава звук като от късане на хартия. Тази дреха беше само за показност, като ножа, който разглеждаше бръснатият. Хубав на вид, но безполезен в боя. От пръв поглед Нгуен прецени, че ножът не е достатъчно тежък, при удар в жива мишена щеше да отскочи. Той взе друго яке, с подобни тъмно- и светлозелени шарки, които му напомняха за униформата, с която ходеше в джунглата. Беше от мек памучен плат, вероятно пропускаше вода, но изглеждаше топло. Облече го, ръкавите му бяха по-дълги с петнайсетина сантиметра. Погледна етикета: „Среден размер“. Среден за европейските стандарти очевидно, защото Нгуен не беше дребен за виетнамец.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита го един млад продавач.

Нгуен вдигна ръце.

— Малък размер?

Младокът се усмихна и му помогна да свали якето. Прерови закачалките, извади по-малък размер, разпъна го пред Нгуен, кимна и го подкани да го пробва. Това му беше по мярка.

— Панталони, същият плат.

Младежът извади панталони от същия мек плат.

— Нещо друго? — попита той.

Нгуен кимна енергично.

— О, да. Много неща.

Взе един силен бинокъл и попита дали може да го пробва. Младежът му разреши, но застана на вратата, докато виетнамецът разглеждаше тълпата на улицата.

— Ще го взема — каза Нгуен и му подаде бинокъла. Върна се в магазина. Толкова неща имаше да купува.

— Искате ли да видите манерките? — попита младежът.

— Да. Манерки.

Нгуен посочи една, кафеникава със зелена каишка. Изглеждаше достатъчно голяма да побере два литра.

— Две от тези. Не, три.

Момчето започна да трупа покупките до касата. Усещаше, че клиентът ще се забави. Отзад на стената бяха закачени имитации на пистолети и пушки от матово желязо и лакирано дърво. Изглеждаха досущ като истински. Как може в Англия да се продават такива неща, почуди се Нгуен. Някои от пистолетите му бяха познати, „Колт“ 45-и калибър, „Рюгер“ 22-и калибър, 9-милиметров полуавтоматичен М9. Изведнъж застина, сърцето му подскочи. Не може да бъде! Отвори широко очи и застана пред имитация на автомат „Калашников“, всички детайли бяха изпипани, дори удебеленията на пълнителя. Той протегна ръка и го докосна, за да си припомни чувството от допира. Преди обаче пръстите му да срещнат метала, отдръпна ръка и тръсна глава, за да отпъди спомените.

— Компас.

Продавачът го заведе при един остъклен шкаф. В него бяха наредени компаси и други средства за ориентиране. Нгуен посочи няколко и момчето му ги извади да ги разгледа. Нгуен избра един.

— Нож.

Имаше страшно много ножове, не беше виждал толкова закуп. Джобни ножчета с най-различни джунджурии по тях — нокторезачки, гаечни ключове, ножици, отварачки. Ножове за хвърляне, безполезни като оня, който пробваше бръснатият, но и сериозни, които можеха да убият човек от двайсет метра, ако ги хвърлиш правилно. Нгуен взе два от по-тежките и ги претегли, бяха безупречно балансирани.

— Може ли да пробвам? — попита той.

— Да пробвате ли?

Нгуен му показва ножовете.

— Може ли да ги хвърля?

— Тук ли? Не, не, за бога, не — смотолеви момчето.

— Нищо.

Нгуен ги остави върху камуфлажните панталони. Имаше голям избор от ножове с общо предназначение, с един остър и един назъбен край, с кухи дръжки с малък компас, рибарска корда и няколко кукички. Нгуен ги отмина с пренебрежение. Това бяха ножове-игралки, не каквито му трябваха. Търсеше острие от здрав метал, който да наточи толкова, че да може да реже хартия като с бръснач, с улей, за да може кръвта да изтича от раната. Ако няма улей, ножът се издърпва много по-трудно. Върхът на ножа трябва да бъде закривен, за да може да проникне между ребрата, а дръжката — достатъчно тежка и здрава, за да не играе острието. Ножът беше важен, животът му щеше да зависи от него. Ножницата също бе от значение, оръжието трябва да се вади лесно и безшумно, а каишките й — да са достатъчно здрави. Нгуен разглежда дълго време ножовете, преди да избере. Накрая се спря на един от най-скъпите, но беше най-добрият. Взе и малко швейцарско ножче, повече заради допълнителните инструменти, отколкото заради острието.

Какво друго? Огледа магазина. Толкова много неща можеха да му влязат в употреба. Палатка. Спален чувал. Примус. Лека постелка от фолио. Сгъваема брадвичка. Раница. Походна аптечка. Съблазняваше се, но знаеше, че многото екипировка по-често пречи, отколкото да помага. Забавя те, изтощава те, отвлича ти вниманието. Спомни си как се бе движил из джунглата по сандали, с една манерка, малко ориз, увит в кърпа около кръста, и нищо друго освен оръжие и боеприпаси. Той и другарите му се придвижваха бързо и безшумно. Как само се присмиваха на тромавите американци, които се потяха като прасета

под тежестта на огромните си раници. Тропането им се чуваше от километри. Толкова от тях загиваха, без дори да успеят да отворят скъпоценните си раници. Никога обаче не се научиха.

— Друго? — сепна го продавачът.

Нгуен разгледа обувките, но реши да не купува. Неговите бяха по-добри, защото не се налагаше да ги разтърква.

— Искам една малка раница.

Продавачът му показва голяма синя раница с алуминиев самар и меки презрамки. Нгуен я намери прекалено голяма и не хареса цвета.

— Прекалено е ярка.

Посочи малка тъмнозелена раничка като за ученик. Нямаше самар и прилягаше добре на гърба. Нгуен нагласи презрамките и се разходи из магазина. Изглеждаше удобна и не издаваше почти никакъв шум. Той я свали и я подаде на продавача:

— Тази е добра.

Продавачът постави всички покупки в един плик. Нгуен му плати. Докато чакаше рестото, пак загледа автомата. Толкова спомени му навяваше.

На връщане към станцията на метрото мина покрай магазин за фотографски материали, витрините му бяха пълни с различни фотоапарати. Влезе и попита дали имат крушки за светкавици.

— Крушки за светкавици ли? — изненада се продавачът. — Не се търсят много в наши дни. Сега повечето апарати имат вградени светкавици. — Намръщи се и потърка брадичка. — Имаше някъде, гледах ги преди няколко седмици. За какъв апарат?

Нгуен вдигна рамене.

— Няма значение. Само да не са квадратни, като ония за малките фотоапарати. Искам от големите.

— Да, знам какво имате предвид. Чакайте да проверя.

Продавачът се скри зад една врата и скоро Нгуен чу шум от местене на кашони и отваряне и затваряне на чекмеджета.

— Имате късмет — провикна се продавачът. — Колко ще желаете?

— Дванайсет.

Продавачът се върна с два пакета и му ги подаде.

— Не гарантирам, че още работят. Залежала стока са и не знам колко са стояли.

Нгуен ги огледа внимателно и кимна:

— Идеални са.

Плати, прибра крушките в плика и излезе.

— Трябва ни още експлозив — каза Бомбаджийката.

Фишер прокара пръсти през косата си и въздъхна. Изпъна крака и се излегна на дивана.

— Колко имаме?

— Няколко кила, не повече. Поне има достатъчно детонатори.

Фишер се усмихна кисело.

— Защо са ни, като няма какво да гръмне? Ще намеря още, не се тревожи.

Маккормик се появи от кухнята и постави четири чаши кафе на масичката до дивана. О'Рийли се надигна от стола си и взе едната. Застана пред плъзгащия се прозорец и загледа Темза.

— Не е ли време да се местим? — попита Маккормик.

— Защо? — поинтересува се Фишер.

— За по-голяма сигурност. Стоим тук от месеци. Нормално е да се местим и да не се застояваме на едно и също място.

Фишер поклати глава:

— Не, точно това очакват да правим. Проверяват евтините хотелчета и пансиони. Такава голяма група като нас веднага ще привлече вниманието, ако тръгне да се мести. А след бомбата в Нйтсбридж всяка хазайка си отваря очите на четири за ирландци. Мислиш ли, че ще останем незабелязани?

— Сигурно си прав — съгласи се неохотно Маккормик. — Само дето...

— Слушай, живеем в този апартамент вече почти година. Договорът е дългосрочен и наемът се плаща директно от влог на фалшиво име. Хазаинът знае, че наемателят е брокерска фирма и използва апартамента за гости от Щатите. Това място е идеално.

О'Рийли почука по прозореца:

— А ако Специалните служби потропат на вратата, можем да отворим прозореца и да скочим в Темза.

— Ако Специалните ни открият, няма да успеем и носа си да покажем навън — измънка Маккормик.

— Никой няма да ни открие — тросна се Фишер. — Никой. Стига да кротуваме. По-големият ни проблем е да си набавим още семтекс.

О'Рийли се обърна с гръб към прозореца, отпи глътка кафе и се усмихна.

— Искаш ли аз да се заема?

Фишер кимна.

— Още тази нощ. Идвам с теб.

— Мога и сам.

— Знам, но това място се намира трудно. Ще имаш нужда от мен.

Маккормик се изкашля. Извади кърпичка от задния си джоб и си издуха носа.

— Май съм хванал хрема — оплака се той, но никой не прояви съчувствие. Той огледа кърпичката си и я върна в джоба. — А като си набавим експлозива, какво?

Фишер погледна Бомбаджийката, очите му проблеснаха. — Ще направим нещо голямо. Много, много голямо.

Нгуен се върна с метрото в Клафам и остави покупките в бараката зад магазинчето си. Беше голям ламаринен гараж, но отдавна не се използваше по предназначение и сега съдържаше три големи фризера със замразено месо и зеленчуци, чували с ориз и бутилки соев сос. Имаше и дълга пейка и няколко рафта с инструменти на едната стена. Нгуен остави покупките на пейката, заключи гаража, след това мина през магазина и отиде при паркирания си на улицата микробус. Посети един голям железарски магазин в Южен Лондон и прекара там повече от час. Купи парчета пластмасова водопроводна тръба, изолиран банд, три торби изкуствен тор, поялник, няколко парчета калай и други полезни неща, които нямаше в бараката. На връщане мина през една бензиностанция. Напълни резервоара догоре и взе две бутилки антифриз, три тубички масло, шест кутии бяла боя и една кутия черна.

Когато Нгуен влезе в ресторанта, Фам миеше зелен фасул. Изръмжа нещо като поздрав. Фам се беше съгласил да купи ресторанта и вече го бе платил на Нгуен. Банката се съгласи да му прехвърли

ипотеката и след дълъг спор за стойността на кухненското оборудване и храната в склада двамата виетнамци се спазариха за трийсет хиляди лири. Нгуен не попита откъде Фам ще вземе парите, но той имаше роднини в Манчестър и те вероятно му бяха помогнали. Смяташе да премине към виетнамска кухня, въпреки че Нгуен се съмняваше да има голям успех толкова далеч от Уестенд. Когато се преселваха в Лондон, двамата с жена си бяха решили да се придържат към китайското меню, въпреки че намираха тези ястия за безвкусни и еднообразни. Все пак сега всичко зависеше от Фам. Нгуен обеща да се изнесе до края на седмицата. Знаеше, че Фам с нетърпение го чака да се махне, за да се нанесе на горния етаж.

След като прибра и останалата част от покупките си в гаража, Нгуен седна на масата и зачеркна в списъка си всичко, което беше купил досега. Оставаха му още три неща: два вида киселина и глицерин. Знаеше как да приготви киселините от други, по-безобидни вещества. Беше трудоемко, но все пак възможно. Нямахше обаче да му се наложи, тук беше Англия, не Виетнам, имаше фирми, от които да си купиш каквито си искаш химикали, без да ти задават много въпроси. Той взе един изтъркан телефонен указател и отвори на „Производители и доставчици на химикали“. След три обаждания намери фирма, която да му осигури концентрираните киселини (под претекст, че му трябват за гравирание), и друга, от която да вземе пет литра глицерин. Сметна за по-безопасно да не купува и трите вещества от едно място.

Фишер спря колата, изгаси мотора и фаровете. Мракът ги обгърна като траурно покривало. Дватамата с О'Рийли изчакаха очите им да свикнат с тъмнината; само тихото пукане на изстиващия двигател нарушаваше тишината. Намираха се в дъното на пуста уличка недалеч от гара „Бъксли“, на половин час югоизточно от Лондон. И двамата носеха тъмни пуловери, дънки и черни обувки, облекло, с което нямаше да се набиват на очи през нощта, но и да не приличат на крадци. Ако имаха лошия късмет да попаднат на полицаи, щяха просто да се престорят на двойка обратни, потърсили усамотение. Идеята бе на Фишер и О'Рийли не остана особено възхитен.

— Виж, обещавам да не те целувам — се беше пошегувал Фишер.

О'Рийли се изсмя нервно.

— Е, поне не по устата...

О'Рийли потрепери и Фишер предпочете да не продължава с шегите. Реши да провери по-внимателно причините за тази пресилена реакция — можеше да се окаже слабо място на другаря му. Фишер постъпваше така с всеки, с когото имаше взимане-даване: набелязваше си силните и слабите им страни, лостовете, с които после можеше да ги управлява.

— Добре ли си? — попита той.

О'Рийли кимна. Слязоха и Фишер тръгна напред, прескочи безшумно един каменен зид и нагази в натежалата от роса трева. О'Рийли ритна нещо, което се сви и се изгъркаля встрани, зад гърба си чу шумолене и сумтене. Таралежи. Бяха десетки, щом усетеха двамата мъже, веднага се свиваха на бодливи кълба.

Достигнаха друга ограда, по-висока от първата. Прескочиха и нея. Попаднаха в гробище с ниско окосена трева и покрити с чакъл алеи, надгробните паметници бяха смесица от стари, очукани и изронени от времето каменни кръстове и нови мраморни плочи, издялани в правилна геометрична форма. Отляво се виждаше сива каменна църква с остър: покрив. В далечината изджафка лисица, гласът ѝ отприщи цял кучешки хор от близкото имение. Двамата мъже приклекнаха и долепиха гърбове до зида.

Фишер бързо се ориентира. Посочи един бетонен ангел, с разперени крила.

— Натам.

Преведе О'Рийли покрай ангела и между два високи до кръста надгробни паметника, от онези, под които вампирите вероятно обичат да спят през деня. Провряха се под една плачеща върба и Фишер се запъти към пет плочи, наредени покрай зида като карти за покер. Той ритна средната:

— Тука е. Помогни ми да го вдигна.

Двамата коленичиха, изровиха малко под камъка, за да могат да го подхванат, и го повдигнаха, пъшкайки от напрежение. Камъкът излезе от дупката с жвакащ звук като от всмукване. Те го отместиха и го оставиха до стената. От миризмата на гнило на О'Рийли започна да му се повдига. Фишер започна да рови като куче, което търси кокал. На по-малко от педя напипа нещо и извади увит в найлон пакет. Подаде го

на О'Рийли. В дупката лежах още два пакета, в единия очевидно имаше пушка. Фишер не им обърна внимание, в момента имаха нужда само от семтекс. Отвориха първия пакет. Вътре имаше шест по-малки. Те взеха половината, върнаха остатъка в дупката, заровиха я и поставиха камъка на мястото му. Огледаха се да се уверят, че са сами, и безшумно се изнизаха по обратния път.

Нгуен вкара микробуса в уличката зад магазина. Покривът на реното блестеше на ранното утринно слънце. Беше отворил дървените врати към задния двор, където обикновено разтоварваха продуктите, за да ги приберат във фризерите в гаража. Сложи си стар работен гащеризон и гумени ръкавици. Микробусът бе бял на цвят, на три години и в пълна изправност. Беше стоял винаги на улицата и затова на места започваше ся ръждясва и бе чукнат тук-там от други коли. От двете му страни с черна боя бяха написани името и телефонният номер на ресторанта. Нгуен лично бе изписал всяка буква, бавно и внимателно. Беше му отнело часове, а сега ги заличи само за няколко минути с белия спрей. Напръска първо малко боя, за да не се разтече, изчака трийсет минути и нанесе втори слой, после — трети, докато покрие напълно надписа.

Докато третият слой боя съхнеше, той прехвърли инструментите, бутилките и пликовете от гаража, като прилежно задраска всеки предмет в тетрадката, за да се увери, че не е забравил нищо. Всичко бе тук, киселините, чувалчетата с изкуствен тор, бутилките с антифриз и тубите с масло. Нищо не беше забравил. Когато свърши, отвори кутията черна боя и с чисто нова четка изписа нови букви и цифри. Докато работеше, изведнъж усети, че го наблюдават, обърна се и погледна горния етаж. Една завеса се размърда. Сигурно Фам се чудеше какво е намислил, а може би беше от вятъра. Нгуен се вгледа в прозореца, но не видя нищо и отново се зае за работа.

Когато новият надпис бе готов, той се отдръпна и гордо загледа творбата си. Хубав беше. Почти като предишния, въпреки че му отне наполовина по-малко време. Гласеше: „Градинари «Зелен пейзаж»“. Отдолу имаше лондонски телефонен номер, който бе взел от указателя. Бялата боя около буквите изглеждаше по-светла от останалата част на микробуса, но по прашните пътища цветът скоро щеше да се изравни.

Побиха го тръпки и той бързо се извърна, но този път завесите не помръднаха, нямаше никого.

Влезе в къщата през задния вход и се качи горе. Куфарът му бе готов. Той го взе и докато излизаше, изведнъж му се прииска да коленичи пред молитвеника. Клекна и запали ароматна пръчица. Затвори очи, вдиша благовонния дим и опита да прочисти съзнанието си, да се подготви за изпитанията, които му предстояха.

Ароматният дим изпълни белите му дробове. Същата миризма. Напомняше му родния дом, стаята, в която се е появил на бял свят преди толкова много години. Кога е било? Възможно ли беше да е толкова отдавна? Възможно ли бе наистина да е било през 1943? Къде бяха всичките тези години, как се бяха изплъзнали толкова бързо? Все още си спомняше всеки сантиметър от малкия селски двор близо до Тонкинския залив в Северен Виетнам.

Нгуен потрепери и отвори очи. Бяха овлажнели и той ги избърса с опакото на ръката си. Време беше да върви.

Свали куфара, без да се сбогува с Фам. Натовари го на микробуса, заключи вратите и изкара колата от двора. Тръгна на север, към Странрар в Шотландия и ферибота за Северна Ирландия. Преди да излезе от Лондон, спря в един селскостопански магазин и натовари микробуса с торф и още чували с торове, щайги с различни градински растения, лопата и вила.

Пътят до Странрар бе дълъг и изморителен, но нямаше друг начин. Инструментите и материалите в микробуса му трябваха, така че и дума не можеше да става да отиде със самолет. Беше мислил да вземе ферибот от Ливърпул направо за Белфаст, но откри, че линията е била закрыта преди няколко месеца. Сега единствените работещи фериботи за коли, изглежда, бяха от Странрар за Ларн в графство Антрим, на север от Белфаст, и от Холихед в Ангълси за Дън Лъри, на юг от Дъблин. И двата варианта означаваха много часове зад кормилото, но той имаше известни резерви към Южна Ирландия и пресичането на границата. По-добре му се струваше да отиде направо в Северна Ирландия и да не се занимава с митници и паспортни проверки. Кара цяла нощ и поспа в колата през деня, докато чакаше ферибота.

Когато пристигна, видя как четирима мъже с тъмнозелени униформи и куче-следотърсач спират за проверка двама души с „Форд Гранада“. На него обаче никой не му обърна внимание. Знаеше защо:

просто расизмът работеше в негова полза. Беше азиатец, а в Ирландия се биеха европейци.

Стигна безпрепятствено до Белфаст. Беше късно вечерта и трябваше да намери къде да спи. Мина през една бензиностанция, зареди и купи план на града. Попита момичето на касата къде може да намери стаи под наем, но не я разбра какво му отговаря. Помоли я да повтори и този път тя заговори по-бавно, сякаш имаше пред себе си малко дете, но акцентът ѝ бе толкова странен, че той с мъка следеше мисълта ѝ. Накрая се усмихна, плати и си тръгна, без да е получил информацията, която му трябваше. Започна да си дава сметка, че е в друга страна.

Имаше и други признаци. Полицаяте носеха зелени униформи и караха бронирани синьозелени ландровъри със защитни метални брони от страни. Навсякъде се виждаха войници с камуфлажни униформи, каски и автомати, готови за стрелба. Те караха зелени ландровъри без покрив, така че хората на задните седалки не бяха защитени, но можеха бързо да реагират. Имаше логика, помисли си Нгуен.

Мина покрай една сграда, която първо помисли за затвор, но после забеляза знак за полицейски участък. Това толкова го изненада, че спря да погледа. Никога не беше виждал такова нещо дори в Сайгон. Постройката бе оградена със здрава телена ограда и имаше нещо като отбранителна куличка в единия ъгъл. Оградата завършваше с навита бодлива тел на върха, а прозорците бяха здраво залостени. Като крепост. Нгуен мислеше да попита някой служител на реда къде може да отседне, но полицията в Северна Ирландия явно не даваше справки на заблудени граждани. Бяха като под обсада.

На всеки ъгъл на сградата стояха часови, а на покрива се виждаха камери, които покриваха цялата околност.

От лявата врата се чу металическо тропане и Нгуен подскочи. Някакъв намръщен мъж с остра шапка го гледаше. Отново потропа на вратата с дулото на пистолета си. Нгуен се пресегна и свали стъклото.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита полицаят.

Откъм мястото на шофьора изникна втори полицай. В огледалото се виждаха още двама.

Нгуен се усмихна и размаха картата.

— Търся място за спане. Знаете ли къде мога да ида?

Полицаят си отдъхна. Прибра пистолета.

— Дайте картата.

Нгуен включи лампичката в микробуса и полицаят заби пръст в левия ъгъл на листа.

— Виждате ли тази улица, „Уелингтън парк“?

Нгуен кимна.

— Тук има няколко доста евтини места. — Върна картата на Нгуен. — Хайде, тръгвайте. И друг път не спирайте микробуса пред полицейски участък. Доста сме чувствителни на тази тема. Ясно ли е?

— Съжалявам. Благодаря за помощта.

Полицаяте се събраха и го изпратиха с поглед — четирима набити мъже с тъмнозелени бронирани жилетки.

Нгуен се ориентира по картата до „Уелингтън парк“. Продължи бавно по улицата, оглеждайки двете страни. Скоро видя някакъв пансион, но на вратата имаше надпис „Всичко е заето“. По-нататък имаше друг с надпис „Има свободни стаи“ и Нгуен спря пред него.

Вече бе съвсем тъмно и микробусът изглеждаше жълт на светлината на уличните лампи. Нгуен натисна звънеца и зачака. Предната врата бе дървена, с две тесни релефни стъкла. През тях се видя светлина и тъмен силует, който се приближи до вратата. На прага се появи възрастна дебелана с къса сива коса и очила с пластмасови рамки. Носеше бял пенъоар на сини карета и бяла престилка и бършеше ръце в червена кърпа.

— Имате ли свободна стая? — попита Нгуен.

Тя го изгледа от глава до пети, след това хвърли подозрителен поглед на микробуса, присви очи, за да прочете надписа.

— За колко време я искате?

Нгуен трудно разбираше, въпреки че тя говореше достатъчно бавно. Все пак получи представа какво иска да му каже.

— Само за две ноци. Стая с вана.

Възрастната дама изсмука нещо от зъбите си и поклати глава.

— Нямаме вани, има обаче душ и тоалетна. Също и малка мивка за пране. Стаята е на последния етаж, много е уютна.

Нгуен каза, че ще я вземе. Жената все още го гледаше с недоверие, но когато той извади портфейла си и предложи да предплати в брой, се усмихна и го покани вътре. Докато се качваха, тя се представи като госпожа Макалистър и банкнотите изчезнаха под

престилката ѝ. Той също ѝ каза името си и тя се опита да го повтори, но след няколко неуспешни опита се отказа. Стаята бе малка, с едно легло, стар гардероб, тоалетно шкафче с овално огледало и нощна масичка с месингова лампа с розов абажур. Над леглото висеше богато украсено разпятие, а на тоалетката стоеше снимка на Джон Ф. Кенеди. Таванът бе скосен и единственият прозорец гледаше към улицата. От другата страна на стаята се влизаше в банята, където се виждаха душ, мивка, газов бойлер и ниска тоалетна чиния с пластмасова дъска. Стаята бе идеална.

Двамата пирати седяха на бара, потрепваха в такт с песента, чиято мелодия звучеше съвсем слабо позната на Уди, и пиеха портокалов сок от високи чаши. Единият бе на средна възраст, с посивяла брада и черна лента на едното око, другият — по-млад, с руса къдрава коса и червени бузи. И двамата носеха еднакви дрехи: развлечени бели ризи, червени кърпи около вратовете, тесни черни панталони, бели чорапи и лъскави черни обувки с големи месингови катарамии.

— Я, пирати — възкликна Маги.

— Да, идват от пиратските кораби.

Уди се промъкна между двама костюмирани посетители и опита да привлече вниманието на барманката.

— Сигурно — съгласи се все още недоумяващата Маги.

Уди посочи големите прозорци на другия край на бара и обясни:

— Пиратски кораби. Туристическа атракция. Нещо средно между музея на Мадам Тюсо и „Къти Сарк“^[1]. Тези хора са нещо като екскурзоводи. Благослови дланите им със сребърни монети и ще те разведат из долните палуби и ще ти разкажат смразяващи кръвта истории за морския живот.

Барманката най-сетне забеляза умолителния му поглед и се приближи. Посрещна го с очарователна усмивка, която леко посърна, когато видя, че е с жена. Уди винаги бе привличал барманките, но нямаше никаква представа защо. Знаеше, че още изглежда добре, въпреки че се беше позапуснал. Всичко идваше от очите му, бе казала веднъж една приятелка: „Очите ти карат краката ми да се подкосяват, толкова са възбуждащи. Много възбуждащи.“ Уди обаче смяташе, че успехът му няма нищо общо с очите. Дължеше се на чувството му за хумор. Понякога, както се шегува, успяваше да ги вкара в леглото, без дори да се усетят. Той смигна на барманката, поръча две питиета и ги занесе на една свободна маса до прозореца с изглед към корабите.

— Не са истински, нали? — попита Маги, след като седна.

— Най-вероятно не. Основната им цел е да привличат комарджиите на Тютюневия док.

Той вдигна чаша и Маги се усмихна. Радваше се, че я е довел в бар „Хенри“ на Тютюневия док, защото тук можеха да седнат на спокойствие. Да стоиш на бара е приятно, когато си в мъжка компания,

Маги обаче искаше по-голямо удобство. Грешка, не искаше. Заслужаваше по-голямо удобство.

— За какво си мислиш? — попита тя.

— За това колко си красива.

— О, благодаря за комплимента — изсмя се тя. — Изглеждаш уморен.

— Да, не мога да спя напоследък. Заради жегата е.

Тя се намръщи.

— Не бих казала, че сезонът е от най-горещите.

Уди се усмихна.

— Не, говоря за жилището си. Живея с още десетина съквартиранти и стаята ми е до единствената баня. Хазаинът е инсталирал бойлер с размерите на космически кораб и при мен винаги е около трийсет градуса. Спя на отворен прозорец дори през зимата.

Маги се усмихна.

— Защо тогава не се преместиш?

Уди вдигна рамене.

— Евтино е.

— Да не си загазил с парите?

Уди се смути, защото отговорът беше „да“. Страшно бе закъсал с парите. Както е бил винаги. И както винаги щеше да бъде, докато не получи щатна длъжност. Вече не получаваше дежурства толкова често както преди, беше си превишил кредита в банката и постоянно трябваше да се подмазва на началниците, а не можеше да се откаже от посещенията по кръчмите.

— Не — отвърна той, — просто е на удобно място.

Удобно? Да, ако не смятаме едночасовото пътуване с автобуса до редакцията.

— Та още ли не си се отказал от Лос Анджелис?

— Не. Не съм.

Надигнаха чашите и замълчаха. Погледаха се известно време. Уди заговори пръв:

— Сега е мой ред да попитам какво си мислиш.

Маги се намуси.

— Питам се защо не си намериш по-добра работа, защо си губиш времето в такъв несериозен вестник като „Сънди уърлд“.

Той въздъхна дълбоко и обясни, че всъщност дори тази му работа не е постоянна, че работи на свободна практика, че зависи дали ще му дадат дежурства и че дори да получи, не му плащат достатъчно, особено след като синдикатът на журналистите се бе разпаднал заедно с тези на докерите, миньорите и останалите работници, които в миналото са успявали да защитават правата си. Тя го изслуша внимателно, после докосна приятелски рамото му в знак, че го разбира. Може би дори му съчувстваше. Попита го защо не може да си намери постоянна длъжност. Той отначало не искаше да ѝ каже, но тя настоя. Изтъкна, че той очевидно е добър журналист, беше чела някои от статиите му и ѝ бяха харесали. Така че каква бе причината? Накрая успя да му измъкне всичко: разследването в корупция на един висш полицейски служител в Северна Англия; връщането по магистралата към Лондон; синята мигаща светлина в огледалото за обратно виждане; двамата нелюбезни пътни полицаи и двестате грама кокаин, които намериха под предната седалка на служебната му кола.

— Натопили са те, така ли? — удиви се тя.

— Да, отървах затвора, но ме уволниха и в продължение на няколко години не можех да си намеря никаква работа. Във вестниците не ми се доверяваха отчасти заради наркотика, но знам, че и ченгетата раздухваха историята. Все пак успях да се оправя. Поработих известно време в западната част на страната, после някои от националните вестници започнаха да приемат статиите ми. Поне успях пак да се вредя, сигурно съм късметлия.

— За бога, Уди, това е ужасно. Отвратително.

— Такъв е животът, Маги.

Тя се усмихна пресилено:

— Предполагам, че в „Сънди уърлд“ не е чак толкова зле. Изпращат ли те много в командировки?

— О, да, пътувам насам-натам. Правя си доста безплатни разходки.

— Пишеш ли на политически теми?

— Разбира се. Това е една от хубавите страни на работата в неделен вестник. Разполагат с ограничен персонал и нямат много специалисти в отделните области. Занимавам се наистина с много клюкарски истории и други глупости, но ме търсят и за по-сериозни неща.

— За какво пишеш в момента?
Той се изкашля.
— Моля? — попита тя.
Уди сведе засрамено очи.
— За вампирясалите котки.
Маги избухна в истеричен смях.

Към гробището вървеше нисък, но як мъж. Дори на тъмно личеше, че е от онези, с които не е хубаво да си имаш взимане-даване. Носеше кафяво кожено яке, изтъркано и избеляло от времето, и тъмнокафяви панталони. Държеше малка торба, пристегната с късо въже, а в единия му джоб имаше фенерче и шест метални примки за дребен дивеч. Като дете се беше занимавал много с браконьерство, но сега зайците бяха последната му грижа. Примките бяха за оправдание, в случай че го хванат. В задния си джоб носеше къс нож и бе готов да го използва срещу всеки, който заподозре истинските му цели.

Някъде в мрака дочу шумолене и сумтене на таралеж. Спря и се послуша, но не долови нищо повече от нормалните полски звуци и далечното бръмчене на самолет.

С лекота прескочи зида и се приземи безшумно върху меката пръст. Стоеше на сантиметри от един нов гроб, черната правоъгълна дупка изглеждаше бездънна. Въздъхна с облекчение — ако беше прескочил стената само няколко педи встрани, сега щеше да лежи в ямата със счупен крак или дори нещо по-лошо. Все този ирландски късмет, помисли си с усмивка той. Прекрачи купчината прясно изкопана пръст и заличи стъпките си с торбата, преди да продължи. Заобиколи църквата и се запъти към петте надгробни камъка.

Коленичи и вдигна средния. Внимателно го постави до стената, после се изправи и се послуша за подозрителни шумове, защото никой браконьер няма да тръгне да размества надгробни камъни, особено ако под тях са скрити боеприпаси на ИРА. Наоколо бе все така тихо, дори таралежите не шумоляха.

Той разрови земята с ръце и извади трите завити в найлон пакета. Работеше бързо, но внимателно. Дори липсата на половината семтекс да го изненада, той не го показа. Отново зави пакетите, зарови

ги и върна камъка на мястото му. Избърса ръце, огледа се и тръгна назад по чакълестата алея, откъдето беше дошъл.

Бет Маккинстри говореше по телефона, когато Нгуен влезе в кантората. Застана пред нея и зачака. Носеше единствения си костюм, сив и леко изтърган на лактите. Бе облякъл и бяла риза и син пуловер с трима бели скиори отпред. До гърдите си притискаше с две ръце бял найлонов плик, сякаш носеше бебе. Мърфи четеше вестник на дивана и разтриваше болното си рамо. Вдигна поглед при влизането на Нгуен, но сметна, че азиатецът не представлява заплаха, и се върна към четивото си.

Бет огледа Нгуен, докато говореше, и леко се намръщи. Той ѝ се усмихна, кимна и тя сведе очи. Вдигна поглед едва след като приключи разговора. Когато затваряше телефона, Кавана се появи от кабинета на Хенеси и затвори тихо вратата. Хвърли бегъл поглед на Нгуен и се настани до Мърфи.

— Да? — попита Бет.

— Моля ви, бих искал да се срещна с господин Лиам Хенеси.

— Как се казвате?

— Нгуен Нгок Мин.

— Бихте ли ми казали защо го търсите? — Тя дори не опита да повтори името му.

— Много е трудно за обясняване.

Тя посегна към копчето на вътрешната уредба, но спря.

— Не се ли обаждяхте миналата седмица?

— На няколко пъти.

Бет отдръпна ръката си от копчето.

— Страхувам се, че господин Хенеси е зает. Няма да може да ви приеме.

— Трябва да го видя.

— Зает е! — повиши глас Бет; бузите ѝ почервеняха.

Мърфи и Кавана вдигнаха глави. Секретарката бе добродушна, дори прекалено, и рядко избухваше. Нгуен не каза нищо, само се усмихна.

— Ако оставите телефонен номер, ще ви се обадя и ще ви уредя среща, след като говоря с господин Хенеси.

Нгуен продължаваше да мълчи.

— Тръгвайте си! — нареди тя.

Мърфи и Кавана се надигнаха и застанаха от двете страни на Нгуен.

— Слушайте какво ви казва дамата — посъветва Мърфи.

Нгуен го погледна и ирландецът не видя и следа от страх в очите му.

— Трябва да го видя — повтори той.

Кавана постави ръка на рамото му.

— Какъв е проблемът? — попита той Бет.

— Няколко дена звъни и настоява да говори с Лиам. Не разбира от дума.

— Нали чухте дамата? Господин Хенеси не иска да ви вижда.

Кавана хвана Нгуен за рамото и грубо го дръпна. Виетнамецът залитна и стисна плика още по-силно, сякаш се страхуваше да не го изпусне.

— Какво носите тук? — попита Мърфи, който за пръв път погледна на дребния човечец като на възможна заплаха.

Не беше много вероятно роялистите да използват китаец за агентат срещу Хенеси, но човек никога не знае. Той посегна към плика.

— Покупки — каза Нгуен.

— Я да видим — настоя Кавана. — Я да видим какво има тук.

Отначало му се стори, че Нгуен ще се възпротиви, но той явно бързо се отказа и му подаде плика. Кавана го отвори. Вътре имаше две бутилки лимонада, един хляб, консерва боб и кесия от амбалажна хартия с картофи. Като видя, че телохранителят е доволен от проверката, Нгуен протегна ръце, но Кавана не му върна плика.

— Обискирай го — нареди той на Мърфи.

Мърфи застана зад виетнамеца и опипа внимателно тялото му, проверявайки всяко място, където може да се скрие оръжие. В един от джобовете на костюма имаше швейцарско ножче, но нищо, което да изглежда поне малко подозрително — тиксо, кибрит, някаква връвчица, ключове, кутия цигари и портфейл. Обикновените боклуци, които хората носят по джобовете си.

— Чист е — каза Мърфи.

Кавана му върна плика.

— Хайде, тръгвайте си, за да не ви изхвърлим ние.

Нгуен поклати глава. Телохранителите го хванаха под мишниците и тъкмо се готвеха да го изхвърлят като мръсно коте, когато кабинетът на адвокатата се отвори. Хенеси се показа и се намръщи озадачено.

— Това е човекът, който се обажда по телефона — изпревари го Бет.

— А... Китаецът. — Хенеси се приближи до бюрото. — Много път сте били.

Нгуен притисна плика до гърдите си.

— Не искайте да говорите с мен по телефона.

— Вън — изсъска Мърфи, но Хенеси вдигна ръка.

— Не, след като е дошъл чак дотук, ще го приема.

— Има нож — възрази Кавана.

— Нож ли?

— Швейцарско ножче.

— Ами вземете му го. Погледнете го, за бога. Какво може да ми направи този човечец при такива юначаги около мен? Исусе, Дево Марийо и Йосифе, оставете човека на мира.

Кавана взе ножа, Мърфи — плика.

— Можете да си ги вземете на тръгване — успокои го Бет.

Хенеси въведе Нгуен в кабинета си. Посочи му един стол и затвори вратата.

Нгуен седна и постави ръце на скута си, Хенеси се настани зад бюрото и опря лакти върху него.

— Нека ви кажа от самото начало, че си губите времето — изговори бавно и отчетливо той, както когато се обръщаше към някой особено твърдоглав съдебен заседател. Не беше сигурен дали китаецът знае добре английски. — Разбирам, че сте разстроен и ядосан заради случилото се с близките ви, но аз не мога да ви помогна с нищо. И трябва да знаете, че е много опасно да се навъртате из Белфаст и да задавате такива въпроси. — Допря пръст до слепоочието си, сякаш го болеше глава, и погледна многозначително събеседника си: — Много опасно.

Нгуен кимна замислено.

— Разбирам. Но дори да не знаете кои са виновниците, сигурно можете да разберете. Искам да ги откриете за мен.

Хенеси поклати глава, удивен от храбростта или глупостта на виетнамеца. Нгуен извади цигарите и кибрита от джоба си.

— Може ли?

Хенеси кимна и Нгуен му подаде пакета. Адвокатът отказа, а виетнамецът запали и дръпна силно от цигарата. На Хенеси му направи впечатление колко уверени са движенията на Нгуен, уверени като немигащите кафяви очи, които сякаш пронизваха с поглед черепа му със същата лекота, с която виждаха през дима.

— Ще си промените решението — заяви уверено Нгуен.

— Не, няма.

Нгуен се усмихна като човек, който знае с абсолютна сигурност, че е прав. Стана, поклони се на Хенеси и излезе. Мърфи и Кавана го чакаха. Върнаха му плика и ножчето, Нгуен им благодари учтиво, обърна се към Бет и благодари и на нея.

— Мога ли да използвам тоалетната? — попита той.

Бет го упъти към края на коридора. Посочи му през остъклената врата към рецепцията, където се виждаше надпис: „Мъже“. Той отново благодари на всички, излезе и затвори тихо вратата на кантората. Тоалетната бе малка, с варосани стени и черни плочки на пода. Имаше мивка, писоар и тоалетна кабина. На стената зад мивката висеше огледало, а до вратата бяха поставени руло с хартиени кърпи и кошче.

Нгуен влезе в кабината и заключи вратата. Покри тоалетната чиния с пластмасовия ѝ капак и седна отгоре. Остави плика на пода. Извади едната бутилка и я стисна между коленете си. Вътре имаше антифриз. Извади другата, която съдържаше концентрирана сярна киселина. Закрепи ги една за друга с тиксото. Извади връвчицата и я завърза здраво за гърлата им. Поотделно бутилките бяха безобидни, заедно обаче ставаха доста опасни. Той ги постави на пода и прехвърли връвчицата върху левия си крак. Извади кибрита и прокара връвчицата през кутийката. Провери дали е завързана добре, после повдигна бутилките отдолу и бавно се изправи. Стъпи върху тоалетната чиния и ги закачи за лоста на казанчето. Като се увери, че всичко е наред, внимателно дръпна ръце. Бутилките се завъртяха във въздуха. Той развинти капачките и ги прибра в джоба си. След това свали филтъра на цигарата си и я заципа в кибритената кутийка така, че негорящият край да допира клечките. Слезе от чинията, взе си плика и излезе. С ножчето заключи кабината от външната страна.

Излезе от тоалетната и отново се усмихна на Бет. Не бързаше, докато цигарата изгори, имаше поне две минути. Запъти се бавно към стълбите и излезе на „Дънегол скуеър“. Над главата му като граблива птица кръжеше хеликоптер.

Вътрешната оповестителна уредба на Бет избръмча и Хенеси я повика в кабинета си. Мърфи и Кавана жадно загледаха от дивана как бедрата ѝ се поклащат, докато минава край тях.

— Аз бих — отбеляза Мърфи; шепнеше, защото знаеше как ще си изпати, ако тя го чуе.

— Кой не би? — отвърна Кавана. — Само че старецът ѝ ще те пречука.

Хенеси стоеше до прозореца и гледаше как Нгуен се отдалечава по улицата, размахвайки пазарската си торбичка.

— Съжалявам, Лиам — започна да се извинява Бет, преди той да заговори. — Свари ме неподготвена. Следващия път няма да му позволя да те безпокои.

— Няма нищо, Бет. Просто кажи на Мърфи и Кавана да се погрижат, ако пак се появи.

Нгуен пресече улицата и изчезна в една пряка. Хенеси се обърна.

— Мисля, че този човек ще ни създава неприятности.

— Стига глупости, Лиам — каза тя, сякаш успокоява дете. — Какво може да ни направи такъв човек?

Гърмежът от експлозията ги стресна. Бет закри лицето си с ръце, Хенеси отскочи от прозореца и се приведе. През отворената врата видяха как Мърфи и Кавана се хвърлят на земята.

— Залегнете! — изкрещя Мърфи.

— Какво става? — викна Хенеси.

Те не отговориха. И двамата бяха не по-малко объркани от него.

Бет вече лежеше на пода, Хенеси се промъкна до нея и я обгърна с ръце. Мърфи и Кавана запълзяха към изхода, за пъ проверят коридора. Кавана откряхна вратата. В коридора нямаше никого. След малко някакъв преbledнял младеж се показа от съседната кантора.

— Майко Божия, какво стана? — попита той.

Кавана се изправи. От тоалетната се носеше задушлив пушек с остър мирис. Той се закашля и неохотно отвори вратата, очите му започнаха да сълзят. Отвътре заизлиза още дим и противопожарните разпръскватели на тавана в коридора се включиха. Кавана се оттегли в

кантората. В далечината се чу полицейска сирена, после друга. Кавана поръча на Мърфи да стои на пост, после се върна при Хенеси и Бет и им помогна да се изправят.

Бет се отпусна на един стол, а Хенеси отиде при минибара и наля две чаши уиски. Не предложи на Кавана, който беше пълен въздържател. Бет пресуши чашата си на един дъх и Хенеси последва примера ѝ.

Скоро по коридора се зададоха половин дузина полицаи със зелени униформи и бронирани жилетки. Дебеловрат сержант им изрева да стоят на място и остави един ефрейтор да ги надзирава. Районът около тоалетната бе отцепен, след това двама души с тъмносини работни дрехи и черни куфарчета влязоха вътре. Телефонът на Бет извънтя и ги стресна. Тя попита сержанта дали може да вдигне. Той кимна, лицето му остана безизразно. Полицаяте не хранеха особена симпатия към Хенеси и сътрудниците му и сержантът вероятно предпочиташе да ги завари размазани по стените вместо седнали на чашка уиски. Докато Бет говореше по телефона, дойде и един детектив от Криминалния отдел. Той показа служебната си карта на Хенеси и се представи като инспектор Григ. Зад него стоеше висок млад цивилен сержант с къси мустачки. И той гледаше със същата неприязън като униформения си колега.

— Май имате неприятности, господин Хенеси — отбеляза Григ. — Освен ако собствените ви хора не са направили някоя грешка по невнимание.

Хенеси вдигна рамене.

— Случват се такива неща. Ще пиете ли едно уиски, инспекторе? Както очакваше, Григ отказа. Усмихна се сдържано.

— Предполагам, няма смисъл да ви питам дали имате представа кой го е направил.

Кавана се изсмя остро, но Хенеси го изгледа сурово. Достатъчно им беше, че полицията е в кантората. Ако ги предизвикат, можеше да се стигне до арестуване на Хенеси за допълнителен разпит, а той не искаше нито неприятностите, нито лошия отзвук, които произтичаха от това.

— Е, внимавайте повече за в бъдеще, господин Хенеси. — Какво имате предвид?

— Явно става дума повече за предупреждение, отколкото за нещо друго. Според криминолозите устройството е самодейно, всъщност доста е пресилено да се нарече „устройство“. Цялата тази суматоха е предизвикана от две бутилки.

Мърфи си спомни бутилките в плика на китаеца, но не каза нищо.

— Някаква досадна случайност? — поинтересува се Хенеси.

Григ отново се усмихна сдържано.

— Надали сами са се завързали за казанчето. Не, това е проста химическа бомба, каквито сме правили като деца. Сярна киселина и етиленгликол. Антифриз, с по-прости думи. Завързвате бутилките една за друга и ги хвърляте. Бум! Никога ли не сте го правили като малък, господин Хенеси? Страшно гърми.

По изражението на Хенеси личеше, че не го е правил. Григ вдигна рамене.

— Е, явно сме ходили в различни училища. Така или иначе експлозията е достатъчно силна, за да разбие стаята. Нямаше да ви е смешно, ако бяхте там. Все пак на сградата нищо не може да й направи. Не е „сериозна“ бомба, ако мога така да се изразя. Кое то ме навежда на мисълта, че вероятно е само предупреждение. Май няма смисъл да ви питам дали имате врагове, господин Хенеси.

Очевидното смущение на политическия съветник на Шин Фейн бе забавно на Григ.

— Ще ви държа в течение, ако ми хрумне нещо — отвърна Хенеси.

— Няма да чакам с голямо нетърпение.

— Така е по-добре.

— Ще ви изпратя, инспекторе — намеси се Бет, усещаше, че шефът ѝ губи търпение.

Григ се замисли, сякаш се чудеше дали да остави Хенеси на мира, но после кимна и я последва. Сержантът му изгледа на кръв Мърфи и Кавана и също излезе; двамата телохранители му отговориха с безгрижни усмивки. Отдавна нямаха страх от полицията, армията или когото и да било друго. Григ отиде в тоалетната, за да говори пак с криминолозите. Сержантът понечи да заговори Бет, но тя му затръшна вратата под носа.

Хенеси я погледа от прага на кабинета и след като се увери, че не е в шок, затвори леко вратата си. Мърфи и Кавана потрепнаха. Острата нотка в гласа на шефа им ги плашеше хиляди пъти повече от строгия поглед на някакво хлапе от полицията. Гневът му обаче не беше насочен към тях.

— Искам да откриете този китаец — изсъска той, без да крие гнева си. — Да го откриете и да ми го доведете.

Телефонът иззвъня и той вдигна.

— Лиам, той е! — проплака Бет.

Хенеси ѝ бе забранил да го свързва повече с китаеца, но сега положението беше по-различно.

— Свържи ме, ако обичаш, Бет. Добре ли си?

— Добре съм, Лиам, наистина.

Телефонът изщрака и Хенеси зачака китаецът да заговори.

— Господин Хенеси? — попита Нгуен, не беше сигурен, че са го свързали.

— Какво искате?

— Знаете какво искам, господин Хенеси. Проверявам дали сте си променили решението.

— Защо да си променям решението?

— Знаете много добре защо.

Хенеси си пое дълбоко въздух.

— Може би няма да е зле пак да поговорим за това. Може да се споразумеем. Защо не дойдете пак?

Нгуен се изсмя.

— Идеята не ми харесва. Няма да ме видите повече, господин Хенеси. Но ще чуете за мен.

— Ще ви е нужно доста повече от силен звук в тоалетната ми, за да си променя мнението.

— Така да бъде — каза Нгуен и затвори.

— Мръсник — закрещя Хенеси. — За кого се мисли, че да ме заплашва така?

Тресна телефона и погледна двамата телохранители.

— Дайте описанието му на момчетата. Искам да го откриете.

— Може би няма да е зле да напуснеш Белфаст за няколко дни — предложи Кавана.

— Да не намекваш, че не можете да ме опазите в собствения ми град?

— Не искам да кажа това, просто ще е по-лесно, ако отидеш във фермата.

— Не. Тази отрепка няма да успее да ме изгони от собствения ми град. Няма да побягна като бито куче. Кажете само на нашите хора.

Махна им нервно да си вървят и се отпусна на стола си. Отпи глътка уиски, после пак. Знаеше, че не е трябвало да избухва, но бомбата го бе уплашила сериозно. Беше му напомнила, че и той е смъртен, че скоро ще навърши седемдесет. Мисълта, че някакъв отмъстителен китаец с бутилка антифриз може да посегне на живота му, го бе разгневила... и уплашила. Надменният детектив твърдеше, че това е предупреждение. Много добре, щеше да го приеме като такова.

Нгуен не се върна направо в пансиона. След като взе микробуса си от паркинга на „Глочестър стрийт“, той потегли на север по „Виктория“, а после на запад, покрай мрачни квартали и сгради до мястото, където „Дейвис“ преминава във „Фолс роуд“. Не се тревожеше от преследване, защото знаеше, че бутилките на „Дънегол скуеър“ са се разбили в пода много след като си беше тръгнал. Не правеше тази разходка и заради удоволствието от шофирането. Винаги беше смятал седенето зад волана за мъчение, с нетърпение бе чакал дъщеря му да вземе книжка, за да извършва всички доставки за ресторанта вместо него. Обикаляше с микробуса, за да почувства духа на града и жителите му, струваше му се, че ако разбере хората в Белфаст, може да разбере и защо от ИРА са убили близките му. Центърът процъфтяваше, бляскави магазини и чисти улици. Повечето коли бяха нови и добре поддържани и признаците, че градът е арена на религиозно насилие, бяха малко. Под зеления купол на кметството на „Дънегол скуеър“ имаше лозунг: „Белфаст казва не“, но не ставаше ясно на какво го казва. Имаше силно полицейско и военно присъствие, някои улици бяха затворени с метални бариери и се пазеха от полицаи, които пускаха минувачите само по един. Не се усещаше обаче напрежение, поне Нгуен не го почувства. Беше разстлал едромащабна карта на Белфаст и околностите му на лявата седалка и на един червен светофар я огледа. Опита се да произнесе странните имена, написани

на нея: Нокнагъни, Бейлихакамор, Грега, Скегънийл, Лайгънийл, Балинафей.

Отзад изсвири клаксон, за да му подсказе, че е светнало зелено. Той изпусна скоростния лост и по погрешка превключи на трета. Микробусът остана на място. Клаксонът отново изсвири, последван от други. Накрая успя да запали и бързо потегли.

Мина по „Фолс роуд“ и болницата „Кралица Виктория“ отляво и попадна в съвсем друга част на града. В страничните улички се виждаха обгорели коли, ръждясали останки, които сигурно стояха там от месеци, като скелетите на отдавна умрели животни. Беше пълно с деца в колички, с топки, с родителите си, застанали по ъглите, седнали пред кръчмите, деца с износени дрехи, чорлави коси и сополиви носове. Мина покрай полуразрушени тухлени постройки, които никой не си бе дал труда да ремонтира, стърчащи като гнили зъби. Мрачната сивота се разнообразяваше с цветни петна — странни стенописи, рисунки на маскирани мъже с автомати, богато украсени кръстове, възпоминания за хора, умрели при гладни стачки в затворите, и ирландския трикольор. Пълно бе с лозунги, много от които Нгуен не разбираше, но някои успяваше да прочете: „Подкрепете ИРА“, „Армията — вълн“, „Ирландия за ирландците“. Мина покрай една кръчма с прозорци, защитени с дебела телена мрежа. От двете страни на черната дървена врата стояха двама мъже с ръце в джобовете, изгледаха враждебно микробуса. Съгледвачи, реши Нгуен. Трябваше да внимава повече. Центърът на града вдъхваше лъжливо чувство за сигурност. Тук, в католическите работнически квартали, усещането за недоверие и подозрение тежеше във въздуха като гъста сутрешна мъгла. Двамата мъже видяха, че Нгуен е азиатец, и веднага изгубиха интерес.

Улицата зави леко и Нгуен забеляза голямо гробище вдясно, разпростряло се докъдето му поглед стигне. По-нататък, когато навлезе по „Глен роуд“, мина покрай друго, този път отляво. Зави наляво и продължи на югоизток, по „Кенеди уей“, през район, означен на картата като Андерсънтаун. Намали, за да огледа два потискащи реда жилищни блокове, посивели панели с мръсни олющени прозорци. В калната, отгъпкана трева се въргаляха празни опаковки от бисквити, разкъсани вестници, амбалажни хартии и счупени бутилки, всевъзможни отпадъци. Нгуен не разбираше защо хората, които живеят

тук, не полагат повече грижи за квартала си. Как можеше да търпят такава мръсотия. Да си беден е едно, но това не е оправдание да живееш като скот. Той поклати тъжно глава.

Навлезе в едно предградие, наречено Малоун, и пейзажът се подобри. Запуснатите панели отстъпиха място на добре поддържани градини и прясно боядисани къщи. Той обърна по „Малоун роуд“ и продължи назад към центъра. Малко преди ботаническата градина зави наляво към Уелингтън Парк. Замисли се над видяното. Хората, които живееха в бедняшките райони, нямаха какво да губят. Ако враговете му идваха от утайката на обществото и чудовищните панелни блокове, затворът със сигурност не ги плашеше. Децата, отгледани в тези райони, бяха жестоки, безскрупулни, верни към своите и агресивни към чуждите. Бедността ги стягаше като железни окови. Налагаше му се да се изправи не срещу отделни хора, а срещу цялата ИРА. Спря двигателя и загледа разсеяно през прозореца. Трябваше да го направи, каквото и да му струваше. Нямахше друг избор. Дължеше го на жена си и дъщеря си.

Лиам Хенеси излезе в градината си и загледа скалното образувание, наречено „Носът на Наполеон“. Не че приличаше много на нос или на която и да било друга част от тялото на Наполеон. Джаки, червеникавият му сетер, изскочи от къщата и се втурна към него. Той се наведе, почеса я между ушите и тя лизна ръката му.

Тръгна по алеята и заразглежда дърветата и цветята. Беше запален градинар, но адвокатската практика и политическите ангажименти не му оставяха много време да се грижи за двата декара място около къщата му на „Антрим роуд“. Бе наел един пенсиониран градинар от ботаническата градина, но всяка сутрин лично проверяваше как вървят нещата. Коленичи, за да разгледа един покрит с калуна^[2] камък и Джаки притича и го лизна по бузата. Той я отблъсна и се засмя.

— Иска да излезе на разходка — каза жена му.

Той се обърна, изправи се, изтръска прахта от коленете си и се усмихна.

— Можеш да изненадаш в гръб и самия дявол, Мери.

Тя му подаде чаша чай и настоя:

— Кучето ти иска да се разходи.

Мери Хенеси изглеждаше доста млада за четирийсет и шестте си години, висока и стройна, с къса, чуплива тъмнокестенява коса. Хенеси я погледна възхитено. Не приличаше на жена с две големи деца. Кожата ѝ бе гладка и леко загоряла от слънцето, малкото ѝ бръчки я правеха дори по-красива. Все още можеше да завърти главата на мъже, наполовина на годините ѝ, и го знаеше. Понякога толкова го беше страх да не я загуби, че стомахът му се свиваше.

— Нашето куче — поправи я той.

Тя кимна към сетера, седнал в краката му. Кучето гледаше Хенеси с искрена любов.

— Само я погледни.

— Спомням си времена, когато и ти ме гледаше с такъв поглед — пошегува се той и тя се засмя.

Телефонът иззвъня и тя изтича през ливадата към къщата. „Тя тича, за бога — помисли си Хенеси. — Тича като ученичка и се смее с глас.“ Опита да си спомни кога за последен път се е смял. Не помнеше точно датата, но беше, когато чу интервюто на Йън Пейсли^[3] по телевизията, и тогава смехът му не бе сърдечен и весел като на Мери, а ехиден и циничен.

— Остарявам, Джаки.

Червеникавият сетер го погледна, джафна в знак на съгласие и той отново протегна ръка и я погали между ушите.

— Няма време за разходки, моето момиче. Колата ще пристигне всеки момент.

Джим Кавана и Кристи Мърфи го пазеха почти по цял ден и през по-голямата част на вечерта, но нощем се прибираха да спят. Местата им се заемаха от други двама измежду дванайсетима доверени доброволци, които стояха на пост пред къщата в някоя кола. Джими Макмеън закарваше черния „Ягуар“ у дома си в Северен Белфаст, а сутрин минаваше да вземе Кавана и Мърфи. Хенеси погледна часовника си. Вече закъсняваха.

Мери се показа на вратата и му помахаша.

— Кристи е.

Джаки наостри уши и се затича към нея, явно мислеше, че господарката ѝ я вика, за да ѝ даде някое лакомство. Хенеси изруга наум и тръгна след кучето, като внимаваше да не разплиска чая.

Ягуарът току-що бе излязъл от сервиза след много скъпа поправка. Надяваше се да не са катастрофирали.

Мери му подаде слушалката.

— Мръсниците се опитаха да ни убият — заяви задъхано Мърфи.

— Какви ги приказваш?

— Опитаха се да ни вдигнат във въздуха.

— Успокой се, Кристи. Разкажи какво е станало.

Мърфи си пое дълбоко въздух.

— Отидохме да вземем ягуара от гаража на Джими. Той седна на волана и тъкмо щеше да запали проклетата кола, когато я видяхме. Дево Марийо, света Богородице, ако не я бяхме забелязали, сега щяхме...

— Какво стана? — прекъсна го нетърпеливо Хенеси.

— Използвали са крушка от светкавица и две жици.

— Крушка от светкавица ли?

— Да, крушка, покрита с някакъв червен прах. Някакво самоделно устройство, което щеше да взриви резервоара, ако бяхме запалили двигателя.

— Добре, Кристи. Къде сте сега?

— В къщата на Джими.

В слушалката се чу мърморене и звън на чаши. Момчетата си бяха сипали нещо за успокоение и Хенеси не ги обвиняваше. Много им се беше събрало за толкова кратко време.

— Слушай, махнахте ли го?

— Разбира се, извадихме крушката от резервоара, но жиците още са свързани.

— Оставете го така. Извикайте Уили О'Хара да го погледне, той разбира. И да провери цялата кола. Щом каже, че всичко е чисто, идвате. И, Кристи?

— Да?

— По-спокойно.

Той затвори. Още държеше чашата в лявата си ръка. Не беше докоснал чая. Сега отпи и сбърчи чело.

— Нещо не е наред ли? — поинтересува се жена му.

Той кимна.

— Някой се опитал да взриви колата.

Мери се ококори и отвори уста. Не ѝ беше казал за взрива в кантората, защото не искаше да я притеснява. Сега я заведе в кухнята, накара я да седне на чамовата маса и ѝ съобщи, че това е втори удар срещу него, макар и не особено добре замислен.

На вратата се чу дращение и той пусна кучето. То се пъкна под масата и Хенеси си даде сметка колко е уязвим. Излезе в антрето, отвори входната врата и махна на двамата мъже, седнали в един „Форд Ескорт“ пред къщата. Каза им да стоят нащрек и изпрати единия на пост на задната врата, докато се появят Мърфи и Кавана.

Върна се в кухнята, усмихна се на жена си и седна.

— Кой мислиш, че стои зад това? Асоциацията за отбрана на Ълстър^[4]?

Хенеси вдигна рамене и погледна чашата си. По повърхността се бяха образували кафеникави мехурчета и той ги спука с пръст.

— Оня многознайко, инспекторът, който дойде в кантората, смята, че е предупреждение.

— Предупреждение ли?

Хенеси вдигна поглед. Харесваше му загрижеността в очите ѝ.

— Онова в кантората не беше бомба в истинския смисъл на думата, а самоцелно устройство без особена разрушителна мощ. Както гледам, и тазсутрешната история е дело на аматьор. Сигурно са доста тъпи, щом не са се сетили, че нашите хора ще проверят колата, преди да я запалят.

— Но защо му е на някого да те предупреждава, Лиам?

Ълстърските доброволци не си губят времето с предупреждения, не е ли така?

Права беше, разбира се. През последните години се спазваше едно неписано споразумение между отделните враждуващи групировки да не се убиват хора от висшите ешелони. То имаше за цел да улесни преговорите, като се осигури относителна сигурност на ръководните членове на отделните организации. Атенатът в Брайтън бе показал, че никой не е застрахован, дори министър-председателят, а целият свят беше видял как един президент умира от ръката на един-единствен стрелец. Семействата на Пейсли, Адаме и Хенеси нямаше да преживеят и една седмица, ако бяха открили ловния сезон за ръководните фигури на противниковите организации. При сегашното положение на нещата обаче можеха да се движат сравнително

безопасно из града. Все още ходеха с телохранители и имаха доверие на противниците си не повече, отколкото на британското правителство, но времето, когато се налагаше бодигард да предпазва Хенеси с тялото си, бе отдавна минало. Ако споразумението престане да действа, щяха да го надупчат с куршуми без никакво предупреждение. Нямахше да си играят със самоделни бомбички. Не, не беше възможно причините да са политически. Но ако не политически, какви бяха тогава?

Той стана, нежно постави длан под брадичката на Мери и повдигна главата ѝ назад.

— Вчера в кантората идва един човек, някакъв китаец. Жена му и дъщеря му загинали при една от лондонските експлозии. Обвинява мен.

— И е бил целия път до Белфаст заради теб?

— Иска да му кажа кой стои зад бомбената кампания. Изхвърлих го от кабинета и след няколко минути тоалетната избухна. Сега пък това.

Тя отблъсна ръката му.

— Защо не каза на полицията?

— Не сме убедени, че е той. Освен това ще се справим и сами.

— Лиам — сгълча го ядосано тя, — поставяш живота ни на карта!

— Ако е той, скоро ще го спрем, не се тревожи. Китаец е, не е трудно да бъде забелязан в Белфаст.

— Дано да си прав.

Загрижеността в очите ѝ отстъпи на нещо друго, нещо, което се стори на Хенеси като презрение. Изражение, което напоследък виждаше все по-често. Все не одобряваше решенията му. Той реши да не опитва да я убеждава, само щеше да си загуби времето.

— Ще изчакам Джим и Кристи в кабинета — каза той и излезе от кухнята.

Джаки изскочи изпод масата, тракайки с нокти по плочките, и послушно го последва.

Той влезе в кабинета и затвори вратата. Джаки отиде при кошчето си до плъзгащата се остъклена врата към верандата и легна с тъжна въздишка, сякаш му съчувстваше за грубото отношение на Мери. Той знаеше, че жена му би предпочела да предприемат по-агресивни действия срещу протестантите, неведнъж го бе убеждавала

да започне мащабна офанзива срещу Ълстърската организация. Странно, помисли си той, как с годините неговата позиция се смекчаваше, а тя ставаше все по-пламенна привърженичка на въоръжената съпротива. Колкото повече я убеждаваше, че най-правилното решение е да се преговаря, толкова повече тя се отчуждаваше от него физически и емоционално. Той обаче бе убеден в правотата си, в това, че само неговият път ще доведе до напредък. Всичко друго щеше да завърши с безсмислени кръвопролития. Убедеността в собствената му правота обаче не го караше да се чувства по-добре.

В стената зад картината с ловни сцени над камината имаше вграден сейф; Хенеси го отвори и извади хартиена папка. Занесе я на бюрото си и я отвори. Вътре бяха докладите от проверката на скривалищата за оръжие. Общо петнайсет. До вечерта очакваше още шест. Разстла листовете на бюрото и ги разгледа. В три от скривалищата беше пипано. Бяха взети общо петнайсет килограма семтекс, дванайсет детонатора, три живачни устройства за взривяване при преместване, два пистолета и малки количества патрони. Всичко останало от необходимите материали за конструиране на бомби — жици, часовникови механизми, радиопредаватели — можеше да се намери в магазина. Хенеси беше сигурен, че самозванците, действащи от името на ИРА, се подкрепят от някого вътре в организацията. Проблемът бе, че между трите скривалища нямаше нищо общо. Намираха се в районите на три различни местни звена. Той изръмжа, събра листата и ги прибра в плика. Джаки вдигна глава и го загледа.

— Може би другите доклади ще дадат отговора — каза ѝ той и тя джафна в съгласие.

Отвън се чу шум от кола и стъпки по покритата с чакъл алея, звънецът иззвъня. Хенеси изчака да види дали Мери ще отвори и не се изненада, когато тя не се помръдна. Той стана и пусна вътре Кавана, Мърфи и Уили О'Хара, дребен мъж с остри черти, проскубани мустаци и съзлививи сиви очи. Джими Макмеън остана при колата. Уили носеше обичайния си развлечен сив костюм и мазен кожен колан и държеше хартиен плик. Хенеси въведе тримата мъже в кабинета си.

— Чиста ли беше колата? — попита той О'Хара.

— Ако не се брой това — отвърна дребосъкът и вдигна плика, — да. Само това беше, но щеше да им е достатъчно.

Той бръкна в плика, извади кълбо черна жица и я подаде на Хенеси.

— Груба изработка, но щеше да свърши работа.

Имаше две парчета кабел, по около три метра всяко, и двете бяха свързани с крушката.

Хенеси посочи червения прах по стъклото.

— Какво е това?

Очите на О'Хара проблеснаха:

— Стрити главички от кибритени клечки. Главно калиев хлорат. За допълнителна мощност. Можел е да мине и без това, но идеята е добра.

— Как действа?

— Крушката беше оставена да виси в резервоара над течността. Ако бяха запалили двигателя, щеше да взриви бензиновите изпарения.

— Сигурно ли е?

О'Хара се намръщи, сякаш се чудеше накъде бие Хенеси.

— Напълно сигурно. Е, ние не бихме използвали такова нещо, защото винаги има опасност крушката да падне в бензина. В такъв случай няма да го запали. Пък и е доста лесно за откриване.

— Възможно ли е да е предупреждение?

О'Хара кимна енергично.

— Да, и аз точно това си помислих. Някой създава ли ти проблеми?

— Досещам се кой може да е. Благодаря за помощта, Уили.

Хенеси му стисна ръката и го изпрати до вратата. Нареди на Джими да го закара.

След като се върна в кабинета, седна зад бюрото си и покани Кавана и Мърфи да се настанят удобно. Предложи им чай или кафе, но те отказаха. Не им предложи нещо по-силно, защото дори в най-напечени ситуации Кавана не пиеше алкохол, а Мърфи вече миришеше на уиски. Нужни му бяха трезви.

— Започвам да си мисля, че вчера имаше право, Джим — обърна се той към Кавана.

— За фермата ли?

Хенеси кимна.

— Така май е най-добре. Идват почивни дни, пък и оттам мога да ръководя нещата не по-зле, отколкото оттук, поне за кратко. С Мери

отивае още тази вечер, Джими и Кристи също ще дойдат и ще вземем още двама души за по-голяма сигурност.

— Аз тук ли да остана? — попита Кавана.

— Искам да организираш издирването на китаеца. Няма да ви е трудно да го откриете в Белфаст. Тук сигурно няма много жълти, пък и този е нов, от Лондон. Сигурно е отседнал някъде.

— Няма проблем.

— Освен това ще повикам Шон Морисън.

Двамата телохранители се усмигнаха. Добре познаваха Морисън и бяха работили на няколко пъти заедно.

— Още ли е в Ню Йорк? — попита Мърфи; Морисън бе напуснал Белфаст преди малко повече от две години.

— Да, служи ни за свръзка с различни групи на „Норейд“ в Северна Америка.

Морисън бе пожелал да се махне от Белфаст. Молбата му дойде в момент, когато финансовите дела на организацията в Съединените щати не вървяха добре. Той успя да оправи нещата, и то не само защото белфастският му акцент и типичният му ирландски външен вид се посрещаха толкова добре от американците. Изглеждаше точно както би трябвало да изглежда един активист на ИРА: висок, широкоплещест, с къдрава черна коса и ясни сини очи. Говореше убедително за целите на организацията и групировките на „Норейд“ го използваша успешно. Освен това помагаше много с уреждането на паспорти и визи за членове на ИРА, които искаха да пътуват инкогнито до САЩ, а наскоро бе установил връзки и с доставчици на оръжие. Беше като дар от Бога. Сега обаче Хенеси се нуждаеше от доверен човек, а би поверил и живота си на Морисън.

Нареди на Кавана веднага да започне издирването на китаеца, а Мърфи натовари с организирането охраната на къщата. Изчака да остане сам, за да телефонира в Ню Йорк.

Морисън вдигна на третото извъняване, звучеше сънено.

— Добро утро, Шон. Кое време е в Ню Йорк?

Морисън изръмжа:

— Няма още пет. Какво има, Лиам?

— Трябваш ми тук, Шон.

— Кога?

— Още днес.

Морисън отново изръмжа:

— Много скромно желание.

Не попита за причината, защото службите за сигурност не се свеняха да подслушват телефона на Хенеси, законно или не.

— Ела веднага у нас — продължи адвокатът. — Ще ти обясня всичко, като дойдеш. За колко мислиш, че ще стигнеш?

— Десетина часа, Лиам, зависи дали има директен полет. — Гласът му зазвуча вече по-ясно: — Ще ти се обадя, ако изникнат проблеми.

Хенеси му благодари и затвори. Вдигна жиците и крушката, които Уили бе оставил на бюрото му, и ги запремята замислено в ръце.

Нгуен спря пред един магазин за китайска храна и купи шест порции варен ориз, три порции печено свинско и три — печено пиле. Не взе сос, само месото. Дадоха му храната в същите пластмасови опаковки, които използваше в собствения си магазин в Клафам. Поиска си найлонов плик, прибора покупките и ги занесе в микробуса. След това се отби през една кръчма, за да вземе лед. Собственикът заяви, че нямал достатъчно дори за собствена употреба, камо ли да продава на някого, който дори не е редовен клиент. Барманът от второто заведение, в което влезе, се отнесе с по-голямо разбиране — Нгуен разказа как жена му имала артрит на крака и трябвало да лежи в ледена баня. Момчето му продаде три плика ледени кубчета. Веднага след това виетнамецът се върна в пансиона. Спря микробуса отпред, взе леда и едната торба тор и ги качи горе. Госпожа Макалистър, която бършеше прах в антрето, го посрещна с усмивка.

— Прекрасен ден, нали?

Той се усмихна, кимна и се промуши покрай нея. Остави тора на пода в банята, сложи леда под душа и изчака на вратата, докато хазайката отиде в кухнята. След това слезе на пръсти за още неща. Колкото по-малко видят хазайката и другите наематели, толкова по-добре.

Прибра се в стаята и пусна резето. Остави чантата си на леглото и я отвори. Извади внимателно две бутилки концентрирана киселина и ги занесе в банята.

Скъса пликите с леда и изтърси бучките в легнето под душа, отвори един пакет сол и го изсипа отгоре, накрая пхна бутилките с киселина в охлаждащата смес.

Докато се изстудяваха, изтърси останалите неща от чантата си на леглото. Имаше бутилка глицерин, тубичка машинно масло, няколко кибрита, кутия сода за хляб, чифт гумени ръкавици, термометър, мерителна чаша, две големи тенджери с тефлоново покритие и тефлонова бъркалка. Занесе всичко в банята и включи вентилатора. Изпаренията от киселината са отровни.

По време на войната Нгуен бе работил много с експлозиви. При всяка възможност партизаните купуваха взривни вещества или използваша пленените от американците, но това не беше толкова лесно и те често правеха собствени: гърмяща желатинова смес, тротил, пластични взривове и нитроглицерин. Повечето от изходните продукти можеха да се купят съвсем законно, въпреки че в крайните етапи на войната наложиха забрана за продажба на часовникови механизми. Не че имаше някакво значение, защото обикновените будилници вършеха съвсем същата работа.

След около половин час Нгуен завърши серията от сложни и опасни химически реакции, за да получи някакво мазно бяло вещество в мерителната чаша.

Отпусна се на студения под и въздъхна. Мускулите на лицето го боляха и той си даде сметка, че през цялото време е стискал зъби. Започваше да го боли глава, острата болка в слепоочията можеше да е както резултат от стреса, така и от острите изпарения на киселината. Той стана, коленете му изпукаха и закрачи с несигурна походка из стаята. Отвори прозореца, седна на леглото и задиша дълбоко свежия въздух.

Когато се почувства по-добре, отиде пак в банята и отвори изкуствения тор. Напълни един от празните пликите от леда. Много беше важно да сложи точните количества машинно масло, нитроглицерин и тор. Първо смеси тора и маслото. Размачка плика, докато се смесят добре, след това бавно добави нитроглицерина. Можеше да използва чист нитроглицерин, но той е много нестабилен и лесно се взривява при удар или от висока температура. Смесен с тора и маслото, става по-инертен, но запазва мощността си при взрив.

Нгуен работеше бавно и внимателно и докато превърне всичкия нитроглицерин в тъмнокафява лепкава паста, мина почти час. Свали ръкавиците, остави ги на пода и се върна в спалнята. Главоболът му се бе засилил. Погледна часовника си, беше шест. Имаше предостатъчно време за почивка.

Стресна се в съня си след два часа, когато хазайката потропа на вратата.

— Ще желаете ли чай, господин Мин?

Нгуен ѝ благодари, но отказа и тя се върна на долния етаж. Той седна на леглото и разтърка очи. Завесите се ветрееха и започваше да се стъмва. Той стана и запали лампата. Взе настолната лампа от нощното шкафче, постави я на пода под прозореца и я изключи от контакта. Постла вестник върху лъскавия паркет и извади калая, поялника, крушките за светкавици и няколко жици. Включи поялника и докато чакаше да загрее, отрязва дванайсет половинметрови парчета жица и оголи краищата им. Запои по една жичка за дъното на всяка крушка и една отстрани. Изпробва една, като допря двете жички до двата края на една батерия. Тя светна ярко, после жичката ѝ се стопи със съскане. Той я хвърли на леглото.

Във Виетнам имаха предостатъчно капсул-детонатори. В мирно време се намираха много по-трудно. Не че имаше някакво значение, самоделният експлозив бе достатъчно чувствителен, за да се взриви и от обикновена крушка за светкавица. Нгуен беше решил да направи системата съвсем сигурна. Отвори два кибрита и ги изпразни върху вестника. Изрони главичките на няколко десетки клечки, после ги стри една по една с острието на ножа си. От време на време някоя пламваше и се налагаше да я гаси. Когато свърши, пред себе си имаше купчина червен прах. Намаза крушките с лепило и ги оваля в барута от клечките. Докато съхнеха, се зае с пластмасовите тръби. Наряза ги на парчета, дълги около педя, запуши ги с тиксо от единия край и ги занесе в банята. Отново си сложи ръкавиците и внимателно напълни тръбите с взривната смес. След това се върна за шест от детонаторите. Внимателно пъхна по две крушки във всяка тръба, допълни с взривната смес, накрая ги запечата с тиксо така, че само жиците да стърчат. Изглеждаха безобидни и недодялани; но Нгуен знаеше колко са смъртоносни и разрушителни. Ако бъдат използвани както трябва,

можеха да разрушат кола и да направят дупка с диаметър до два метра в асфалта. За да се взривят, бе достатъчно по жиците да протече ток.

Зави ги във вестник и ги прибра заедно с инструментите в чантата. Всичко друго сложи в черен плик. Завърза го и го надигна, но бързо си даде сметка, че тънкият найлон може да се скъса. Затова го пъхна във втори плик, после в трети. Накрая ги запечата с тиксо.

Часът приближаваше десет. Легна на кревата и загледа снимката на бившия американски президент. Затвори очи, знаеше, че вътрешният му часовник ще го събуди навреме, но сънят не идваше. Образът на президента, който хвърли американската армия срещу комунистите в Северен Виетнам, заплува пред очите му, извиквайки цял низ от спомени. Опита да ги пропъди, но те бяха толкова натрапчиви, че накрая се предаде.

Бащата на Нгуен беше комунист фанатик, но познаваше и стойността на парите. Когато Нгуен бе на девет, той го изпрати при един братовчед в Ханой, на повече от 400 километра на север от родното му село. Братовчедът имаше малък автосервиз. Там Нгуен се научи как да оправа коли и всяка седмица изпращаше половината от заработеното на баща си. Вечер ходеше на училище при един местен католически свещеник, където се научи да чете и пише. Там в главата му се породиха съмнения към комунистическите идеи, втълпявани му от неговия баща.

Когато навършваше единайсет, Виетнам победи в борбата за независимост и френските войски се изтеглиха от страната. Участва и в уличните празненства, когато Хо Ши Мин се завърна в Ханой. Изтеглянето на французите не донесе мир. Войната се превърна в конфликт между Севера и Юга. Когато първият американски войник загина във Виетнам, Нгуен бе на осемнайсет и работеше в една фабрика за гранатомети. Фабриката се помещаваше в дървена барака в предградията на Ханой и съдържаше само ред метални маси, тухлена пещ с духало, задвижвано от механизма на стар велосипед, и струг с ръждясал мотор от ситроен, застопорен на масивна дървена подставка. Нгуен прекара четири години там и през това време се ожени за Суан Фон и тя му роди две дъщери. Прекараха три блажени години. Бяха далеч от фронта и въпреки че се трудеха от тъмно до тъмно и работата беше тежка, преживяваха добре в малкия си апартамент в един красив

квартал на Ханой. От време на време дори получаваха свежи зеленчуци и плодове от баща му.

Всичко се промени през 1967 г., когато американците редовно започнаха да бомбардират Ханой. Нгуен бе мобилизиран в Северновиетнамската армия. Нямаше право на избор. Какво че е женен, с малки деца? Ако не беше работил във военната промишленост, щели да го вземат по-рано, сега щял да бъде полезен на юг. След двуседмична подготовка го изпратиха на фронта като сапърор. Преди да замине, той уреди семейството му да се премести при баща му на село. Беше доста по-близо до фронтовата линия от Ханой, но Нгуен знаеше, че бомбардировките ще стават по-тежки и че в града никой няма да се грижи за тях.

Той и други сапърори бяха закарани на трийсетина километра от Сайгон в един район, наречен от американците Железния триъгълник. Там прекара шест месеца, помагайки в строежа и екипирането на подземна мрежа от тунели, в която намираха убежище стотици войници от Северновиетнамската армия и партизаните от освободителния фронт „Виетконг“. Дълбоко под земята бяха оборудвани болници, тренировъчни полигони, складове и цехове за боеприпаси. В продължение на седмици не виждаше дневна светлина. След това го взеха в един цех за направа на мини от крадени американски 105-милиметрови оръдейни снаряди, от които комунистите имаха неизчерпаеми запаси. Червивите от пари американци се отнасяха с учудващо нехайство към боеприпасите си и сандъците със снаряди буквално затрупваха Нгуен и колегите му.

Един ден при проверка на нова партида мини един офицер от „Виетконг“ го заговори. Самият той бе работил като механик в Ханой, недалеч от сервиза на Нгуен. Офицерът го похвали за работата му, погледа още известно време и си тръгна. На следващия ден командирът извика Нгуен и му съобщи, че го прехвърлят в бойно подразделение на „Виетконг“. Нгуен се поинтересува какво е подразделението. Офицерът вдигна рамене и отговори, че нямало значение. Нгуен реши да не настоява, защото знаеше, че е безсмислено. Не се изненада да научи, че ще е на подчинение на офицера, който бе проверявал мините му. Тогава научиха Нгуен да се бие. И да убива.

Сложиха го в отряд от трима души, чиято цел бе да поставя клопки по пътеките, използвани от американските войски. Смениха сивата му униформа с черна, но му оставиха автомата. И така се започна. Нгуен живя почти цяла година в страх, пълзене по тунели, поставяне на мини, зареждане на клопки и всякакви възможни устройства срещу американците. Научи се да се промъква безшумно из джунглата, да се замаскира така, че да става почти невидим от няколко педи разстояние дори денем.

Самият Нгуен не се интересуваше от политика: радваше се, че служи на родината си, пък и ако се осмелеше да изрази дори малко съмнение относно правилността на това, което върши, незабавно щеше да получи куршум в главата. Всичко се промени една нощ през лятото на 1968 г., когато бе временно прикрепен към един тренировъчен лагер недалеч от Шап Ле. Лагерът се намирал само на петдесетина километра от Дон Хой и Нгуен чакаше отпуска, за да посети семейството си на село, когато му донесоха вестта за смъртта на баща му. Той подаде официално молба за отпуска, но му отказаха без допълнителни обяснения. Въпреки това той отиде. Взе на заем един очукан мотоциклет и кара цяла нощ. Когато пристигна, бе посрещнат от разплаканите си жена и деца и научи цялата история.

Три дни по-рано един камион партизани минали през фермата и поискали провизии. Взели си ориз от склада и няколко пилета. Един от тях хванал една коза и я задърпал към камиона. Суан Фон каза, че има нужда от мляко за децата, но когато се опитала да си върне козата, друг войник я ударил с приклад в корема. Бащата на Нгуен изтичал да ѝ помогне да се изправи, но войникът го ударил в главата. Качили го на камиона заедно с козата и го откарали. Закарали го в близката махала, завързали го за един стълб и извикали всички жители да гледат. Обвинили го, че не бил добър комунист и заговорничел срещу Фронта за национално освобождение, и бавно го изкормили пред жадната за зрелища тълпа.

Когато Суан Фон пристигнала пеша в махалата, той още се мъчел. Тя прекъснала страданията му с ножа си и положила главата му в скута си. Партизаните вече си били тръгнали и един от по-смелите селяни ѝ помогнал да го погребат. Тихомълком, за да не предизвикват комунистите и да предотвратят по-нататъшните кръвопролития.

Суан Фон заведе Нгуен до гроба. Тогава, докато стоеше мълчаливо, облят в сълзи, до прясно изкопаната пръст, той взе решение. По-късно същата нощ вдигна жена си и децата, накачули ги на мотоциклета и потегли на юг. Когато приближиха района, контролиран от Южновиетнамската армия, тръгнаха пеша през джунглата. Вървяха нощем, през деня се криеха от всички патрули, американски, северновиетнамски и виетконгски, и накрая достигнаха един южновиетнамски лагер близо до Хюе, на брега на Парфюмената река.

Там той се предаде на Армията на Южен Виетнам и се записа в „Шиу Хой“, Програмата за завръщане. Беше прочел за „Шиу Хой“ в джунглата, след като веднъж един хеликоптер разпръсна пропагандни листовки. Комунистите ги събираха и ги използваша за подпалки и за тоалетна хартия.

Жена му и децата бяха настанени в едно охранявано село на юг от Сайгон, а Нгуен бе изпратен в поправителен лагер. Не остана дълго там. Никога не беше изпитвал особена симпатия към комунистическата идея и южновиетнамците бързо осъзнаха колко полезен може да им бъде. Когато бягаше, не си бе представял, че може да се сражава за Юга. Беше таял надежда, че просто ще го оставят да върши каквото му харесва, да работи в някой гараж и да прекарва вечерите със семейството си. Надеждите му се оказаха напразни. Южновиетнамците не го заплашваха с разстрел, но и нямаше нужда. Югът така гъмжеше от виетконгски партизани и агенти, че ако Нгуен и семейството му не бяха пазени в строго охранявано селище, щяха да бъдат убити след броени дни. Оцеляването им зависеше от добрата воля на южновиетнамското правителство. И цената за тази добра воля бе самоотвержената служба на Нгуен в тяхна полза.

След като се увериха, че не е комунистически агент, военните го изпратиха в учебния център „Рекондо“ под управлението на Пето подразделение на Специалните части в единия край на летище На Транг край Сайгон. Там американците тренираха хора за Патрулите за тилово разузнаване. Патрулите изпращаха групи от по шест човека дълбоко в тила на врага. Те действаха като очи и уши на армията и често като нейни наемни убийци.

Скоро стана ясно, че инструкторите няма на какво повече да научат Нгуен. След два дена ролите се размениха и той започна да ги

обучава на виетконгските техники за залагане на капани и маскировка. След като началниците научиха за уменията му, той бе изпратен в щаба на подразделение на патрулите за разузнаване в единия край на Железния триъгълник.

От време на време го пращаха на вражеска територия по същите пътеки, които бе обхождал като боец от „Виетконг“. Знаеше много скривалища, складове и тайни пътеки, а шестото му чувство му помагаше да открива клопките на комунистите.

Разрешаваха му да посещава семейството си и получаваше редовна заплата от Американската армия. Животът бе хубав, докато служеше за американците. Докато не стана ясно, че комунистите ще завладеят Юга. Нгуен започна да се тревожи какво ще стане, ако американците се изтеглят, но постоянно получаваше уверения, че ще се погрижат за него, че на него и семейството му ще бъде осигурено убежище в Съединените щати. Той им вярваше.

Нгуен се замята в леглото, по челото му изби пот. Задиша дълбоко, за да освободи съзнанието си от мислите за смъртта за жена си и трите си дъщери и за собственото си безсилие.

Мери Хенеси седеше сама във всекидневната и гледеше телевизия, когато на входната врата се позвъни. Тя стана, оправи роклята си и тръгна към антрето, но Мърфи я беше изпреварил. До вратата стояха четири куфара, главно дрехи, които искаше да вземе във фермата. Лиам я бе уверил, че отиват само за почивните дни, но тя усещаше, че крие нещо от нея. Усещаше се, че е много разтревожен от двете бомби и вероятно щяха да останат, докато нещата се уредят.

Минаваше десет, но Лиам ѝ бе казал, че иска да се види с някакъв човек, преди да тръгнат, и тя излезе в антрето по-скоро от любопитство да види кой е тайнственият посетител, отколкото от любезност. Той стоеше зад вратата, виждаше се само ръката му, стиснала тази на Мърфи, но когато го чу да говори, Мери затаи дъх и неволно постави ръка на устата си. Вратата се отвори по-широко и той влезе. Морисън носеше син куфар в лявата си ръка. Наведе се да го остави до нейните и едва когато се изправи, я забеляза. Усмихна се.

— Мери.

Гласът му можеше да изразява сто неща. Явно не знаеше точно как да я поздрави, пристъпи напред, сякаш да я целуне по бузата, но се сдържа и само ѝ подаде ръка. Дали защото Мърфи ги гледаше, дали защото знаеше, че Лиам е наблизно, или заради друго? От две години не го беше виждала и вече не можеше да чете чувствата му като преди. Ръката му бе силна и суха и тя я задържа малко по-дълго от обичайното за едно ръкостискане. Той нежно стисна нейната и сякаш с неохота я пусна. Поне на нея така ѝ се стори. Тя се радваше, че е облякла синята си копринена рокля, която най-добре показваше формите ѝ, особено талията. Искаше да изглежда добре пред него. Той бе прекрасен, с по-дълга коса от последния път, но иначе изобщо не се беше променил: същите весели сини очи, същата уста, по която сякаш всеки момент ще се разлее усмивка, същото тяло като на танцьор.

— Радвам се да те видя, Шон. Как е в Ню Йорк?

— Страшна блъсканица. Много по-различно от Белфаст.

— При Лиам ли си дошъл?

Той кимна.

— Да. В кабинета ли е?

Щеше ѝ се да го задържи в антрето, да поговорят още и да разбере защо се е върнал, но си даваше сметка, че вече прекалено дълго се е застояла с него, още малко, и Мърфи щеше да заподозре нещо. Мери се усмихна вътрешно. Щеше да сбърка, разбира се. Между нея и Шон нямаше нищо. Вече две години, но от поведението му личеше, че страстта е още жива.

— Чака те. Може би ще се видим по-късно.

Тя го погледа още няколко секунди, после се обърна и се върна във всекидневната. Наля си коняк и задържа кръглата чаша между дланите си, за да се наслади на аромата.

— Добре дошъл, Шон Морисън — прошепна с усмивка.

В кабинета Морисън се ръкува с Хенеси и се настани в едно кресло пред бюрото му.

— Момчетата май са нервни — отбеляза той.

Хенеси му разказа набързо случилото се. За телефонните обаждания от Лондон, за посещението на китаец, за експлозията в тоалетната и за опита за взривяване на колата. Морисън го изслуша мълчаливо, но след края на разказа се намръщи в знак, че не е разбрал какво се иска от него.

— Извика ме, за да те отърва от този китаец, така ли?

Хенеси поклати глава.

— Не, не, сами ще се оправим с него. Не, Шон, помощта ти ми е нужна, за да спреш тази бомбена кампания в Метрополията.

Разказа му за страховете си от самозваната група на ИРА и за изчезналите боеприпаси.

— Това обяснява много неща — отбеляза Морисън. — Отначало бомбените атентати се приеха добре в Щатите, парите потекоха в джобовете ни, но някои от последните акции доведоха до обратен ефект. Особено взривът в метрото. Ирландците в Америка са готови да ни подкрепят, но такива кланета... Трябва да ти призная, Лиам, страшно се радвам, че не стоиш зад това. Как да помогна?

Хенеси говори още четвърт час, след това Морисън тръгна към летището, за да хване последния полет за Хийтроу.

Мери Хенеси вдигна очи, когато съпругът ѝ влезе в стаята. Забеляза, че е сам, и опита да прикрие разочарованието си.

— Много време мина, откакто Шон Морисън напусна Белфаст — отбеляза тя.

Хенеси отиде при минибара и си наля двойно уиски.

— Имам нужда от помощта му — каза той.

— Заради китаеца ли?

Хенеси разлюля чашата и поклати глава.

— За друго. Трябва ми някой, на когото да имам доверие, някой без болни амбиции. Освен това две години го е нямало. Той е, как да се изразя, неопетнен. Да, това е думата. Неопетнен.

— Значи ще дойде във фермата, така ли?

— Не, имам нужда от него в Лондон.

Той забеляза озадаченото ѝ изражение и се усмихна.

— Искам да разкрие кой стои зад взривовете. Въпреки всичко, което се случи, това е най-важното в момента.

Мери присви очи.

— Имаш ли план?

— Нещо такова.

Той допи уискито си и остави празната чаша на шкафчето. — Готова ли си с багажа?

Тя отговори утвърдително и двамата излязоха при колата. Джими Макмеън им отвори и натовари куфарите в багажника. Двамата

седнаха отзад, а Мърфи се настани до шофьора. Джаки се сви в краката на Хенеси и тихо изскимтя. На улицата ги чакаше червен „Форд Сиера“ с четирима млади мъже. Двигателят му работеше. Други четирима яки младежи се качиха на кафяв рейнджровър и последваха ягуара. Тръгнаха в колона — фордът, после ягуарът, накрая рейнджровърът — по „Антрим роуд“, през центъра до шосе А1, след това по главната магистрала на юг.

[1] Последният от големите чаени клипери. Изваден е на сух док в Гринуич и е превърнат в музей. — Б.пр. ↑

[2] Растение, сродно на боровинките, Erica. — Б.пр. ↑

[3] Лидер на протестантските групировки в Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

[4] Крайно дясна военизирана протестантска организация в Северна Ирландия, — Б.пр. ↑

Нгуен се стресна от далечния вой на сирена. Полежа известно време, вперил поглед в тавана, докато нормализира дишането си. Бе плувнал в пот, както винаги, когато се събуди от кошмар. Сънуваше все едно и също, малката лодка, носена от вълните на Южнокитайско море. Дъщерите му, които го молят за помощ. Безсилието. Гнева.

Реши да се съсредоточи върху онова, което му предстоеше, постепенно прогони всички други мисли от съзнанието си и дишането му се успокои. Бавно се изправи в седнало положение и огледа стаята, сякаш я виждаше за пръв път. Погледна часовника си. Шест часът. Време беше.

Ледът под душа се бе стопил и Нгуен се изкъпа. Не използва сапун или шампоан, защото не искаше да мирише. Избърса се и си сложи широки дънки, избеляла фланелка и черни обувки. Останалите дрехи прибра в куфара си. Провери внимателно дали не е забравил нещо, после закачи чантата със смъртоносното ѝ съдържание на врата си, взе куфара и найлоновия плик с боклука и слезе долу. Остави ключа от стаята и една банкнота от десет лири на телефона и тихо се измъкна навън. Хвърли найлоновия плик в кофата за боклук до къщата, куфара сложи в задницата на микробуса, а чантата с експлозивите — под предната седалка. Потегли през Уелингтън Парк и зави наляво по „Лисбърн роуд“ и по шосе А1. На седалката до себе си беше разстлал няколко едромащабни карти, които бе закупил в центъра. Йън Уд му беше казал, че Хенеси има имение между Касълуелън и Холтаун в графство Даун, на шейсетина километра южно от Белфаст. Журналистът не знаеше къде точно, но Нгуен не вярваше да се затрудни да го открие. Микробусът бе с надписи на фирма за озеленяване и просто трябваше да разпита за имението под претекст, че кара поръчка.

Шон Морисън се настани в хотел „Странд палас“ късно през нощта в петък. В събота сутринта телефонира в Отдела за борба с тероризма и потърси старши инспектор Бромли. Не се изненада, когато му казаха, че го няма — все пак беше почивен ден. Попита дежурния дали Бромли си е вкъщи или някъде на почивка. Казаха му, че инспекторът ще се появи на работа в понеделник.

— Бихте ли му оставили бележка? — помоли Морисън.

Дежурният полицаи бе много любезен въпреки ирландския акцент на Морисън и каза, че ще му остави.

— Предайте му, че Шон Морисън го е търсил.

— Ще оставите ли телефонен номер, господине?

Хубава шега, помисли си ирландецът. Този човек или беше изключително наивен, или имаше странно чувство за хумор.

— Само му кажете, че Шон Морисън го търси спешно. Ще се обадя пак на обяд. Кажете му или да ме чака в управлението, или да остави номер, на който да го потърся. Разбрахте ли?

— Да, сър.

Морисън затвори.

След това се обади на Лиам Хенеси, но в слушалката прозвуча женски глас.

— Мери? — попита той.

— Шон? Къде си?

— В Лондон.

Не знаеше какво да й каже. Две години са дълго време.

— Лиам ли търсиш? — попита тя и той разбра по интонацията й, че съпругът й е в стаята.

Веднага почувства облекчение, сякаш присъствието на Хенеси решаваше проблема.

— Да — отвърна.

Морисън чу звука от прехвърляне на слушалката, после — гласа на Хенеси:

— Всичко наред ли е?

— Да. Обаждам се само да ти кажа къде съм. Отседнал съм в хотел...

Хенеси го помоли да изчака, за да вземе химикалка и лист.

— Добре, дай — подкани го след това.

— В хотел „Странд палас“ съм.

Морисън продиктува телефонния номер, Хенеси го повтори и затвори телефона.

Кавана мобилизира дванайсетина души за издирването на китаеца. Повечето бяха още деца и без достатъчно опит, но това нямаше значение, защото повечето работа се вършеше по телефона.

Отидоха в кантората на Хенеси на „Дънегол скуеър“, вътре още миришеше на киселина. Кавана ги раздели на шест двойки и им раздаде телефонни указатели и туристически справочници. Китаецът бе пристигнал от Лондон, което означаваше, че освен ако няма познати в града, трябваше дя е отседнал в хотел или частен пансион. Разпредели телефонните номера на хората си и ги остави да работят. Единият от всяка двойка щеше да звъни, а другият — да записва. Разполагаха с повече от достатъчно телефони. Надяваше се да имат късмет, защото иначе трябваше да обиколи всички азиатски семейства в Белфаст, а това щеше да му отнеме прекалено дълго време.

Кавана си наля кафе и седна на дивана в приемната. Беше се подготвил за дълго чакане, но скоро на вратата се появи един червенокос дългуч и обяви задъхано:

— Мисля, че го открихме!

Партньорът му, с една глава по-нисък, с кестенява коса до раменете, изскочи след него с бележник в ръка.

— В един пансион в Уелингтън Парк. Хазайката е някоя си госпожа Макалистър. Каза, че имала наемател азиатец за последните две нощи.

Кавана скочи.

— Там ли е още?

— Тръгнал си тази сутрин.

— Мамка му!

Кавана извика други двама мъже, по-едри и по-яки от момчетата, натоварени с телефонните справки — Рой О’Донъл и Томи О’Донъхю. Тримата отидоха в Уелингтън Парк.

Госпожа Макалистър ги покани в хола си, натруфена стая със статуетка на Дева Мария в единия ъгъл, десетки кристални фигурки на животни в един шкаф и дантели по облегалките на столовете. Беше католичка, добра католичка, и макар че не хранеше особени симпатии към ИРА, знаеше, че е най-добре да им съдейства. Кавана я помоли да опише клиента си и тя опита да си го спомни, но не й се удаде особено добре. Бил не много висок, с черна коса, кафяви очи и набръчкана кожа. Успя да опише по-добре дрехите му и Кавана се увери, че става дума за същия човек, който бе идвал при Хенеси.

— Как се придвижваше? — попита той.

— С микробус, бял микробус. Товарен, доколкото имам представа, с някакъв надпис.

— Спомняте ли си какво пишеше?

Тя поклати глава.

— Съжалявам, синко, не помня.

— Не се притеснявайте, госпожо Макалистър. Може ли да погледнем стаята?

Тя го заведе на горния етаж, О'Донъл и О'Донъхю останаха в хола.

— Много спретната къща, госпожо Макалистър — похвали я той, когато стигнаха стаята.

Тя остана отвън, а той влезе да огледа. Под леглото и в шкафа нямаше нищо. Влезе в банята, но тя беше безупречна и миришеше силно на борова смола.

— Вече сте почистили, така ли? — попита Кавана.

— Да, синко. Избърсах прах и минах с прахосмукачката. Беше оставил много чисто, почти не личеше, че някой е спал в стаята. Само банята миришеше странно. На нещо като оцет. Наложих да пръскам с дезодорант.

— Оцет ли?

— Нещо такова. Ужасна миризма на кисело.

Кавана огледа блестящата от чистота баня, не знаеше какво да търси.

— Сигурно не е оставил нищо след себе си, а, госпожо Макалистър?

— Не, нищо. Дори си беше оправил леглото. Тръгна си рано, преди да стана. Плати ми предварително, дори остави бакшиш.

Тя гореше от любопитство, но знаеше, че няма смисъл да пита какво е направил азиатецът. Ако искаха да я уведомят, щяха да ѝ кажат.

— И нямате представа накъде е тръгнал, така ли? Не ви е питал за някакви градове и така нататък?

Тя поклати глава.

— Почти не сме разговаряли.

Кавана започна да нервничи, не знаеше какво да прави. Можеше да започнат издирване на колата, но бели товарни микробуси с надписи — колкото щещ. Все пак регистрацията му сигурно беше от Англия и това щеше да ги улесни.

— Добре, госпожо Макалистър, благодаря за помощта и извинявайте за безпокойството.

Слязоха долу. О’Донъл и О’Донъхю вече чакаха в антрето. Госпожа Макалистър им отвори и ги загледа как се отдалечават. Изведнъж си спомни нещо и извика Кавана:

— А, синко! Може да проверите кофата зад къщата. Когато си изпразвах прахосмукачката, видях, че е оставил някакъв черен плик.

Кавана буквално се втурна към двете кофи за боклук. В едната имаше само кухненски отпадъци, но във втората под дебел слой прах и косми намери черен найлонов плик, запечатан с тиксо. Извади го, без да обръща внимание на праха, който полепна по панталоните му. Отвори го, погледна вътре и се намръщи.

О’Донъл надникна през рамото му:

— Нещо интересно?

— Мисля, че да. Искам О’Хара да го погледне.

Кавана прибра плика в багажника и тримата мъже потеглиха към дома на О’Хара на „Спрингфилд роуд“. Завариха го да яде яйца с бекон в кухнята си. Погледът му веднага спря на плика в ръката на Кавана.

— Какво си ми приготвил, Джим? — попита той, след като отопи чинията си със зальк хляб.

— Надявам се ти да ми кажеш, Уили. Когато свършиш със закуската.

О’Хара разбра намека и остави вилицата и ножа си върху недовършените останки от яйцата. Жена му прибра чинията във фурната, за да запази яденето топло, и излезе. Знаеше, че мъжете искат да останат сами. О’Хара избърса мазните си ръце в сивите си панталони и махна останалите неща от масата: комплект за подправки от неръждаема стомана, бутилка кетчуп и сутрешния вестник.

Кавана постави плика на масата и О’Хара го отвори неохотно. Изтърси съдържанието му: празна торба от изкуствен тор, две тенджери, мерителна чаша, парчета от тръба, изгоряла крушка за светкавица, празни бутилки, празни кибрити, парчета кабел. Внимателно огледа всяко нещо поотделно, като дете, което разглежда коледните си подаръци с надеждата всеки следващ да е по-хубав от предишните. Когато прегледа всичко, О’Хара се обърна към Кавана и се усмихна накриво:

— Това е от негодника, който се опита да взриви колата на Лиам, нали?

Кавана не се впечатли от досетливостта на дребосъка — крушката бе очевидно същата като онази в резервоара на ягуара.

— Намерихме ги в боклука на пансиона, където е бил отседнал. Какво мислиш?

О'Хара махна към отпадъците:

— Мисля, че ще си имате неприятности. Големи неприятности.

Морисън погледна часовника си за стотен път, после телефонира в Отдела за борба с тероризма. Този път Бромли беше там.

— Извинете, че ви безпокоя в събота.

— Винаги съм на разположение на съвестните граждани — отвърна Бромли, без да крие сарказма си. — Според последните доклади на ФБР трябваше да сте в Ню Йорк. Какво ви води по нашите красиви места.

— Трябва да се видим.

— Да не сте решили да преминете на страната на реда и закона?

— Нека кажа просто, че ще ви предложи сделка, която няма как да откажете.

Гласът на Бромли изведнъж стана сериозен.

— Каква по-точно?

— Не е за телефона. Трябва да се срещнем лично.

Бромли изсумтя.

— В някоя тъмна уличка, предполагам. Хайде, Морисън, защо да се излагам на този риск? Не четете ли вестници в Ню Йорк? ИРА ни обяви за разрешен дивеч. Ако искате да говорим, елате тук.

— А колко мислите, че ще живея, ако ме видят да влизам в кабинета ви, Бромли? Не искам да опитвам куршумите ви.

— Това за учтив отказ ли да го смятам?

— Ни най-малко. Можете да изберете къде да се срещнем, стига да дойдете сам. Някое оживено място, където лесно да се слея с тълпата. И да е шумно, за да съм сигурен, че разговорът ни не се записва.

— Кога?

— Днес следобед.

Бромли се замисли за няколко секунди.

— Днес не мога. Трябва да е утре. На площад „Трафалгар“. В четири пред паметника на Нелсън.

— И да дойдете сам. Не се опитвайте да ме притиснете. Не съм издирван за престъпления, искам просто да поговорим.

— Както желаете.

— И още нещо. Не знам как изглеждате. Как да ви разпозная?

— Не се тревожете, господин Морисън. Видял съм достатъчно ваши снимки, аз ще ви позная.

— Добре, но не се опитвайте да ме изненадате в гръб. Лесно се стряскам.

— Разбрано. До утре в четири тогава.

Морисън затвори. Сега му оставаше само да чака. Включи телевизора и си поръча сандвич и кафе в стаята.

Хенеси се разхождаше из имението си с Джаки, когато чу остро изсвирване. Кучето се стресна. Той закри очи от слънцето и погледна към къщата. Мърфи стоеше на прага на кухнята и махаше ръце високо над главата си. Когато видя, че е успял да привлече вниманието на Хенеси, телохранителят завъртя едната си ръка, сякаш набира номер, и постави другата на ухото си. Търсеха го по телефона.

Пет минути му бяха нужни, за да стигне до къщата; Мърфи вече бе влязъл в прохладната, облицована с дъбова ламперия кухня. Подаде слушалката на леко задъхания Хенеси. Беше Кавана. Разказа за посещението си в пансиона и за находката в кофата за боклук.

— И какво каза О'Хара? — поинтересува се Хенеси.

— Нитроглицерин. Китаецът е приготвял нитроглицерин в банята. Уили предполага, че го е смесил с изкуствен тор и го е натъпкал в пластмасови тръби. Явно смята да използва крушки от светкавици като детонатори, както в резервоара на колата.

— Какви поражения може да предизвика с тези бомби?

— Като съди по остатъците, Уили предполага, че е направил четири бомби, всяка е достатъчно мощна, за да взриви кола. Трудно е да се определи точно, защото зависи от чистотата на нитроглицерина, но Уили смята, че китаецът знае какво прави.

Хенеси го побиха тръпки, защото бомбите, които описваше Кавана, не звучаха като предупреждение. Явно китаецът смяташе да предприеме по-груби действия.

— Какво смяташ да правиш, Джим? — попита той.

— Мисля, че микробусът е най-добрата следа. Хазайката видяла бял товарен микробус с надписи от страни. Ще накарам момчетата да претърсят града. Сигурно няма да е трудно да го открият — китаец с микробус с английска регистрация. Ще го пипнем, Лиам. Не се притеснявай.

Кавана се стараеше да си придаде оптимистичен тон, защото усещаше колко е разтревожен шефът му.

— Добре, действай, Джим. И се обади, като откриеш нещо.

— Дадено:

Когато затваряше телефона, Мери влезе в кухнята и го попита дали иска кафе. Той отказа и заяви, че предпочита нещо по-силно. Тя подсмъркна в израз на крайно неодобрение. Носеше тесни дънки „Ливайс“, високи обувки и пухкав розов пуловер, който той бе видял за последен път на гърба на дъщеря им. Хенеси извади бутилка уиски и си наля пълна чаша.

— Ще ида в селото за хляб — каза Мери. — Искаш ли нещо?

Той седна на един стар люлеещ се стол и се заклати бавно напред-назад.

— Не, нищо.

Тя го погледна. Постава ръце на кръста си.

— Много си унил, Лиам.

— Не съм унил. Мисля. А ти се държиш като че си ми майка.

— А ти, Лиам Хенеси, се държиш като че си ми дядо. Сега, ако обичаш, вземи се в ръце и престани да се самосъжаляваш.

Тя се завъртя на пети и затръшна кухненската врата след себе си. След това отвън се чу шум от двигател и Хенеси се почуди какво толкова я дразни.

Когато преди толкова много години за пръв път срещна Мери, темпераментът и непредвидимостта бяха сред привлекателните ѝ черти. Кокетничеше, шегуваше се и той никога не се беше отегчавал в компанията ѝ. След като роди, тя малко улегна, но сега, след като изпратиха децата в университета, все повече започваше да се държи като двацетгодишна. Понякога беше толкова мила и нежна, че дъхът

му секваше, друг път го хващаше страх, че ще го напусне. В сексуално отношение също постоянно му сервираше изненади. Когато се ожениха, прекарваха повечето си време в леглото, нищо чудно, че децата им се родиха толкова скоро. Той искаше още деца, но тя смяташе, че две са достатъчно. Въпреки това продължиха да спят редовно, макар и малко по-внимателно. Когато децата тръгнаха на училище, тя сякаш се отдръпна от него. Дори по едно време спеше в стаята за гости под претекст, че страда от безсъние. Когато се опита да я прегърне, тя го отблъскваше кротко, но твърдо; не даваше да я докосва. Накрая се върна в спалнята при него. Не му стана ясно защо, но въпреки че спяха в едно легло, тя съвсем рядко се съгласяваше да прави любов с него, не проявяваше особено чувство и все бързаше да свършат.

Понякога пък се държеше съвсем различно. Едва изчакваше да загаси лампата, и се хвърляше върху него като в доброто старо време. Притискаше го с все сила и го хапеше до кръв. Това бяха най-лошите моменти, защото, когато тя затвореше очи и започнеше да стене от удоволствие, той знаеше, че мисли за друг, че го използва. Не се противеше, защото се любеха толкова страстно, че понякога си мислеше, че ще умре. Едва след като тя се свлечеше от него и се свиеше вгълбена в мислите си, едва тогава идваше омразата. Той оставаше да лежи по гръб, облян в сълзи, и се заричаше следващия път, когато го докосне, да я отблъсне. Искаше тя да се люби с него, а не да го използва като манекен на мястото на някой друг. Никога обаче не я отблъсна.

Хенеси оставаше истински озадачен от поведението ѝ в леглото, защото иначе тя се проявяваше като съвършена съпруга и майка. Поддържаше безупречно къщата, децата им бяха хубави, умни и добре възпитани, интересуваше се от работата му и от политиката, смееше се на шегите му, отнасяше се любезно с приятелите му, търсеше компанията му. Всички познати ги смятаха за идеална двойка и когато бяха сред хора на тяхната възраст, той се гордееше с младия ѝ вид и жизнеността ѝ. Беше възхитителна; докато връстничките ѝ трупаха килограми, боядисваха косите си и се обличаха като лелки, тя поддържаше безупречно фигурата си, толкова добре, че все още не се нуждаеше от сутиен. С времето Хенеси се опитваше да я приеме

такава, каквато беше, да си внуши, че отказът от полов живот е малка цена за такава свършена съпруга. Понякога си вярваше.

Той продължи да се люлее напред-назад със стола. Движението го приспиваше и той затвори очи.

Пътуването от Белфаст до шосе Б8 между Касълуелан и Холтън отне на Нгуен малко повече от час и половина, но докато открие имението на Хенеси, му бяха нужни още три. Двете градчета се намираха на петнайсетина километра едно от друго и помежду им, сред нивя и хълмове, се гушеха много ферми. Най-сетне един червенобрад мъжага с трактор му показва приблизителното направление, на север от Б8, в обратна посока на границата. След известно време срещна един пощальон с очукан стар микробус, който му посочи група потъмнели от времето каменни постройки и няколко по-съвременни сгради.

Нгуен огледа картата на района. Огради мястото на фермата. На изток се простираше природният парк „Толимор форест“, а на югоизток — скалист хребет, наречен Морн Маунтинс. На юг имаше някакво село, Уорънпойнт, и името се стори познато на Нгуен. Не си спомняше какво беше, но знаеше, че е свързано с някакво нещастие, експлозия или голямо кръвопролитие. По едно време името се въртеше много често в новините, сигурен беше. С дъщеря си редовно гледаха телевизия, за да ѝ помогне да усъвършенства английския си.

На километър и нещо от фермата се издигаше горист хълм и според картата до него се стигаше най-лесно през едно село на име Ратфриланд. Той потегли и стигна с микробуса на около километър от хълма. Спря на една отбивка, взе бинокъла, компаса и картата и тръгна бързо към хълма по криволичеща камениста пътека сред свежата трева. Пътеката явно се използваше от местните овчари. На няколко места имаше кучешки изпражнения и следи от ботуши. Наоколо пасяха овце и агнета.

Той се качи на върха на хълма и легна в тревата. Заоглежда околността със силния бинокъл. Фермата бе Г-образна каменна постройка с остър покрив от сиви плочи. Нгуен я наблюдаваше от задната страна и успя да различи входа за кухнята. Дългата част на постройката бе на два етажа, а късата — на един, с мръсни прозорци.

В ъгъла на Г-то имаше квадратна асфалтирана площадка с няколко коли: рейнджровър, ягуар, два ландровъра и един „Форд Сиера“. Нгуен позна ягуара и се усмихна. Не беше очаквал да завари Хенеси тук. Още по-добре. От другата страна на паркинга, срещу основната постройка, имаше друга едноетажна сграда, а зад нея — оградена ливада. В ограждението пасяха два коня. До конюшната се издигаше друга двуетажна постройка, със същия солиден вид като основната сграда. Нгуен предположи, че тя е за управителя на имението.

Пред тази къща имаше градина с равни лехи със зелки и други зеленчуци, а зад нея — малка овощна градина. От паркинга тръгваше чакълеста алея, минаваше между конюшната и къщата на управителя и завиваше пред главната постройка. От четвъртата страна на асфалтирания квадрат се виждаха два склада, единият — пълен със сено, в дъното на другия бяха натрупани чували, а отпред се съхраняваха селскостопански машини и инструменти. Зад плевните се издигаха три блестящи бели силоза, като ракети, готови да излетят.

Алеята водеше на еднолентов път, който криволичеше между нивя и ливади, свързваше се с няколко други ферми и изчезваше на север, където според картата излизаше на шосе Б7. Пътчето бе оградено с жив плет, прекъснат през стотина метра, за да може да минава добитъкът. Явно районът беше главно животновъден, но имаше и ниви: жълти правоъгълници със зряло жито и тъмнозелени петна вероятно с картофи и цвекло. Околността бе неравна като разбъркано легло и по по-стръмните места бяха останали горички.

Нгуен разпъна картата на земята и извади компаса. С молив си начерта няколко подстъпа към фермата, от шосета Б180, Б8, Б25 и Б7. Стараеше се да минават колкото се може повече през гори, а където не беше възможно, покрай живия плет и отводнителните канали. През земите на Хенеси течеше и поточе, прекалено малко, за да бъде отбелязано на картата. Нгуен внимателно го очерта. Освен това нанесе постройките на фермата и направи подробна скица на главната сграда, отбелязвайки дори улуците. Гръмоотводът минаваше близо до средния от петте прозореца на горния етаж, който беше запотен отвътре. Освен това отстрани имаше отдушник, затова Нгуен реши, че това е банята. В далечината се появи двуроторен хеликоптер „Чинук“, който летеше ниско над земята към границата. Нгуен го изчака да отмине, след това стана и слезе от хълма.

Преди всичко трябваше да намери скривалище за микробуса, защото скоро щеше да направи впечатление на някого. Наоколо имаше съвсем малко превозни средства и повечето бяха трактори или военни джипове. Както селяните, така и военните го гледаха любопитно, но явно никой не го приемаше като заплаха. Заглеждаха обаче надписа на микробуса и със сигурност нямаше лесно да забравят, че са видели азиатец, работещ във фирма за озеленяване. Не искаше да го оставя в някое от околните селища, защото толкова близо до границата всяка странна кола привличаше вниманието. Нуждаеше се от място, достатъчно далеч от фермата, но все пак в добра близост, за да може да го достига за няколко часа. Десет километра бе идеалното разстояние, нямаше да е зле дотам да води добър път, скрит от военните патрули и хеликоптери. Съдейки по картата, природният парк „Толмор форест“ му се струваше най-подходящ. Той продължи на изток по Б8 и зави по шосе Б180, което пресичаше гората точно по средата, преди да стигне село Мафъра. Намали и заоглежда двете страни на пътя за подходящи места. След като излезе от гората, направи обратен завой и тръгна назад към Холтаун. Първите три места, които бе набелязал, му се сториха неподходящи, защото се виждаха лесно от пътя. Първото разклонение на главния път навлизаше дълбоко в гората, но в калта имаше пресни следи от джип, явно се използваше често от военни или лесничей. Той обърна и се върна на шосето. Второто разклонение се оказа по-подходящо, отколкото бе очаквал. Представляваше стар черен път, обрасъл с къпини и папрат. Той вкара микробуса в гората, достатъчно далеч, за да не се вижда от шосето, слезе и заоглежда земята и околните дървета. Следите от гуми в засъхналата кал бяха стари и от тях се показваха свежи тревички. Папратите бяха здрави и по тях не се виждаха петна от масло. Поне от седмица никой не бе влизал с кола в това разклонение, може би дори от по-дълго време. Нямаше никакви следи, поне не от хора. Виждаха се местата, където бяха минавали лисици и зайци, но нищо повече.

Нгуен остана доволен. Върна се в микробуса и продължи по пътчето. Стискаше здраво кормилото, което подскочаше като живо същество. След още стотина метра отби от пътя и внимателно навлезе между дърветата. След като се увери, че колата не се вижда и от черния път, спря двигателя.

Нгуен изгуби почти час, докато прикрие следите от микробуса по черния път. Нямаше да заблуди някой, който е дошъл специално да го търси, но случаен минувач надали щеше да забележи мястото, от което бе влязъл в гората. Събра папрати и сухи клонки и покри микробуса. Над района летяха много хеликоптери и съществуваше макар и малка опасност да го забележат. Намаза микробуса отстрани с кал, след това го закри с клони.

Погледна часовника си. До смрачаване оставаха няколко часа, затова се качи в колата и извади по една порция ориз и свинско. Яде бавно, дъвчейки внимателно всяка хапка. Не му беше вкусно, ядеше само за да си набави нужната енергия. След като свърши, се облегна на седалката и опита да заспи. Трябваше да пести сили за предстоящата нощ. В далечината чу бръмченето на еднороторен хеликоптер, летящ бързо и ниско над земята. Нгуен заспа.

В небето кръжеха вертолети. Годината бе 1975. Нгуен, жена му и двете му дъщери, потни от жегата и страх, тичаха по гъмжащите от народ улици на Сайгон. Бяха заобиколени от уплашени лица. Млади и стари, със семействата си и сами, всички се стичаха към американското посолство и хеликоптерите. Почти всеки бе помъкнал по нещо: куфар, голям панер, велосипед, натоварен с дрехи или електроуреди. Едва проходили деца стискаха големи чанти, старици куцукаха припряно, превити на две под тежестта на бохчите си. Нгуен бе накарал жена си да събере багажа на цялото семейство само в една чанта и сега я носеше, а тя държеше двете деца за ръце. Тя плачеше, а децата гледаха уплашено. Нгуен изглеждаше спокоен, но умът му работеше трескаво.

Беше се преместил със семейството си в Сайгон, защото във вътрешността на страната вече не беше безопасно. Комунистите биеха по всички фронтове армията на Южен Виетнам и през февруари вече се носеха слухове, че се подготвя евакуация. Хюе падна на 24 март, а само след седмица комунистите превзеха Да Нанг. Южновиетнамците с мъка удържаха Сайгон. Докато отбраняваха последната си крепост при Суан Лок, на петдесетина километра от Сайгон, Управлението по отбраната състави списък на седем хиляди души, които трябваше да бъдат евакуирани. Децата на Нгуен не можеха да спят по цяла нощ от

тътена на снарядите. Нгуен отиде при командира си и той го увери, че ще го евакуират заедно с американските войници.

На 28 април му казаха да се подготви за напускане на следващия ден. Северновиетнамската армия обстрелваше летище Тан Сон Нут северно от Сайгон и така препятстваше евакуирането с товарни самолети. Планът бе американските войски и виетнамските им поддръжници да бъдат превозени с хеликоптери на един кораб в открито море. На Нгуен, както на още хиляди виетнамци, служили на страната на американците, му бе наредено да чака вкъщи, откъдето щял да го вземе специален автобус. Автобусите така и не дойдоха. Нгуен звънеше в американското посолство през петнайсет минути, но всеки път му даваха един и същ отговор. Да чака. Слушаше как хеликоптерите отлитат към посолството и чакаше. Слушаше гърмежите на артилерията в Биен Хоа и чакаше. Когато чу тракане на автомати, хвана жена си и децата и изскочи на улицата. Наближаваше 21,30 и уличното осветление вече работеше.

Нгуен остави чантата на земята и взе едно от момиченцата от жена си. Вдигна го на конче. Детето се засмя и се заигра с косата му. Жена му вдигна другото момиченце. Времето летеше. Над посолството кръжаха вече по-малко хеликоптери. Улиците бяха задръстени от коли, камиони, велосипеди и пешеходци и всички отиваха натам. Тълпата се движеше по-бързо и се налагаше да внимават да не се спънат в някой изоставен багаж. В далечината вече се виждаше ослепително белият бетонен блок на посолството. Над главите им прелетяха още няколко хеликоптера. Тълпата бе толкова гъста, че Нгуен и семейството му успяха да стигнат едва на петдесетина метра от триметровата ограда около посолството. Върху зида имаше бодлива тел и достъпът до сградата се охраняваше от морски пехотинци. Единственият начин да се влезе бе през вратата, и то само след като бежанецът покаже документите си и каже вярната парола. Дъщеричките на Нгуен заплакаха. Мина полунощ, гърмежите откъм летището заглъхнаха, хеликоптерите продължаваха да идват и да отлитат от площадката на сградата, натоварени с щастливците, които бяха успели да се доберат дотам. Съмна се, а Нгуен и семейството му почти не се бяха придвижили напред. Гъстата маса от хора ги държеше като в плен. Жена му едва не припадна от изтощение, но телата на съседите я задържаха да не се свлече. Той успя да я подхване през кръста и тя го

погледна умолително, но нямаше какво да се направи. Документите, които му даваха право да се евакуира, бяха в джоба му, но нямаше полза от тях, ако не успее да стигне до вратата. Положението беше безнадеждно. Тълпата се разлюля и зарева. От покрива на посолството се вдигна още един хеликоптер и се насочи към морето, където чакаше спасителният кораб. Вертолетът бе единствен в небето и Нгуен си даде сметка, че е последният. Американците си бяха отишли. Суан Фон заплака тихо. Тълпата се разпръсна бързо; танковете на комунистите скоро щяха да се появят. Улиците бяха покрити с изхвърлени униформи на Южновietнамската армия.

Нгуен върна семейството си в малкия апартамент и помогна на Суан Фон да приспи децата. Прегърна я и я целуна и тя го заведе в мъничката спалня. Любиха се лудо, с повече страст от всеки друг път. В тази нощ бе зачената Кю Трин.

Нгуен се събуди внезапно, лицето му бе цялото в пот. Навън цареше мрак. Той поседя известно време, опитвайки се да се отърси от кошмарите. Представи си малкия будистки молитвеник в дома си (в бившия си вече дом). Прескочи през седалката в задната част на микробуса и прибра трите самоделни бомби в раницата си. Взе и вода, остатъка от храната, а също шест парчета кабел, два будилника и няколко инструмента, които смяташе, че ще му потрябват. Пъкна батериите за детонаторите в джобовете на камуфлажното си яке и закопча циповете. Взе също бинокъла и картата.

Сложи си камуфлажните панталони и якето, обу дебели вълнени чорапи и старите си, удобни обувки. Нави единия си крачол и завърза единия от ножовете за хвърляне за прасеца си. Другия нож прикрепил с дръжката надолу отстрани на раницата, така че да може да го извади бързо при необходимост. Направи същото с големия ловджийски нож.

Когато се приготви, се върна в предната част на микробуса и излезе през вратата на шофьора. Отвори и затвори вратата, без да гледа, защото очите му вече се бяха нагодили в тъмното и не искаше лампичката в купето да го заслепи. Нямаше смисъл да заключва вратата, защото, ако враговете му открият микробуса, така и така щяха да го отворят, но скри ключовете в корените на едно дърво, където по-късно лесно да ги намери.

Закри вратата с клони, след което извади компаса да се ориентира. Лунният сърп бе съвсем тънък в безоблачното небе, но хвърляше достатъчно светлина. Той тръгна на запад през гората, успоредно на шосе Б180. Вървеше бързо, но тъй като се налагаше постоянно да криволичи, за да заобикаля дърветата, докато измине петте километра до полето, минаха почти два часа. След това продължи още около три километра на запад, придържайки се близо до живия плет покрай пътя. Прекоси шосе Б8, спря, за да се ориентира с компаса, и се насочи на северозапад. Смени посоката си на движение два пъти, за да заобиколи две ферми, и на няколко пъти заляга в тревата, щом чуеше бръмченето на хеликоптер над главата си. Найсетне стигна имението на Хенеси. Зад постройките тъмнееше хълмът, от който ги бе наблюдавал предния ден.

Той легна в уханната трева и остана неподвижно половин час, докато се увери, че всички спят. След това запълзя безшумно към къщата. Не искаше да рискува да прекоси алеята дори в почти непрогледната тъмнина, затова заобиколи обора и постройката на управителя, промъкна се до каменната стена на складовете и бавно се изправи.

Когато достигна асфалтираната площадка и колите, внимателно огледа наоколо, за да се увери, че няма пазачи, след това зави покрай складовата постройка и се запромъква, долепил гръб до стената. Стигна до един голям мръсен прозорец и надникна вътре. Видя натрупани един върху друг варели, масивни дървени скамейки и селскостопански инструменти. Продължи към вратата. Бравата бе стара и ръждясала, имаше и две резета — по едно отдолу и отгоре. Нгуен внимателно дръпна горното и с облекчение установи, че се движи безшумно. Въпреки че вратата бе стара и очукана, очевидно се използваше доста често. Второто резе също се отвори безшумно. Той затаи дъх, хвана дръжката и внимателно я натисна. Тя изскърца, но не достатъчно силно, за да го издаде. Вратата не беше заключена и се отвори с леко скърцане. Нгуен се вмъкна вътре и я затвори зад себе си.

В склада миришеше на мухъл и гнило, усещаше се тежка миризма на някакво химическо вещество. Нгуен се приближи до варелите. Според етикетите съдържаха различни пестициди. Той остана доволен, че не са пълни с бензин или мазут, защото на този етап

нямаше намерение да изпепелява цялата ферма. Искаше просто да покаже на Хенеси, че намеренията му са сериозни.

Коленичи и свали раницата от гърба си. Извади едната бомба, единия будилник и две къси парчета кабел. Беше свалил предварително стъклото на будилника. Свърза едната жица за часовата стрелка, другата — за минутната. Срязва първата жичка на две и оголи краищата с ножа си. След това извади една батерия и свърза жичката от минутната стрелка за единия ѝ край. Свободната жица прикрепи към другия. Нагласи часовника на пет без двамайсет и провери дали е навит. Оставаха му петдесетина минути, докато двете жички, свързани със стрелките, се допрат. Постави бомбата до стената и свърза двете ѝ стърчащи жички за часовниковото устройство. Когато минутната стрелка достигне часовата, двете свободни жички щяха да затворят веригата между батерията и крушката, служеща за детонатор, и бомбата щеше да избухне.

Прибра нещата си в раницата, после внимателно нареди четири варела в полукръг около бомбата, така че ударната вълна да се съсредоточи върху стената и да причини по-големи разрушения. Когато безшумно се измъкна от склада и заключи вратата с резетата, до събирането на двете стрелки оставаха четирийсет минути.

Нгуен се върна по обратния път. Затича приведен, вместо да пълзи като на идване. Когато минаваше покрай конюшната, конете запръхтяха подозрително, но не изпаднаха в паника. Той продължи до едно място в полето, откъдето се виждаше цялата предна страна на фермата, и залегна. Извади бинокъла, постави го в тревата пред себе си и погледна часовника си. Оставаха още осем минути.

Зачака неподвижно и заслуша звуците на нощта: бухането на сова, далечно джафкане на лисица, бръмчене на военни хеликоптери. Той си представи как будилникът отмерва секундите, струваше му се, че чува как металическият звук от преместването на стрелките отеква в склада. Тиктакането в ушите му постоянно се усилваше, докато накрая не стана толкова оглушително, че му се стори, че ще събуди всички на километри наоколо.

Взривът го стресна, въпреки че го очакваше. От мястото си не можеше да види експлозията, но фермата се освети за миг и след части от секундата земята под него потрепери и в мрака отекна оглушителен тътен.

Той вдигна бинокъла и загледа фермата. След секунди в една от стаите на горния етаж светна лампа и на прозореца се появи силует. Нгуен позна човека — един от двамата, които го бяха претърсили в кантората на Хенеси. Някоя друга стая в сградата не светна. Нгуен се изправи и забърза приведен към конюшните. Внимаваше много, но бе сигурен, че вниманието на всички ще е привлечено от разрушения склад, който сега гореше с буйни пламъци. От обора се чуваше уплашено цвилене и тропане на копита. Нгуен залегна и запълзя, защото предположи, че някой ще отиде да успокои конете. Мина покрай къщата на управителя и влезе в овощната градина. Притаи се зад една ябълка и заоглежда прозорците на горния етаж на главната постройка. Вратата на по-ниската къща се отвори рязко и отвътре изскочи мъж на средна възраст в халат, следван от трима голи до кръста младежи. Нгуен ги огледа с бинокъла — и четиримата носеха оръжие.

Един прозорец в дясната част на главната сграда, от страната на склада, светна. Отляво светеха още две от стаите. На десния прозорец се показва някаква жена. Беше на средна възраст и с тъмна коса. На долния етаж светна друг прозорец, след това вратата се отвори и отвътре се появиха два силуета. Разпозна човека, когото беше видял от полето, и Хенеси. Те се втурнаха към горящата постройка. От къщата на управителя изскочи млада жена и възрастният мъж ѝ изкрещя нещо. Тя се обърна и затича към конюшните.

От главната постройка изскочиха още четирима мъже. Нгуен не беше виждал никой от тях преди. Единият носеше пожарогасител, другите — пушки. Пламъците излизаха от една дупка в стената, където се бяха намидали вратата и прозорецът. Повечето керемиди бяха изпадали от покрива по асфалтираната площадка и върху колите. Мъжът с пожарогасителя го пусна и запръска пяна в дупката. Младата жена се показа от конюшните с друг пожарогасител и го подаде на мъжа с халата. Той също се включи в гасенето. Жената от прозореца изкрещя нещо. Хенеси размаха ръце и ѝ отговори. Вероятно това беше жена му. Един от мъжете се върна в главната постройка и излезе с нов пожарогасител. Не след дълго огънят беше потушен. Нгуен реши, че му стига толкова гледане. Легна и запълзя. На около километър и половина имаше горичка с продълговата форма. Беше си я набелязал

като подходящо скривалище за през деня и добро място за наблюдение на фермата.

Мърфи и Хенеси прекрачиха през дупката на разбития склад и се взряха в задименото помещение. Варелите бяха смачкани и двамата стъпваха внимателно, да не се спънат в някоя ламарина. От взрива масивните дървени пейки бяха разтрошени и навсякъде се търкаляха парчета дърво. Една дъска падна от тавана и Мърфи дръпна Хенеси:

— Внимателно, Лиам. По-добре да изчакаме до сутринта, да огледаме всичко на светло.

Хенеси кимна и го последва на паркинга.

— Исусе, Дево Марийо и Йосифе — възкликна Джо Райън, — какво, за бога, става?

Стоеше с празния пожарогасител в ръце, халатът му се развяваше около краката. Райън управляваше имението на Хенеси повече от двайсет години. Пристигането на Хенеси и Мери в компанията на Макмеън, Мърфи и още седем човека от Белфаст, които сега размахваха оръжия, очевидно предназначени не за лов на зайци, го беше изненадало, но Хенеси не пожела да му дава обяснения, а и той не задаваше излишни въпроси.

Хенеси се приближи до него и постави ръка на рамото му:

— Грешката е моя, Джо, трябваше да ти кажа по-рано, но не подозирах, че ще ме последва тук.

Двамата тръгнаха към къщата и Хенеси обясни за китаеца.

Мери ги чакаше в кухнята по зелен копринен пеньоар и чехли. Беше приготвила голяма кана кафе и бе поставила на масата бутилка ирландско уиски и дузина чаши. Наля порядъчно количество в една от чашите и я подаде на съпруга си. Накара Мърфи да сипе на останалите мъже, които се точеха един по един зад него.

— Добре ли си? — попита тя Хенеси.

Докосна нежно рамото му, в гласа ѝ се долавяше искрена загриженост.

— Добре съм.

— И това ли е предупреждение?

Не личеше дали влага сарказъм в думите си или не.

— Не е имал намерение да убива никого, Мери — оправда се Хенеси и отпи глътка уиски. Обърна се към Мърфи: — Извикай веднага Кавана. Кажи му, че няма смисъл да търси китаеца в Белфаст. Да идва веднага и да доведе дванайсетина мъже. В това число Уили О'Хара.

Мърфи изръмжа и се оттегли при телефона в антрето.

Райън издърпа един стол и седна, сипа си чаша кафе.

— Този китаец ръчни гранати ли има или какво? — попита той.

— Нитроглицерин — отвърна Хенеси. — Забъркал си е собствен нитроглицерин в Белфаст.

Кухнята се напълни с хора, едни седяха, други стояха прави, някои кашляха, за да прочистят белите си дробове от дима. Дъщерята на Райън, Сара, стоеше зад баща си и го галеше по главата не толкова за да го успокои, колкото пъ спре треперенето на ръцете си.

Хенеси се обърна към присъстващите и се изкашля, за да привлече вниманието им.

— Всички трябва да сме нащрек. Досега подценявах този китаец. Пак искам да подчертая, че това беше грешка. Сега искам шестима от вас да останат на пост до края на нощта. — Посочи шестимата, които беше избрал, и продължи: — Джими Макмеън може да спи в кухнята, а Кристи Мърфи ще остане при входната врата. Джо, вие със Сара ще се заключите у вас, Томи ще дойде да ви пази. Останалите се опитайте да поспите. До утре ще измисля как да действаме.

Мъжете, които трябваше да застанат на пост, довършиха уискито си, провериха оръжията си и излязоха. Райън и дъщеря му се върнаха в къщичката си заедно с Томи О'Донъхю.

Мърфи се върна в кухнята.

— Джим е на път за насам.

— Добре. С Мери си лягаме. Джими ще спи тук. Би ли останал в антрето? Утре, като дойде Джим, ще разпределим хората по смени.

— Добре.

Хенеси и Мери се качиха на горния етаж. Тя стискаше яркожълта чаша кафе в двете си ръце. На Хенеси му се струваше, че е по-скоро ядосана, отколкото разтревожена от случката. Като се качиха в спалнята, тя остави чашата на нощната масичка и започна да се реши. Хенеси свали халата си и го остави на закачалката.

— Смятам, че при тези обстоятелства не е разумно да стоиш тук.

Тя го погледна в огледалото, без да спре да се реши.

— И аз си мислех същото.

Той се приближи до отворения прозорец и погледна паркинга. Двама от хората му стояха долу, единият — с пушка. Махнаха му и той им отговори със същото, после затвори прозореца, за да не влиза миризма на дим. Дръпна рязко завесите.

— В града не е безопасно — продължи той — дори китаецът да е тук. Най-добре е да идеш в чужбина, докато уредим този проблем.

— Този проблем ли?! — изсмя се тя. — Този „проблем“, както го наричаш, Лиам, зарежда бомби с нитроглицерин из имението ни и само господ знае какво още е намислил. А ти го наричаш „проблем“. Толкова надутото се държиш понякога.

Тя поклати тъжно глава. Хенеси не знаеше какво да каже.

Тя взе решение вместо него:

— Мислех да отида при Мари.

Мари беше дъщеря им. Учете социология в Лондон. До лятната ѝ ваканция оставаха още няколко седмици. Бяха ѝ наели едностаен апартамент в Ърлс Корт и Мари я беше посещавала няколко пъти.

— Бих предпочел да отидеш някъде по— Далеч — настоя той. — В Америка или на Карибите. Лондон е прекалено близо.

Тя се обърна към него, продължавайки да реши косата си:

— Лиам, в Лондон ще съм в пълна безопасност. На първо място, той надали знае за апартамента на Мари и, второ — преследва теб, не мен.

Хенеси нямаше как да обори тези аргументи, така че неохотно се съгласи с нея.

— Освен това — продължи тя — ще ида със самолет. Преди да се кача, ще огледам внимателно всички пасажери. Ако видя някой, който дори малко да прилича на китаец, веднага ще ти се обадя.

Тя остави четката за коса и загаси лампата. Хенеси чу шумоленето на коприната около тялото ѝ, след това тя се пхна под завивките. Той легна на своето място в кревата.

— Лека нощ — каза тя.

Целуна го леко по бузата, обърна му гръб и сви колене към корема си. Лиам легна по гръб и затвори очи.

Плъзгащата се остъклена врата към терасата бе широко отворена и свежият речен бриз и първите слънчеви лъчи проникваха безпрепятствено в стаята. Денис Фишер седеше на бял пластмасов стол, пред него върху бялата кръгла масичка бяха натрупани цяла купчина неделни вестници. Той носеше бяла фланелка, избелели дънки и пластмасови черни очила. Беше качил крака на друг стол, до лакътя му бе поставена чаша силно кафе. Изглеждаше, сякаш нищо на света не може да го разтревожи. Прокара пръсти през русата си коса и се протегна.

— Как върви — провикна се той.

Макдермот, наречена още Бомбаджийката, седеше на голямата маса и се взираше във вътрешността на един лаптоп. Пред нея бяха натрупани най-различни електроматериали: жици, батерии и часовникови механизми.

— Чудесно — отвърна тя. — Тук има достатъчно място. Опитвам се да измисля как да използвам компютъра като часовников механизъм и да свържа детонатора с батериите му. Ако успея, устройството ще стане много по-леко. Достатъчно е да сложа само експлозива, детонатора и някоя и друга жичка.

До компютъра бе поставена овална плочка от вещество с вид на яркожълт марципан, покрита с дебел целофан. Беше по-малко от три сантиметра на дебелина, двајсетина сантиметра широка и двадесет и пет дълга. Върху нея, под целофана, имаше бял етикет с черна рамка и надпис: ПЛАСТИЧЕН ЕКСПЛОЗИВ СЕМТЕКС.

Експлозивът бе изминал дълъг път. Беше произведен преди доста години в една фабрика в гъстите гори на Западна Чехословакия, по времето на Желязната завеса. Производството му бе спряло през 1980 година, но между 1975 и 1981 чехите продадоха 960 тона на Либия за шест милиона долара чрез търговската агенция „Омнипол“. Няколко тона бяха попаднали у ИРА. Либийците съхраняваха експлозива в шест тухлени хангара на няколко километра от Триполи. Още през седемдесетте Кадафи бе верен поддръжник на ИРА, но след обсадата на посолството му в Лондон през лятото на 1985 помощта му към тях се превърна в нещо като отмъщение срещу британското правителство.

През октомври 1986, шест месеца след като президентът Рейгън нареди на американските бомбардировачи да нападнат Триполи, един преустроен петролен танкер пристигна в либийски териториални води

и в продължение на две нощи бе натоварен с осемдесет тона оръжие, между които един тон семтекс. Пластичният експлозив бе разтоварен на един малък плаж в Югоизточна Ирландия и през следващата година беше прехвърлен тайно във Великобритания. Двата пакета на масата идваха точно от тази пратка.

Фишер остави броя на „Индипендънт он Сънди“ и влезе в апартамента. Надникна над рамото на Бомбаджийката.

— Изглежда дяволски сложно — отбеляза той.

— Никога не съм правила подобно нещо — призна Макдермот.
— Ще проверя всички контакти с крушка от фенерче, за да се уверя, че работи. Времето на взрива е най-важно. Ще използвам толкова малко експлозив, че няма да причини почти никакви поражения, ако не се взриви където трябва. Освен това няма място за резервен детонатор.

— Какво количество ще използваш?

— Двеста грама е повече от достатъчно, за да пробие дупка в обшивката и да причини декомпресия. Самолетът на „Панам“ над Локърби бе свален само с триста грама. Всъщност точно фиаското над Локърби прави задачата ни толкова трудна.

— Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли лекаря, чиято дъщеря загинала при катастрофата? Онзи, който се качи на самолета на „Бритиш еърлайнс“ за Ню Йорк с фалшиво взривно устройство само за да покаже колко е слаба системата за сигурност на летищата. Беше напълнил транзистора си с обикновен марципан, но даде урок на самолетните компании и те сега проверяват внимателно всеки електроуред.

— Да не вземат да го разглобят? — намръщи се Фишер.

. — Не, но ще поискат да видят как работи и ще надничат във вентилатора и всички останали дупки. Ще го погледнат и на рентген. Преди лятото на 1990 не ги гледаха, но министърът на транспорта издаде изрично нареждане.

— Няма ли опасност да забележат експлозива?

— При новите модели рентгенови апарати — да, но аз ще махна трансформатора и модема и ще натъпча по-голямото количество там. Компютърът ще изглежда съвсем нормално, няма значение колко им е съвършен апаратът, не се тревожи. В края на краищата нормално е хората да носят лаптопи в самолета, така че ако изглежда нормално и

го носи нормално изглеждащ човек, няма да заподозрат нищо. А той ще работи нормално, специално ще се погрижа за това.

Фишер постави ръка на рамото на Макдермот и го стисна:

— Ако някой може да го направи, това си ти. Как излезе бомбата във фотоапарата?

Бомбаджийката кимна към един калъф за фотоапарат на пода:

— Детска игра е в сравнение с това. Ще я свърша до довечера.

Фишер се усмихна доволно.

— Решихте ли вече кой ще е самолетът? — поинтересува се Бомбаджийката.

Фишер поклати глава:

— Трябва да внимаваме. Дяволски много да внимаваме. Не можем да взривим самолет с ирландци или американци на борда или пък с деца. Искам да изберем някой, който превозва кралското семейство или министър-председателя, или някой друг негодник от правителството. Или може би някой военен самолет. Просто искам бомбата да е готова, за да можем да я използваме, щом ни се отвори случай. Трябва ни и куриер. Някой, който да я качи на борда. Някой, който нормално пътува с такива самолети. Журналист, полицай, пилот. За да не събуди подозрения.

— Рисковано е да се забъркваме с такива хора.

Фишер се усмихна.

— Знам, че е рисковано, но помисли какво ще постигнем. Само помисли. Това ще бъде като бомбата в Брайтън. Като атентата срещу Маунтбатън^[1].

Телефонът извънтя и О'Рийли остави пистолета, който почистваше, 9-милиметров полуавтоматичен „Смит и Уесън“.

— Да вдигна ли? — попита той, но Фишер вече бе хванал слушалката.

— Да, да, разбрах. Да — каза той и затвори. Поглади брадичката си: — Интересна работа. — О'Рийли и Бомбаджийката го погледнаха в очакване. — Сменили са паролата. От тази вечер.

— Много любезно от тяхна страна, че ни известяват — усмихна се О'Рийли, вдигна пистолета и започна да го разглобява. — За малко да си помисля, че не ни приемат на сериозно.

Хенеси се събуди сам в огромното легло. Изкъпа се, облече се и слезе на долния етаж. Жена му пържеше яйца и бекон и печеше филийки. Джим Кавана, Уили О'Хара, Кристи Мърфи и Джими Макмеън седяха около масата и пиеха кафе.

Въпреки че бомбата бе смутила съня им, Мери изглеждаше бодро и явно се наслаждаваше на ролята си на готвачка.

— Заповядай, Кристи — извика весело тя и постави чиния с яйца и бекон пред Мърфи.

Уили О'Хара вече привършваше закуската и стопяваше остатъците от жълтък по чинията си със зальк хляб. Кавана бе изял порцията си и мажеше филия с масло. Той също не изглеждаше да е спал, Лиам го беше чул да пристига в ранните часове. Мери счупи още две яйца в тигана и го сложи на котлона, извади още четири филийки от електрическата скара и ги постави на масата.

— Добро утро, Лиам — поздрави весело тя, докато му наливаше портокалов сок. — Какво ще ядеш?

— Само филийки.

Той по принцип не ядеше много, а след нощните събития се съмняваше, че изобщо ще е в състояние да сложи нещо в устата си.

— Благодаря, че дойде толкова скоро, Джим — каза той на Кавана.

— Просто ме е яд на себе си, че не го хванах в Белфаст. Ако бях успял, това нямаше да се случи.

— Къде са хората ти?

— Смениха нощните постове и сега закусват в къщата на управителя. Решихме да не досаждаме излишно на прекрасната ти съпруга.

— Глупости — възрази Мери, докато оставяше нова чиния с яйца на масата. — Джими, заповядай закуската.

Хенеси издърпа един стол и седна.

— С колко души разполагаме в момента? — попита той Кавана.

— С мен дойдоха шестима, с теб и Кристи — седем. Има и трима работници, които можем да използваме в случай на нужда. Райън и дъщеря му също предложиха услугите си. Струва ми се, че не им е много приятно да работят из фермата, докато този китаец се навърта наоколо.

Хенеси кимна замислено и отпи глътка сок.

— Не можем да използваме работниците от фермата и семейство Райън за такива неща. Ако имаме нужда от още хора, ще повикаме от Белфаст. Значи разполагаме с тринайсет мъже плюс вас четиримата. — Забеляза страх в очите на О'Хара и побърза да го успокои: — Не се тревожи, Уили, няма да те карам да носиш оръжие.

Уили О'Хара изпитваше панически страх от огнестрелни оръжия, въпреки че беше най-способният специалист по експлозивите.

— И още нещо, Кристи, искам по-късно през деня да придружиш Мери до Лондон.

Мери се извърна от печката:

— Ох, Лиам, няма нужда да идва чак до Лондон.

— До Лондон — настоя Хенеси. Мърфи кимна. — Джими ще ги откара до летището.

Макмеън изръмжа с пълна уста в знак на съгласие.

Хенеси попита Кавана колко души ще са му нужни за охраната на фермата.

— Не можем да постигнем пълна сигурност, знаеш го — отвърна телохранителят. — Можем да поставим стотина души наоколо, но това няма да спре човек, ако е достатъчно решителен. — Забеляза, че Хенеси не е доволен от отговора, и бързо допълни: — Трима души могат да пазят паркинга, но има опасност да хвърли нещо през прозорците от другата страна на постройката или да се промъкне покрай складовете. Трябва един човек да пази складовете, двама — обора, един — паркинга и трима да охраняват къщата отпред.

— Значи общо седем, така ли?

— Това е за през нощта. През деня стигат четирима, защото наоколо са само нивя. Ще го забележат от километри.

— Това прави единайсет човека, и то само за една смяна.

— Точно така. Трябват ни поне двама и двама, а ако нещата се проточат, ще се наложи да повикаме още, защото тези ще се изморят и ще станат по-непредпазливи.

Хенеси удари с юмрук по масата, чиниите подскочиха. — По дяволите този мръсник, вдън земя да потъне.

Мери постави пълна чиния пред Кавана и той ѝ благодари.

— Сигурен ли си, че не искаш друго, Лиам? — попита тя и след като той повтори, че не иска, свали престилката си и я преметна на облегалката на един стол.

Носеше плътно прилепнал по краката клин и син пуловер и Хенеси забеляза жадните погледи, с които я изпратиха О'Хара и Макмеън. Дали съзнаваше, че на мъжете им доставя удоволствие да я наблюдават? Хенеси беше напълно сигурен, че го съзнава. Въпреки че се гордееше, че има толкова красива жена, често му се искаше тя да остарее малко по-бързо, да стане малко по-малко привлекателна, така че мъжете вече да не я гледат толкова жадно. Искаше му се и тя да се присъедини към него в третата възраст и да престане пяс се държи като ученичка. Може би тогава щеше да откликва с по-голяма готовност на желанията му.

— Кристи, качваш се с нея на самолета и я изпращаш до апартамента на дъщеря ми. Ако се появи дори най-малко подозрение, че китаецът се навърта наоколо, завеждаш я на сигурно място и веднага се обаждаш за подкрепления. Не поемай никакви рискове. Този мръсник сериозно се е заел с мен и се опасявам, че ще посегне и на семейството ми.

Мърфи остави вилицата и ножа в чинията си.

— С мен ще е в безопасност, Лиам, обещавам.

Макмеън допи кафето си и стана.

— Най-добре да отида до селото да заредя, за да не спираме по пътя. Бензиностанцията работи ли в неделя?

— На вратата ще пише затворено, това е сигурно, но ти натисни клаксона и старият Харанти ще те обслужи — отвърна Хенеси.

Макмеън избърса ръце в панталоните си и излезе. След малко чуха бръмченето на двигател.

— Уили, искам да погледнеш разрушенията и да кажеш от какво са предизвикани, дали е някоя от самоцелните бомби, които предположи, че е направил. След това можем да организираме една...

Думите му бяха прекъснати от далечен грохот, сякаш огромно количество пръст се изсипва от голяма височина. Кавана пръв скочи и се втурна навън. Останалите го последваха.

Ягуарът лежеше настрана в нивата до пътя. Капакът на двигателя, който още работеше, бе отворен и отвътре излизаше пара. Трима мъже вече тичаха към колата, други двама дойдоха откъм конюшната с извадени пистолети. Един от първите, достигнали на местопроизшествието, се пресегна и изключи двигателя.

— О, господи, Джими — промълви Хенеси и се втурна към колата.

Докато стигне, другите мъже измъкнаха Макмеън от купето и го сложиха да легне на тревата. Лицето му бе нарязано на десетина места, ризата му бе цялата в кръв и той бълнуваше неразбираемо. Хенеси коленичи до него. Хвана го за ръката, която също бе в кръв.

— Докарайте кола, трябва да го закараме в болница — нареди той на Майкъл О'Фолин, жилест червенокос младеж, пристигнал сутринта от Белфаст. — Няма време да чакаме линейка.

О'Фолин се втурна към къщата.

— Уили, разбери какво, по дяволите, е станало — обърна се Хенеси към О'Хара.

О'Хара приближи колата, но Хенеси вече бе видял дупката на средата на пътя и се досети какво се е случило.

— Мръсният китаец — изсъска той.

Макмеън изстена, но остана със затворени очи. Панталоните му бяха разкъсани и прогорени и през дупките капеше кръв.

О'Хара се изправи зад Хенеси.

— Нитроглицеринова бомба, както изглежда, Лиам. Била е заровена на петдесетина сантиметра. Взривена е по електричен път.

— Значи не е бил далеч.

— Предполагам, че още е наблизо. Зависи колко е дълга жицата. — О'Хара посочи към горичката. — Натам води. Ако сме достатъчно бързи...

— За бога, защо се мотаем! Трябва вече да сме по петите му.

Хенеси извика Кавана и му нареди да вземе всички мъже с изключение на трима и да проследят жиците. След кратък размисъл накара Мърфи също да остане, защото след последната случка заминаването на Мери ставаше още по-наложително.

О'Фолин дойде с рейнджровъра и Хенеси, Мърфи и О'Хара вдигнаха Макмеън на задната седалка. Вътре имаше голямо одеяло и те завиха ранения с него. Хенеси накара още един от младежите да се качи в джипа, за да пази Макмеън да не се клати много по пътя за болницата. Рейнджровърът отпътува с пълна газ. Хенеси закри очи с ръка и загледа как останалите мъже се отдалечават през полето към горичката. От китаеца нямаше и следа, но със сигурност беше някъде там.

Нгуен запълзя през тревата веднага щом взриви бомбата. Жиците бяха около петдесет метра дълги и стигаха на половината разстояние между пътя и гората, но той се придвижваше бързо и когато входната врата на къщата се отвори, вече бе на сравнително безопасно място зад един жив плет. От другата страна на храстите се простираше пасбище, където пасеше и блееше стадо овце и агнета.

Бе заредил бомбата рано сутринта, преди небето да се обагри в червено от първите слънчеви лъчи. Носеше лопата, но не му се наложи да я използва. Пътят минаваше през нивя и от двете му страни бяха изкопани плитки канавки. На места пръстта бе започнала да се свлича в канавките и Нгуен откри един участък, където лесно можеше да я рови с ръце. Скри бомбата, прокара жиците през канавката и ги разпъна в полето докдето стигнат. Тревата едва го скриваше, но склонът бе неравен и се спускаше стръмно от пътя в противоположна посока на къщата, така че успя да се добере незабелязано до живия плет. Бе лежал неподвижно шест часа. След като слънцето се показа и птичките запяха и преди да мине ягуарът, над главата му прелетяха шест хеликоптера.

Щом взриви бомбата, той се свря в живия плет, откри достатъчно голяма пролука, за да мине, и запълзя към фермата, успоредно на пътя. След около двеста метра погледна през плета. Хенеси бе коленичил до ранения шофьор. Нгуен се съмняваше човекът да е пострадал много тежко. Бе заровил бомбата твърде дълбоко, за да причини големи поражения. Беше я взривил точно когато предната броня на колата минаваше над нея, достатъчно напред, за да пръсне предното стъкло и да нарани лицето на шофьора, но не достатъчно назад, за да възпламени резервоара. Нгуен не искаше да убива никого, освен ако не станеше крайно наложително. Все още се надяваше да постигне целта си само със сплашване на Хенеси. Ако не успееше, щеше да промени стратегията си.

Един дребен, хилав мъж се наведе над дупката от експлозията. Коленичи, вдигна нещо, разгледа го, после отиде при колата. Огледа пораженията от долната ѝ страна, след това се върна при кратера. Надникна в канавката, прескочи я и започна да претърсва тревата. Явно търсеше жиците, всеки момент щеше да ги открие. Нгуен се

отдели от плета и побягна с гръб към фермата. Прескочи малък поток и се прехвърли през висока метална порта, зад която пасяха десетина говеда на кафяви и бели петна. Задъха се, защото отдавна не беше тичал. Достигна горичката, където се беше крил предната вечер, вмъкна се сред храстите и едва тогава погледна назад. В нивите нямаше никой, но много скоро щяха да се появят преследвачи. Не това го тревожеше. През нощта бе видял само десетина души, а се съмняваше Хенеси да ги прати в гората и да остави къщата без охрана. След него щяха да тръгнат не повече от петима-шестима, с толкова можеше да се справи, защото щеше да им се наложи да се разпръснат.

Горичката заемаше няколко десетки декара и растеше на почва, очевидно прекалено влажна за пасища и за отглеждане на добитък. Нгуен я беше обиколил и вече знаеше най-добрите скривалища и места за наблюдение — можеше спокойно да се ориентира из нея. Дърветата бяха стари дъбове, диви кестени и буки, покрити с мъх и заобиколени с нападали клони, храсталак и къпини. Гъстите им корони спираха слънчевите лъчи, цялата гора ехтеше от цвърченето на птиците, обозначаващи с песен територията си. Нгуен се запъти към средата на горичката. Внимаваше да не чупи клонки и да оставя колкото се може по-малко следи. В далечината се чуха викове. Можеха да проследят жиците до мястото, където бе лежал в тревата, и щяха да забележат къде се е проврял през живия плет, но само обигран следотърсач можеше да открие дирите му след това. Нямаше да са сигурни дали е останал в гората, или само е минал покрай нея и е продължил през полето, затова щеше да им се наложи да се разпръснат. На групи по двама или по трима. Лесно щеше да се справи с тях.

Леко шумолене наблизко го накара да залегне, застана нащрек. Една сива катерица изскочи изпод някакъв храст и развявайки опашката си като знаме, се покатери по ствола на близкото дърво. Носеше нещо в уста. Нгуен си отдъхна. Чува се още викове, преследвачите се приближаваха. През гората криволичеше пътечка, едва забележима следа, отъпкана ой краката на безброй поколения в търсене на пряк път между дърветата. Отстрани на пътеката растеше вековен дъб, разкривен и превит под тежестта на годините. Стволът му бе поне четири метра в диаметър при основата, дебели колкото човек корени се простираха на всички посоки, преди да потънат под земята. Зад дървото, от страната, обърната към гората, имаше дълбока

цепнатина, наполовина закрыта от храст с остри бодли. Нгуен си го беше набелязал като добро скривалище, защото преследвачите щяха да предпочетат да минат по пътеката. На пет-шест метра от дървото, в двете посоки по пътеката, бе разхвърлял сухи папрати, за да чуе шумоленето им, ако някой се приближи. Беше устроил клопки на потесните места. Нищо сложно, защото нямаше време, около трийсетсантиметрови дупки с насочени нагоре заострени колове, намазани със собствените му изпражнения. Беше ги покрил с клонки, листа и пръст. През нощта пръстта бе изсъхнала и сега се сливаха идеално с околността. Дори Нгуен трудно различаваше къде са.

Той свали раницата си, промъкна се покрай храста и се свря в хралупата. Извади ножа си и го постави до себе си. Отляво, от полето, долетяха още викове, след това отдясно. Чуха се нови гласове, този път по-отблизо и по-тихо. Някой си проправяше път през шубраците отляво, но се отдалечаваше. Нгуен долови подобен звук и от другата си страна. Значи поне двама души. Бяха влезли заедно в горичката, бяха се разделили от двете страни на пътеката и се придвижваха между дърветата. Виковете откъм полето продължиха, значи Нгуен беше прав, някои от мъжете бяха заобиколили горичката и сега проверяваха нивите и живите плетове наоколо.

Нгуен прогони всички мисли от главата си и се съсредоточи върху шума от преследвачите. Движеха се през гората като стадо слонове, чупеха клони и не внимаваха къде стъпват, лесно можеше да определи къде се намират. Той затвори очи и си представи гората. Чу изпращяване на суха клонка и се свря по-дълбоко в хралупата. На седем-осем метра от него някой се движеше бавно и внимателно, някой, който внимаваше как и къде стъпва. Последва неколкосекундна пауза, после — ново шумолене.

Нгуен прочисти съзнанието си, изтри всички мисли от ума си и се съсредоточи върху шума от приближаващия враг. Опита се да стане невидим. Веднъж се бе постарал да обясни на инструкторите от Пети отряд на Специалните части в тренировъчния център „Рекондо“ при Сайгон как използва шестото си чувство и как скрива мислите си от преследвачите, за да се слее с джунглата и да остане невидим. Те му се изсмяха, вероятно помислиха, че се прави на някакъв шаман, но Нгуен говореше сериозно. Тази му способност бе спасявала неведнъж неговия и живота на другарите му. Не ставаше дума да чуеш или да

надушиш опасността, дори самият Нгуен не знаеше какво чувства. Сякаш умееше да се настрои на електрическото поле, излъчвано от другите същества, били те хора или животни, сякаш долавяше аурата им от разстояние. И вярваше, че и обратното е в сила, че другите същества също могат да усетят неговата аура, затова се налагаше да я скрие дълбоко в себе си.

Долови леко движение и разбра, че преследвачът вече се е изравнил с дървото и върви по пътеката. Съзнанието му бе празно, като спокойна водна повърхност без нито една вълничка. Вече не усещаше тежкия нож в ръката си, нито допира на пръстта до лявото си коляно. Той беше невидим. Измъкна се от дървото като безпътна сянка, премина през бодливия храст отпред като лек бриз. Правеше малки крачки със свити в коленете крака, само пръстите му докосваха земята. Мъжът на пътеката беше малко по-висок от него. Стоеше с гръб, носеше дънки и черно яке. В дясната си ръка стискаше пистолет. Нгуен мислеше да му запуши устата с лявата си ръка и да го зашемети с дръжката на ножа, но не искаше да рискува, преследвачът можеше да свие неволно пръсти и да натисне спусъка. Без да спира, той прибра ножа в джоба на панталона си и се приближи със свободни ръце до мъжа. В последния момент преследвачът усети присъствието му и понечи да се обърне, но Нгуен бе готов. Бързо протегна дясната си ръка и хвана пистолета, поставяйки така пръстите си, че да блокира спусъка. В същото време запуши с лявата си ръка устата и носа на преследвача. Стисна ноздрите между палеца и показалеца си и притисна брадичката му с длан. Преследвачът опита да го удари с лявата си ръка, но Нгуен се извърна настрани, далеч от обсега му. От личен опит виетнамецът знаеше, че докато човек изгуби съзнание от липса на кислород, трябва да минат около две минути. Накрая преследвачът се отпусна в ръцете му и изтърва пистолета. Нгуен прибра оръжието в Джоба на якето си и извади ножа. Остави безжизнения мъж на земята. Лесно щеше да го убие: с прерязване на подключичната артерия щеше да го довърши само за три секунди, ако пререже сънната — за дванайсет. Нгуен обаче знаеше, че невинаги да убиеш врага е най-добрият начин да го победиш, особено ако имаш работа с повече от един. Войниците изоставят мъртвите си другари и боят продължава. Ранените обаче отслабват врага. Трябва да бъдат изнесени на безопасно място, освен това всяват допълнителен смут в

редиците на боеспособните си другари. Нгуен го беше наблюдавал неведнъж в джунглата. При американците, когато някой от отряда попаднеше в клопка, загубеше крака си от противопехотна мина или биваше ранен с отровна стрела, виковете му и видът на кръвта допълнително намаляваха бойния дух на останалите. Не само това, ами и мисията често биваше прекъсвана, докато дойде хеликоптер за ранения. А после, когато отрядът продължи напред, започваше да се движи с повишено внимание и двойно по-бавно.

Чу вик далеч отдясно, последва отговор отляво. Нгуен коленичи до безжизнения човек и прободете два пъти бедрото му, не много дълбоко, за да не пререже някоя артерия, но достатъчно, за да причини значително кръвотечение.

Виковете се приближаваха и Нгуен се скри зад дървото, взе раницата си и побягна приведен по пътеката. Зад него се чу изстрел, той се наведе още по-ниско и затича по-бързо. На два пъти прескочи местата, на които бе заложил клопки. Човекът, когото бе нападнал, явно дойде в съзнание, защото зад гърба му се чуха отчаяни писъци. Виковете и стрелбата щяха да привлекат вниманието на останалите преследвачи към гората, но Нгуен бе напълно спокоен, защото си беше подготвил достатъчно скривалища. Няколко дена щяха да са необходими на дванайсетимата преследвачи за пълното претърсване на горичката, пък и нямаше да знаят със сигурност дали е останал вътре, или е избягал в полето. Щяха да намерят следите му по пътеката, но така някой от тях можеше да попадне в клопка и това щеше да ги забави още повече. Всичко вървеше по план.

На Хенеси му се струваше, че целият му живот се е обърнал с главата надолу. Мери тръгна с Кристи Мърфи с единия ландровър, отначало минаха около километър през нивята, преди да излязат на пътя, в случай че китаецът е заложил втора бомба. След няколко часа щеше да е в Лондон, поне тя да е на сигурно място. Джими Макмеън беше в болницата, лекарите твърдяха, че състоянието му е добро. Бяха им казали, че пострадал при избухване на повреден генератор, защото Хенеси не искаше и полицията да му се меси. Раните на пострадалия в гората се оказаха повърхностни въпреки оглушителните му писъци. Превързаха го и го откараха в Белфаст за лечение заедно с младежа,

който прободде крака си на шест заострени пръчки, намазани с нещо с вид на изпражнения. Почти не можеше да стъпва и трябваше да мине на антибиотици, за да не се възпали раната.

В течение на три часа трима от хората му бяха ранени, а в замяна на това знаеха само, че виновникът е някакъв дребничък азиатец с камуфлаж и раница. И дори да не е бил въоръжен преди, сега имаше пистолет.

Хенеси постави четири поста около фермата, а останалите се прибраха вътре. Джо Райън и Сара бяха в къщата си. Като се махнат тримата ранени, човекът, който ги закара в Белфаст, и Кристи Мърфи, който бе с Мери на път за Лондон, на Хенеси му оставаха само Джим Кавана и Уили О'Хара, седнали около кухненската маса. Той наля на себе си и на О'Хара уиски и попита Кавана какво иска.

— Ще си направя чай, ако нямаш нищо против — отвърна той.

Стана и постави чайника на котлона.

— Имаме нужда от още хора — каза Хенеси.

Кавана вдигна рамене и продължи да се занимава с чайничето за запарка. Пригответи си чаша и чинийка.

— Можеш ли да повикаш шестима добре обучени мъже от Белфаст?

— Не съм сигурен, че идеята е добра, Лиам — отвърна тихо телохранителят.

— Какво искаш да кажеш?

О'Хара изпразни чашата си, измърмори, че трябвало да провери нещо във взривения склад, и се измъкна през задната врата.

— Какво искаш да кажеш, Джим? — повтори Хенеси.

Кавана се обърна и се зае да бърше чашата си с голяма бяла кърпа.

— Не съм сигурен, че с повече хора ще разрешим проблема. Снощи бяха дванайсет, а не успяха да му попречат.

— Не бяха подготвени.

— Когато го преследваха в гората, вече бяха.

Кавана остави чашата и кърпата на шкафа и седна. Погледна загрижено Хенеси.

— Виж, Лиам, знаеш, че ще те защитавам с цената на всичко. Това обаче не е въпрос на количество, а на качество. Можеш да

повикаш стотина мъже, но те са свикнали да се оправят в града, не сред природата. Свикнали са да се бият на улицата, не сред хълмовете.

— Тогава ще повикаме хора от селата. Хайде, Джим, нещо друго те тревожи. Изплюй камъчето.

Кавана изглеждаше смутен, сякаш се опасяваше да не обиди Хенеси. Мълчанието му подразни адвоката, винаги бе смятал, че между тях се е изградило пълно доверие.

— Какво има, Джим? — настоя той.

Кавана се облегна назад, сякаш искаше да се отдалечи колкото се може повече от събеседника си.

— Този човек, този китаец, приема нещата много лично. Неговата цел си ти, не организацията. Ти. Просто си мисля, че ако използваш прекалено много ресурси на организацията, ще предизвикаш недоволство срещу себе си.

Хенеси кимна. Кавана имаше право. В Белфаст и Дъблин имаше хора, които само чакаха повод да го дискредитират. Бяха недоволни от прекратяването на терористичната дейност и обвиняваха него за промяната в политиката.

— Освен това не смятам, че с докарването на още хора ще постигнем нещо. Погледни го от тази гледна точка. Той спокойно може да изминава по десетина километра за няколко часа. А десеткилометров радиус оттук означава район с площ около триста квадратни километра. Това включва Нюри, Касълуелън и Уорънпойнт и по-голямата част от Морн Маунтинс. В цял Белфаст няма достатъчно хора за претърсването на толкова голям район.

— Значи няма да го търсим, добре. Трябват ми обаче хора, които да пазят фермата. Не мога да седя безучастно и да чакам следващия му удар.

— Колко време можеш да задържиш тези хора тук, Лиам? Седмица? Месец? Година? Постоянна охрана за един човек, помисли как ще се отрази това на ресурсите на организацията. Помисли какво ще кажат хората. Казвам ти го като на приятел, разбираш ли? Като адвокат на дявола, сецаш ли се?

Хенеси кимна.

— Разбирам, Джим. Нямам никакво съмнение към предаността ти, знаеш го. — Той се пресегна и стисна ръката на Кавана: — Веднъж вече спаси живота ми, няма нужда да ми даваш други доказателства.

Знам, че винаги мислиш кое е най-доброто за мен. Какво да направя сега обаче? Той очевидно няма намерение да се откаже.

— Ако питаш мен, идването тук беше грешка. Прекалено е открито и има прекалено много места да се скрие.

— Май си си променил мнението, Джим. Доколкото си спомням, идеята да напусна Белфаст беше твоя — напомни без упрек Хенеси.

— Тогава така мислех. Не предполагах, че знае за фермата. Сега обаче смятам, че трябва да се върнеш в Белфаст. Там ще сме ти достатъчни само двамата с Кристи, може би още двама. Сега, като го знаем кой е, няма да успее да те доближи. В Белфаст ще бие на очи като бяла гарга. — Кавана вдигна ръце: — Знам, ще кажеш, че успя да взриви кантората, но трябва да си спомниш, че тогава не подозирахме колко е опасен. Това няма да се повтори.

Хенеси отпи замислено от чашата си.

— Не знам, Джим. Той има кола, нали? И очевидно е търпелив негодник. Просто ще чака изгоден случай, това е повече от сигурно.

— Да, но ще чака в Белфаст, няма да се крие из горите. В града можем да го издирваме, без да си гледаме постоянно в краката.

Двамата мъже поседяха мълчаливо, докато Хенеси обмисляше двете възможности. Знаеше, че Кавана говори разумно, но също си даваше сметка, че да държи китаеца далеч от Белфаст също носи предимства. Само господ знаеше какво ще стане с репутацията му, ако се разчуе, че не може да се справи с някакъв маниак, който го заплашва със самоцелни бомби. Пресата само това чакаше. Също и враговете му. В ада да се провали този китаец. Проклет да е навеки.

— Трябва да помислиш за още нещо — прекъсна мислите му Кавана. Хенеси вдигна въпросително вежди. — За причината да те преследва. Той иска имената на онези, които са виновни за взривовите в Лондон.

— Не ги знаем.

— Не, но се опитваме да ги разберем. И в крайна сметка ще ги узнаем, не могат да се крият вечно. Или ние ще ги разкрием, или ще допуснат грешка и проклетите британци ще ги хванат. И в двата случая това ще сложи край на проблема. Дотогава просто трябва да го държим далеч от теб. Лиам, знам, че сам въртиш цялата операция, но колко скоро мислиш, че ще ги разкриеш?

Хенеси го погледна безизразно. Имаше пълно доверие на Кавана, но в случая бе изключително важно само Шон Морисън да знае плана му.

— От миналата седмица нямаме никакъв напредък — отвърна той. — Но ако всичко върви добре, няма да ни отнеме много. Някоя и друга седмица. Само това мога да ти кажа.

— Това ми стига, Лиам.

Чайникът засвири. Кавана стана и наля гореща вода в чайничето за запарка.

— Дотогава ще сме залепени като марки за теб — продължи той. — Кога се връща Кристи?

— Казах му да придружи Мери до Лондон и да остане известно време, докато се увери, че не я следят. Трябва да се върне утре вечер.

На вратата се чу драскане и Джаки се втурна в стаята с изплезен език. Изтича при Хенеси и сложи глава в скута му; той я погали разсеяно.

— Разбирам какво имаш предвид — каза той на Кавана. — Нека се върне Кристи и тогава ще реша какво да правя.

— Ти решаваеш, Лиам. Но ако бях на твое място, щях да повикам още няколко човека. Не от Белфаст, а местни, може би работници от околните ферми, мъже, на които имаш доверие. Свикнали са да преследват браконieri и ще са по-внимателни къде стъпват.

— Добра идея, Джим. Ще се обадя на тоя-оня. Не би трябвало да има проблем.

Джаки изръмжа тихо, за да привлече вниманието на господаря си.

[1] През 1984 г. ИРА прави опит за бомбен атентат на конгреса на Консервативната партия в Брайтън; през 1979 г. генерал Луис Маунтбатън загива при експлозия на собствената си яхта. — Б.пр. ↑

Уди се събуди с ужасен махмурлук. Струваше му се, че главата му е станала двойно по-голяма, устата му бе пресъхнала и имаше горчив вкус, при всяко движение му се повдигаше и трябваше да полага неимоверни усилия, за да не повърне. Беше най-обикновена неделна сутрин. Събота както винаги бе най-натовареният ден в редакцията и след като пуснаха броя за печат и се увериха, че конкурентите не са публикували никаква велика сензация, журналистите се оттеглиха по кръчмите. Съботните нощни разпивки в „Кралската глава“ бяха пословични, но Уди не отиде само заради алкохола и компанията, а защото искаше да поддържа добрите си отношения с началниците. Вестникът, както повечето редакции от „Флийтстрийт“, режеше на поразия всички разходи, зачеркваше с червения молив всички заявки за допълнителни средства и чувствително съкращаваше броя на извънредните дежурства. Борбата беше жестока и Уди бе готов да направи всичко, за да си осигури постоянно място. Махмурлукът беше нищожна цена, която трябваше да плати.

Той чу телефона на долния етаж да звъни и един от другите наематели вдигна, след това някой извика името му.

Уди изръмжа и завря глава под възглавницата. По стълбите отекнаха стъпки, на вратата се потропа и студентът, който живееше в стаята точно под него, изкрещя в ушите му, че го търсят по работа. Ако беше за друго, Уди нямаше да си прави труда да става, но обаждане от редакцията вероятно означаваше, че го викат за допълнително дежурство. Затова той се закашля и с мъка седна на леглото, чувствайки, че съдържанието на стомаха му напират навън. Пое си дълбоко дъх, obu си дънките и се повлече надолу по стълбите, хванал главата си с две ръце.

Слушалката висеше от апарата, той я вдигна и я допря до ухото си. Светът пред него се разлюля и той затвори очи.

— Йън Уд на телефона.

Думите му отекнаха като гърмежи в ушите му, той потрепери.

— Уди? — попита непознат мъжки глас.

— Да?

— Уди, Пат се обажда. Пат Куигли. Да не те вдигам от леглото, а? Уди изстена и се опря на стената.

— Какво, по дяволите, искаш, Пат?

— За бога, Уди, звучиш ужасно. Да не си болен?

— Пат, имаш точно десет секунди, преди да ти тресна слушалката. Неделя сутрин е, трябва да си на църква, а аз — в леглото.

— Добре, Уди. Слушай. Помниш ли за онези хора от Шин Фейн, за които ме пита преди известно време? — Уди изръмжа, без да отговори, Куигли продължи: — Е, тук се случиха странни неща. Казаха ми, че някой е започнал един вид вендета срещу един от хората, за които ти говорих. Лиам Хенеси. Той е от най-важните съветници на Шин Фейн и известен адвокат тук.

— Вендета ли? За какво, по дяволите, говориш?

— Някой сложил бомба в кантората му. Съвсем малка химическа бомба. Може би само предупреждение. Няма ранени. Изглежда ми малко странно за съвпадение, да се случи толкова скоро след разговора ни. Затова ти се обаждам.

— Все още не ми е ясно какво искаш от мен, Пат.

Всъщност Уди много добре знаеше какво става. Освен за „Сънди уърлд“ Куигли пишеше и за един от водещите ежедневници и те вероятно го натискаха за понеделнишка статия.

— Помислих, че може би си дал името на Хенеси на някого, който, де да знам, да иска да го попритисне. Така де, казаха ми, че атаката не била свързана с политиката, изпълнението е прекалено любителско, за да е такава. Хайде, Уди, какво става?

— В земята да потъна, ако знам, Пат. Честно. Така или иначе всичките ми бележници са в службата, но съм сигурен, че търсиш под вола теле, братко. Беше някакъв обикновен читател, който искал да се свърже с Шин Фейн.

— Добре, Уди. Реших, че си струва поне да проверя. Може би ще ти се обадя в службата през седмицата.

Звучеше разочарован, но Уди не гореше от желание да му помага, още по-малко в настоящото си състояние. Освен това вече надуваше сензацията. Как се казваше онзи китаец? Не си спомни, затова се съсредоточи върху нелеката задача да се върне в стаята си, без да повърне върху килима.

Таксито остави Морисън при посолството на Южноафриканската република на Трафалгарския площад. Отпред стояха петима-шестима

демонстранти. Приличаха на студенти — бледи рошави момичета и брадати мъже с очила като на Джон Ленън. Една от жените държеше мегафон и скандираше срещу двамата полицаи, застанали от двете страни на вратата:

— Долу апартейдът!

Усилени от високоговорителя, виковете ѝ резонираха в каменните стени на посолството. Морисън се почуди какво ли ги засяга апартейдът. Такива неща не стават с киснене по улиците, развиване на плакати и скандиране на лозунги. Нещата се променят с действия, с натиск върху властниците, а след това — с преговори от позицията на силата. И с решителност. Противниците на апартейда в Англия така и не научиха този урок главно защото не бяха изпитали лично този тип дискриминация, срещу която протестираха. Тези хора произхождаха от охолни семейства от средната класа или бяха впиянчени безделници от работническите среди. Повечето дори не бяха черни. Съвсем по друг начин щяха да действат, ако не можеха да си намерят работа само защото не изповядват религията на мнозинството, ако не можеха сами да градят бъдещето си и ако на тях или на техни близки им се случеше да бъдат бити или изтезавани от войниците на потиснически режим, окупираше страната им. ИРА имаше успех, защото членовете ѝ искрено вярваха в каузата ѝ и защото успехът ѝ, когато британците се изтеглят от Ирландия, щеше да донесе благоденствие на всички им.

Той пресече улицата и мина покрай единия от големите, величествени лъзове. Около него се тълпяха азиатски туристи с маркови чанти и скъпи фотоапарати. Върволица скандинавци, предвождани от екскурзовода си, се проточи пред него и той спря, за да им направи път. Наоколо бе пълно с гълъби, пърхащи във въздуха, кацнали около фонтана и разхождащи се по площада. Бяха тлъсти и мързеливи, без страх от хората. Събираха се около туристите, които купуваха пликчета със зърна, за да ги хранят, и кацаха по ръцете им.

Морисън огледа площада. Имаше способността да надушва цивилните полицаи и войниците в отпуската отдалеч, шесто чувство, развито с годините в Белфаст. Набеляза си един мъж около четирийсетте с кафяво яке като една възможност и друг, с жълтеникав шлифер, но и двамата скоро напуснаха площада. Бромли се беше приближил на десетина крачки, когато ирландецът си даде сметка, че

той е човекът, с когото трябваше да се срещне. Висок, с очила и добре поддържана къса брада, полицаят приличаше повече на преподавател по история, отколкото на старши инспектор от Отдела за борба с тероризма. Носеше зеленикаво сако от някаква изкуствена материя, широки панталони и кафява вратовръзка. Пушеше лула. Морисън си помисли, че лулата може да е част от дегизировката, защото изглеждаше току-що купена от магазина, но Бромли очевидно не изпитваше проблеми с нея, защото с лекота вдишваше дима, а когато се приближи, избълва голям синкав облак.

— Главен инспектор Бромли, предполагам — каза Морисън.

Не подаде ръка, инспекторът — също. Никой от двамата нямаше доверие на другия. Опасяваха се да не ги наблюдават и докато тайната среща можеше да бъде обяснена като случайност, всяко ръкостискане или друг знак, че се познават, можеше да се окаже фатално за кариерата, а в случая с Морисън — и за живота.

— С какво мога да ви помогна, господин Морисън — попита Бромли с престорена учтивост.

Морисън закрачи бавно по площада.

— Става дума за бомбите. Ние не носим отговорност за тях.

— Кого имате предвид под „ние“.

— Организацията.

— Господин Морисън, тук явно има някакво недоразумение. Веществените доказателства показват, че взривните устройства са от типа на използваните от ИРА и след всеки взрив тези, които поемат отговорността, дават вярната парола. Как ще обясните това?

Бромли поклати глава и дръпна от лулата.

— Подозираме, че зад всичко това стои някаква самозвана група. Още не знаем кои точно.

— Да не искате да ми кажете, че има терористична група, излязла от контрола ви, а вие дори не знаете кои са? Откъде си набавят експлозив?

— Проникнали са в няколко хранилища за оръжие във и около Лондон. Разполагат с експлозиви, детонатори и огнестрелни оръжия. Не ние обаче ги ръководим. Ние, също като вас, имаме интерес това да спре час по-скоро.

— А паролите?

Морисън кимна.

— Смятаме, че някой вътрешен човек в Белфаст или Дъблин ги подкрепя. Но пак не знаем кой е.

Бромли пъхна ръце дълбоко в джобовете си и заби поглед в земята.

— Знаете, че са взели експлозиви, а не знаете кои са, така ли?

— Проверихме всичките си хранилища. От някои липсват боеприпаси.

Морисън внимателно избираше думите си, защото не можеше да си позволи да му издаде повече сведения от необходимото. ИРА все още бе във война с британското правителство.

— Не можете ли да разберете кои членове на ИРА са в неизвестност?

— Това е голяма организация. В момента работим по въпроса.

— Организацията е голяма, но се съмнявам да имате много хора, разбиращи от бомби.

— Може да прозвучи странно, но в момента структурата на организацията е такава, че връзката с отделните членове става по-трудна отпреди. Вие и хората ви трябва да го знаете.

Бромли изръмжа през зъби. Знаеше за какво говори Морисън. След няколко успешни хода от страна на разузнавателните служби в края на седемдесетте и началото на осемдесетте ИРА претърпя промени. Отказа се от централизираната командна структура в полза на по-сложна мрежа от звена с различни, но често припокриващи се функции. Повечето от местните организации в Северна Ирландия бяха подчинени на висшето командване в Белфаст, но в провинцията йерархията бе доста по-гъвкава и трудна за проследяване. Звената бяха разделени на четири нива. Най-важни бяха активно действащите групи, отговорни за грабежите, с които се набавяха средства, убийствата, бомбените атентати и доставките на оръжие. В тях членуваха стотина от ползващите се с най-голямо доверие членове. Обикновено половината от тях лежаха зад решетките на „Лонг Кеш“^[1].

Второто ниво включваше около триста и петдесет мъже и жени, разделени на малки звена. Всички те бяха обучени за действие, но се пазеха в резерва. Те не бяха толкова добри познайници на силите за сигурност и обикновено тях изпращаха на мисии в Британия и на континента.

Третото ниво включваше малък брой звена, най-вече терористи със седалище в Дъблин, които бяха действали активно през шейсетте, но след това изчезнаха от политическата сцена и в момента имената им не се появяваха в сводките на разузнавателните служби.

Четвъртото ниво включваше хора, които Морисън определяше като ентузиазирани аматьори, най-вече белфастки младежи, които преминаваха обучението си в улични сбивания, или хлапаци от селските райони, които помагаха в контрабандните операции на организацията. Те бяха полезни като куриери и съгледвачи или за създаване на безредици, но нямаха достатъчно опит за нещо по-сложно. Повечето оставаха временно в организацията и обикновено не израстваха в йерархията.

Организацията беше устроена така, че ако някое звено бъде разкрито, вредата върху останалите да е минимална. Системата увеличаваше сигурността за ИРА, но в същото време затрудняваше контрола върху отделните членове. Трябваше всяко звено да се проверява поотделно, което отнемаше много време. А за самостоятелно действащи членове като Морисън това бе невъзможно.

— Та какво предлагате, господин Морисън?

— Ние имаме план.

— Кой „ние“?

Точно това, както съзнаваше Морисън, бе проблемът. „Ние“ означаваше Хенеси и Морисън, никой друг, така че се налагаше да използва цялата си убедителност, за да спечели одобрението на Бромли. Задачата му ставаше още по-трудна, като се има предвид, че инспекторът трябваше да запази всичко в тайна. Както и да го погледнеш, загубена кауза.

— ИРА не е отговорна за взривовете, уверявам ви. Те използват боеприпасите и кодовите ни думи, но действат без официално нареждане. Смятаме да сменим кодовата дума, но този път ще дадем на всеки член от висшето командване различна нова парола. Когато поемат отговорност за следващата бомба, ще разберем кой ги подкрепя.

Бромли стисна лулата между зъбите си и се намръщи.

— Искате полицията да ви съобщи каква кодова дума са ни казали, така ли?

Морисън кимна.

— Нищо повече. Кажете ни думата, ние ще свършим останалото.

— Нищо повече! Нищо повече, освен да съдействам на ИРА! Представяте ли си какво ще стане, ако това се разчуе?

Морисън спря и се обърна към полицаия. Приблужи лице до неговото.

— А вие представяте ли си, старши инспектор Бромли, колко живот ще ми остане, ако някой в организацията разбере какво ви предлагам? Залагам живота си. И не ми пробутвайте тези глупости колко щяла да пострада репутацията ви.

— Предлагате ми да ви съдействам във вашата бомбена кампания. Искате да ви предоставя поверителна информация от разследването.

Един гълъб се завъртя над главата на Бромли, видя, че няма семена, и отмина.

— Бомбата ще се взриви независимо дали се съгласите да ни помогнете или не, Бромли. Не знам кога, не знам къде, но ще има друга бомба и вероятно ще загинат още хора. С нищо не можем да го предотвратим, но може би, може би ще успеем да избегнем следващата.

Бромли го погледна сурово.

— Кой друг, господин Морисън? Кой друг е замесен?

Морисън преглътна тежко. Беше се надявал да убеди полицаия, без да споменава името на Хенеси, но сега виждаше, че не може да го избегне. Бромли нямаше да повярва в сериозността на операцията, ако не разбере кой я ръководи.

— Лиам Хенеси — отвърна ирландецът.

Бромли се ококори от учудване. Обърна се и закрачи редом с Морисън. Минаха мълчаливо покрай опашка от туристи, чакащи да купят зърна за гълъбите. Две униформени полицайки, блондинка и брюнетка, ги подминаха и Морисън се почуди как ли биха реагирали, ако знаеха, че един член на ИРА и главен инспектор от полицията обсъждат как да си сътрудничат. Бромли изчака да се отдалечат от полицайките, преди да заговори:

— Кога смятате да смените паролата?

— Вече е сменена. Вчера. Хенеси лично се погрижи. Само той знае на кого каква дума е казал. Дори на мен не ми е известно.

Бромли знаеше за Хенеси и за ролята му като съветник от Шин Фейн във Върховния съвет на ИРА в Белфаст. Той бе един от най-влиятелните мъже в организацията, само едно стъпало под седемчленния военен съвет със седалище в Дъблин. Съветът в Белфаст се вслушваше в думите му, а в същото време имаше влияние и в главния щаб в Дъблин, който ръководеше активно действащите звена в цяла Европа.

Това, което всъщност искаше Бромли, бе да узнае имената на хората от Върховния съвет и паролите, които са им дадени, но си даваше сметка, че Морисън никога няма да му даде такава информация. Трябваше да се съгласи на условията на ирландеца или изобщо да не се захваща. Можеше ли да поеме такъв риск? Можеше ли да изпусне такава възможност? Морисън не го бе попитал за хода на разследването. Нямахше нужда. Разследването нямаше никакъв напредък от самото начало на кампанията. И не защото не бяха хвърлили достатъчно усилия. В преследването на малката терористична група бяха включени Отделът за борба с тероризма на Бромли, MI-5^[2], Столичното полицейско управление, Специалните служби, Тайните служби за разузнаване, Специалният въздушнодесантен полк и Военното разузнаване, да не говорим за полицията в Северна Ирландия. Всъщност, даде си сметка Бромли, „съвместни усилия“ не бяха точните думи, защото всяка служба се опитваше да работи самостоятелно и ревностно пазеше информацията, до която се докопаше.

— Какво ще стане, когато ви съобщи кодовата дума? — попита полицаят.

Морисън забеляза, че инспекторът използва думата „когато“, а не „ако“. Значи решението бе взето.

— Ще хванем предателя и ще го разпитаме — отвърна ирландецът.

— И така ще разберете кои са терористите?

— Ако Хенеси не греши, да.

— И после?

— Какво после? — смути се Морисън.

— Май не сте обмислили това. Как ще отстраните хората, които залагат тези бомби? Не можете да изпратите друга група в Лондон, за да унищожи първата, нали? Или си мислите, че можете? — Бромли се

замисли за миг. — Как да съм сигурен, че Хенеси стои зад това предложение?

Морисън вдигна рамене.

— В това отношение трябва да ми се доверите. Няма начин да се срещне лично с вас, за нищо на света. Никога повече няма да му имат доверие. Ако приемем, че не го убият на часа.

Бромли отново замълча и избълва облак дим от лулата.

— Добре. Съгласен съм. Ще ви кажа кодовата дума след поредната експлозия. Но при две условия. И те не подлежат на обсъждане.

Морисън вдигна въпросително вежди.

— Когато разберете къде се крият терористите, ще ме уведомите и ще ги оставите на властите.

— Властите?

— Няма значение кои. Полицията. Въздушнодесантния полк. Който и да е. Така трябва да стане. Вие не можете да се заемете с това, не и в Лондон.

Морисън кимна. Хенеси бе замислил от самото начало да остави британците да се оправят с цялата бъркотия, защото, ако се разбере, че в ИРА има предател, организацията щеше да се разпадне по невъобразим начин. Години на политически интриги и компромиси щяха да са необходими, за да я обединят отново, а Хенеси не искаше да предизвиква това заради група нехранимайковци.

— Какво е второто ви условие?

— Да ми дадете телефонен номер, на който да се свържа с Хенеси. Ще му предам кодовата дума лично. И двамата рискуваме еднакво.

Продължиха мълчаливо разходката си. Накрая Морисън склони:

— Добре.

Даде на полицаю номера на Хенеси във фермата и Бромли си го записа в малък бележник с кожена подвързия.

— Надявам се да не ми се наложи да се обаждам — каза полицаят.

— И аз. Но ще се наложи.

Разделиха се, без да си подадат ръце.

Уди нямаше навик да ходи в службата в понеделник. Повечето дежурства за репортерите на свободна практика бяха в края на седмицата, в най-натоварените дни за вестника, но обаждането на Куигли го бе заинтригувало. Дежурният пазач му кимна за поздрав и отново заби поглед в сутрешния брой на „Сън“. Беше свикнал журналистите да идват и да си тръгват по всяко време.

Уди си взе кафе от машината и зарови из чекмеджетата на шкафа, където държеше старите бележници. Намери оня от седмицата, когато разговаря с китаеца, и го запрелиства. Сред неразбираемите си драсканици видя думата „китаеца“ и телефонен номер. Не успя да открие нито адреса, нито името на човека. Сред йероглифите си успя да прочете друго име: С. Дж. Браун. Или Браунинг, не се разбираше добре.

Той опита да раздвижи паметта си, докато набираше номера. След десетина позвънявания чу сънлив мъжки глас.

— Храна за вкъщи „Двойно щастие“.

Уди надраска името в бележника си.

— Казвам се Йън Уд. Вие ли идвахте в „Сънди уърлд“ за наградата?

— Не — отговори мъжът и затвори.

— Страхотно — измърмори Уди.

Взе телефонния указател и го заразлиства. Имаше само един магазин за храна за вкъщи „Двойно щастие“. Беше в Клафам и със същия номер. Трябваше да разбере името на китаеца. Позвъни в архива на вестника, но никой не вдигна, затова слезе лично и извади материалите по бомбата в Найтсбридж. В списъка на загиналите имаше две чуждестранни имена: Нгуен Суан Фон и Нгуен Кю Трин. Уди ги записа в бележника си и подчерта „Нгуен“.

Потропването на вратата стресна Морисън, защото не беше поръчвал нищо, а и не очакваше посетители. Лежеше на кревата по бяла хавлия, с ръце зад тила. Седна и погледна часовника си. Десет. Не бързаше да става, защото очакваше инструкции от Хенеси. Беше го търсил на два пъти предния ден. Първия път никой не вдигна, втория — Хенеси звучеше напрегнато, явно не беше сам. Адвокатът му бе казал, че ще се обади в понеделник. Нещо не беше наред, но Морисън

си даде сметка, че не му остава друго, освен да чака, скоро щеше да разбере какво става. На вратата отново се почука, този път по-силно и по-нервно, сякаш посетителят губеше търпение. Внезапно го обхвана страх, помисли, че може би това е полицията или дори ударният отряд на Ълстърската организация, но бързо си даде сметка, че това е глупаво — никой освен Лиам Хенеси не знаеше, че е тук. Въпреки това той се измъкна безшумно от леглото и се приближи на пръсти до вратата. Постави ръце от двете страни на касата и внимателно надникна през шпионката. Въпреки че образът ѝ бе изкривен от дебелия леща, той я позна. Тя отново потропа и той отвори, но не свали ръце от касата, сякаш искаше да ѝ препречи пътя.

— Шон Морисън — поздрави с усмивка тя.

— Мери Хенеси.

Морисън не беше сигурен какви чувства изпитва в този момент. Беше приятно изненадан, разбира се, но в същото време разтревожен. Разтревожен от присъствието ѝ тук. Чувстваше и вина. Огромна вина. И я желаше. Както винаги. Не можеше да погледне Мери Хенеси, без да се възбуди, без да пожелае да я притежава. Изпитваше и други чувства: разкаяние, страх, тъга, всички смесени в едно.

— Няма ли да ме пуснеш вътре? — попита тя.

Той отстъпи встрани и затвори вратата след нея. Тя остави белия си шлифер на един стол, обърна се, постави ръце на кръста си и го погледна в очите. Носеше бяла блуза с вдигната отзад яка и тънка пола на големи жълти цветя. В кестенявата ѝ коса бе забодена малка черна шнола. Две години, помисли си той. Колко бързо бяха отлетели, толкова бързо, че тя не се беше променила нито на йота. Той дори не знаеше на каква възраст е, защото никога не се бе интересувал. Знаеше, че е поне с десет години по-стара от него, но това изобщо не ѝ личеше нито преди две лета, нито сега. Беше се надявал, че когато се върне след толкова дълго отсъствие, няма вече да я намира толкова привлекателна, че времето ще заличи желанието и страстта. Кафявите ѝ очи заблестяха, сякаш бе прочела мислите му. Тя се приближи бавно, без да сваля ръце от кръста си. Въпреки високите токове пак ѝ се налагаше да вдигне лице, за да го погледне в очите. Спря пред него, толкова близо, че той усети миризмата на косата ѝ, чиста и уханна.

— Много време мина, Шон — каза тихо тя.

Протегна ръце и ги отпусна на раменете му.

— Не трябваше да идваш. — Гласът му звучеше като чужд, напрегнат и несигурен.

Тя вдигна вежди.

— Така ли мислиш?

Изправи се на пръсти и приближи устни до неговите. Устните им не се докоснаха, но той долови топлия ѝ дъх. Преглътна тежко. Дори гледана отблизо, кожата ѝ бе гладка и нежна. Единствените признаци на възрастта бяха леките бръчки около очите ѝ, а и те само увеличаваха красотата ѝ.

— Така ли мислиш? — повтори тя.

Приблужи лицето си още, съвсем малко, колкото устните им да се срещнат. Разтвори леко своите, но нищо повече. Без настоятелност, без натрапване. Искаше той да покаже колко я желае, той да поеме инициативата. Дълбоко в съзнанието му един вътрешен глас, който го бе накарал да отиде в Ню Йорк, го зовеше да се възпротиви, но той вече знаеше, че е изгубил битката. Устните му се разтвориха и ръцете му, сякаш излезли от контрол, обгърнаха тънката ѝ талия. Тя все още стоеше на пръсти и го чакаше да се пристраши. Той я целуна веднъж, бързо докосна устните ѝ и веднага се отдръпна. Погледна я за миг, после трескаво я прегърна и я притисна до себе си. Впи устни в нейните, езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. За няколко секунди тя остана безучастна, изчака той да я обладее, после му отвърна със същата страст. Той затвори очи и желанието да я притежава отново го обхвана. Тя бавно се отпусна назад, така че петите ѝ да докоснат земята. Той се приведе, за да не отдели устни от нейните. Тя опита да се отскубне, но той постави ръка на тила ѝ и притисна главата ѝ към своята.

Тя постави ръце на раменете му и опита да го отблъсне. Един кичур коса бе паднал пред лявото ѝ око, но тя не му обърна внимание. Отблъсна го, но в същото време долепи слабините си до неговите. Стори му се, че между краката му е избухнал пожар. Очите ѝ заблестяха.

— Каж ми, че ме желаеш — прошепна.

— Знаеш, че е така — отвърна той и опита да я целуне отново, но тя отдръпна глава и притисна бедрата си още по-силно до неговите.

— Каж ми, че ме желаеш.

Бавно свали дясната си ръка от рамото му и прокара пръсти по косматите му гърди. Острите ѝ нокти издраха плътта му, разтвори хавлията и продължиха надолу по ребрата му. Той затаи дъх. Тя прокара ръката си надолу, едва докосвайки корема му, после към слабините му.

— Кажи ми — настоя отново и в същото време докосна члена му. Стисна го леко и той изстена в знак, че се предава.

— Желая те, Мери.

Тя смъкна хавлията от раменете му и той застана гол пред нея. Тя го хвана за косата толкова силно, че го заболя, и придърпа главата му, допря плътто тяло до неговото. Той я повдигна и тя вдигна крака, обгърна кръста му и склучи глезените си зад гърба му. Сега в главата му остана само една мисъл. За нея.

Нгуен лежеше неподвижно и слушаше песента на птиците. Беше се върнал в гората Толимор под прикритието на нощта и завари микробуса, където го бе оставил. Взе някои неща от задницата и ги прибра в раницата си, приготви една тубичка бензин. Беше се отказал от мисълта да спи при микробуса, в случай че Хенеси изпрати хайка в гората. Нямаше голяма вероятност, но не си струваше да поема риска, защото, ако го изненадат, нямаше как да им се изплъзне.

Намери безопасно място на стотина метра от колата и остана там до сутринта. Седна и се облегна на един огромен бор. Въздухът ухаеше на смола. Наоколо стотици сини камбанки се поклащаха безгрижно от вятъра. Той прекара около час в стриване на главичките на клечките от три кибрита. Прибра получения фин червен прах в една от кутийките, след това отрязва около метър жица и оголи около два сантиметра по средата. С върха на ножа пробви кибритената кутийка и прекара жицата през нея, така че оголената част да е в пряк контакт с праха от главичките. Оголи и краищата на кабела и го уви около кутийката. След това свали стъклото от единия будилник и го прибра в раницата заедно с омотаната в жици кутийка. Като, свърже будилника с кибрита и една батерия, щеше да получи примитивен часовников механизъм, достатъчен да възпламени една туба бензин.

Пистолетът, който бе взел от преследвача в горичката, бе автоматичен „Браунинг Хайпауър“ и тежеше около килограм. Нгуен

извади пълнителя и преброи патроните. Тринайсет. Фатално число за западняците, но не и за виетнамците. Той разглоби пистолета и го почисти, провери дали механизмът работи добре. Всичко беше в изправност. Имаше два предпазителя, един при спусъка и един за пълнителя. Сериозно оръжие. Беше прекалено тежък, за да го носи в джоба, затова го прибра в раницата. Миризмата на печено му напомни, че отдавна не е ял, затова извади една кутия месо и една ориз и започна да се храни с пръсти. Отдавна не се беше хранил сред природата. Как го наричаха западняците? Беше прочел думата в една от английските книжки на Кю Трин. „Пикник“, точно така.

Докато ядеше, обмисли следващите си действия. Едно беше сигурно, трябваше да се срещне с Хенеси преди ирландецът да се опомни от изненадата, а това означаваше да се върне във фермата. Сега, след като бе видял колко вреда може да му причини, адвокатът сигурно щеше да е по-склонен към съдействие. При достатъчен натиск всеки ще се огъне. Не да се счупи, само да се огъне.

Нгуен въздъхна и се отпусна сред боровите иглички. Това, което вършеше, не му доставяше никакво удоволствие. Бе напуснал Виетнам с надеждата, че няма да му се налага повече да воюва и да убива, че най-после ще може да отглежда децата си в мир. Когато последният американски хеликоптер отлетя от американското посолство в Сайгон, той все още се надяваше да се изплъзне на северновиетнамците и в крайна сметка да се добере до Съединените щати. Беше воювал рамо до рамо с американците и бе станал свидетел на смъртта на стотици американски юноши за свободата на родината му, така че не гледаше на отстъплението им като на предателство. Виждаше колко трудна е операцията по изтеглянето и знаеше, че не е единственият останал. Едва по-късно, след смъртта на Ти Мин и Май Фон, омразата разяде душата му като гнойна язва и той се закле никога да не търси убежище в Съединените щати. В бежанския лагер останаха много учудени, когато им заяви, че ще отиде във всяка друга страна, само не и в Америка. Чиновниците от Върховната комисия по бежанците към ООН го разпитваха многократно и все му обясняваха, че заради военното му досие в Съединените щати ще го приемат с отворени обятия, но той упорито отказваше да приеме, както и да говори за причините за решението си. Спомена пред комисията, че двете му дъщери са загинали по време на пътуването им през Южнокитайско море, но не

се впусна в повече подробности. Според него те нямаха право да знаят. Толкова бяха красиви, Ти Мин и Май Фон, и дори сега, след повече от десет години, той си ги представяше, сякаш стоят пред него. С катраненочерни коси, високи скули, ясни очи и винаги усмихнати, красиви като майка си, преди годините да вземат своята дан. Бяха толкова добри, че мисълта за тях бе единственото, което го поддържаше през трите дълги години в тъй наречените лагери за „преобучение“, където работеше по петнайсет часа на ден на ръба на гладната смърт, докато северновиетнамците не решиха, че отново е станал добър комунист.

Не се беше съмнявал, че ще го накажат, но не си бе представял колко жестоко може да бъде това наказание. Сутринта на 30 април 1975 г. той се измъкна тихо от леглото, за да не събуди Суан Фон, и застана на входа на нишата, в която спяха двете му дъщерички в единично легло, притиснали глави като сиамски близнаци. Стоя повече от час, опитвайки да запечата образа им в съзнанието си, сигурен, че ги вижда за последен път. Шумовете от улицата се бяха променили, бръмченето на хеликоптери бе заменено от далечния рев на камионите, превозващи северновиетнамските войски и провизии в Сайгон, и веселите възгласи на тълпата, излязла да посрещне бо дой — синовете на народа. В ранните часове, докато се любеше с жена си, Нгуен беше чул танкове по улицата и единични картечни откоси, но не му стана ясно дали комунистите прочистват отделни гнезда на съпротива, или това е израз на високия боен дух на победителите.

Той облече избеляла карирана риза и обу чисти памучни панталони и стари сандали. Изхвърли униформата си на улицата и изпразни апартамента от всички улики за сътрудничеството му с американците. Бяха се подготвили много преди евакуацията, веднага щом стана ясно, че войната е загубена. Бяха изтеглили всичките си пари и ги бяха превърнали в злато, знаеха, че когато Сайгон падне, банкнотите ще се превърнат в безполезни хартийки. Пазеха златото в сейф заедно с няколко часовника „Ролекс“ и малко бижута, които успяха да купят на черния пазар със заплатите на Нгуен, и две седмици преди пристигането на северновиетнамските войски взеха всички ценности от банката. Вече бяха решили Нгуен да ги напусне, това бе единственият начин да оцелеят.

Суан Фон имаше приятели, които ѝ помогнаха да си намери работа като готвачка. Тя щеше да крие богатствата под дъските в апартамента до завръщането на съпруга си или докато ѝ се удаде възможност да избяга с децата. Преди да тръгне, Нгуен извади една снимка от портфейла си, снимка на Суан Фон и двете момиченца, и я остави на леглото. Беше я носил със себе си през цялата война, но сега щеше да е опасно за тях, ако я намерят у него. Извади всички документи от портфейла и си остави само малко пари. Самотният трийсет и една годишен мъж, скитащ из улиците, скоро щеше да събуди подозрение и да бъде задържан за разпит. Щяха да му вземат всичко, затова той остави сватбената си халка, часовника и запалката си с емблема на Специалните части до снимката, целуна жена си по бузата и забърза по стълбите, докато още не си е променил мнението.

Улиците на Сайгон бяха също толкова претъпкани както предната нощ, но докато тогава всички бързаха да избягат с американците, сега всички се тълпяха, за да приветстват северновиетнамските войски. Деца размахваха северновиетнамски знамена — червено и синьо със златиста петолъчка — и на всяка витрина бе окачена снимка на Хо Ши Мин със сериозно изражение на лицето. Очукани, раздрънкани камиони, покрити с дебел слои червена кал, возеха войниците — млади мъже с широки маслинозелени униформи и гумени сандали, — които весело приемаха оваците на тълпата.

Спряха го около обяд петима юноши в униформи и му поискаха документи. Той им каза, че са го обрали преди два дена, и един от тях го удари в лицето и го обяви за лъжец. Заставиха го да коленичи, сложиха му превръзка на очите и белезници и грубо го хвърлиха в каросерията на някакъв камион. В продължение на целия ден в камиона бяха натоварени още много хора като него. Очите и ръцете на всички бяха вързани. Предупредиха ги, че който опита да разговаря, ще бъде застрелян. Когато камионът се напълни, потеглиха и пътуваха в продължение на три дни с по шепа вкиснал ориз на ден, който трябваше да ядат като животни от земята, защото пазачите отказваха да им свалят белезниците. Нгуен предположи, че ги карат на север, и се зачуди защо си правят този труд, след като комунистите контролират цялата страна. В момент на надежда си помисли, че може би северновиетнамците се опасяват, че американците ще се върнат, но

знаеше, че това е невъзможно. Евакуацията на посолството не приличаше на действие на армия, която има намерение да се върне.

Никога не научи името на мястото, където ги закараха, но без съмнение беше някакъв затвор, и то доста стар. Хвърлиха го в тясна килия, две на четири крачки, с една дървена пейка и кофа. Свалиха му превръзката от очите и той забеляза, че пейката е изгладена от телата на хората, които са спали върху нея. Изглеждаше на стотици години и очевидно бе използвана още от французите. Пейката беше наклонена така, че всяка течност да се оттича към дупката в основата на една от стените. Нямаше прозорци, единствената светлина идваше от коридора, когато вратата се отвори, и тогава на всички посоки се разбягваха хлебарки в търсене на убежище по тъмните ъгли. Заставиха Нгуен да легне и оковаха краката му във вериги, закачени за стената. Преместиха кофата така, че да я достига, свалиха му белезниците, излязоха, без да проронят дума, и заключиха вратата. Държаха го така две седмици, като отваряха вратата само по веднъж на ден, за да му оставят шепа ориз върху бананов лист и къшей корав хляб. В килията бе задушно и горещо и постоянно го мъчеше жажда, но му даваха само по една пръстена паничка вода заедно с храната, Въздухът вонеше на урина, пот и разложение. Хлебарките не го притесняваха дори когато пълзяха по него, но имаше комари и цялото му тяло се покри с пъпки, които го сърбяха толкова силно, че му се виеше свят. Краката също го боляха, металните окови прежулваха глезените му.

След две седмици самота го завлякоха от килията в една стая, където за пръв път видя слънцето през мръсно остъкление на тавана. Вляво от остъклението висеше ръждясала метална кука. Двама северновиетнамски офицери го разпитваха в продължение на един час, после отново го оковаха в тъмната килия. След седмица пак го изведоха за разпит. Нямаше мъчения, нямаше заплахи, само въпроси, почти същите като първия път, и той им даде същите отговори. Същите лъжи. Бил механик, никога не бил участвал в бойни действия. Нямам роднини. Бил си загубил документите. По безизразните лица на офицерите не можеше да определи дали му вярват или не, и и през повечето време трябваше да мижи, докато ги гледа, защото след тъмнината на килията оскъдната слънчева светлина, проникваща през пращното стъкло, го заслепяваше.

Върнаха го в килията и го държаха само три дни, преди пак да го заведат в стаята за разпити. Той вече едва ходеше и венците му кървяха от недохранване. Имаше диария и задните му части бяха покрити със струпей. По-възрастният от двамата офицери, благовиден беловлас майор, каза, че не му вярват и че ще са му благодарни, ако този път им каже истината. Той ги увери, че не лъже, и те поклатиха глави, сякаш бяха натъжени от отговора му. В стаята влязоха четирима войници с бамбукови пръчки и го биха до безсъзнание. След това го обляха с вода и отново го биха, докато изпадне в несвяст, преди да го завлекат обратно в килията.

В продължение на една седмица това се повтаряше всеки ден. Караха го да каже истината, той повтаряше историята си, войниците го пребиваха.

На седмия ден, след като му счупиха три зъба и четири ребра, мъчителите смениха тактиката. Донесоха дълго въже, завързаха ръцете зад гърба му, омотаха останалата част около тялото му и го закачиха на куката. Странно, но не си спомняше вече колко дни са го изтезавали. Помнеше само, че никога в живота си не е изпитвал такава болка и че по едно време бе станала толкова непоносима, че ги умоляваше да го убият. Сега обаче, когато лежеше сред боровите иглички и гледаше синьото небе през клоните, му се струваше, че всичко това се е случило на друг, че си спомня за чужди преживявания, разказани му от някого. Само едно нещо го бе поддържало през цялото време — образите на жена му и двете му дъщерички, заспали с допрени главици. От всички картини, запечатани в съзнанието му, тези бяха най-ярки, защото се съсредоточаваше върху тях, докато го измъчваха. Точно те му помогнаха да не се огъне.

Никога не разбра дали в крайна сметка му повярваха, или просто се примириха, че няма да успеят да го пречупят, но един ден изтезанията спряха и го преместиха в поправителния лагер, където трябваше да работи на полето по петнайсет часа на ден. Там поне го хранеха. Заставяха го да пише безкрайни самокритики и всеки ден заедно с други затворници слушаше лекции за добродетелите и идеалите на комунизма. Който отказваше, биваше пребиван. Имаше и други наказания, които се налагаха за всяка дреболия. Затворниците биваха провесвани с главата надолу и оставяни така с дни, докато краката им хванат гангрена, заключваха ги в тесни кафези и ги

оставяха под палецото слънце или ги заравяха до шията в земята. Нгуен остана там три години. Три години живот в лъжа. Три загубени години.

Освободиха го, когато най-сетне решиха, че е станал добър комунист, и го изпратиха на строежа на една напоителна система западно от Ханой. Три пъти седмично трябваше да се явява пред един политически офицер за допълнително обучение. Имаше късмет, защото десетки хиляди южновиетнамци останаха в поправителните лагери за много повече време.

Успя да избяга една нощ и да се добере до Ханой, където открадна документи и пари и потегли на юг за Сайгон. Живя в мизерия няколко седмици, преди една нощ да се осмели да се свърже със Суан Фон. Почука леко на вратата и когато тя отвори, по учуденото ѝ изражение личеше, че не го е познала. Изненадата ѝ бе голяма, защото той беше отслабнал много и изглеждаше остарял поне с десет години. Тя го прегърна и заплака тихо. Въведе го в стаята и го сложи да седне, коленичи и се притисна до него, без да престава да хлипа и да шепне името му. Той осъзна, че колкото и големи да са били страданията му, нищо не може да се сравни с преживяното от нея. Него поне го бе крепила надеждата, че ще види нея и децата си. Тя дори не е знаела дали е жив.

Суан Фон му направи зелен чай и докато той пиеше, тя отиде в спалнята и донесе малко дете. Момиченце. Дъщеря му, зачената в нощта, когато американците напуснаха Сайгон, която никога не бе виждал и която сега беше на три години.

— Казва се Кю Трин. Но можем да ѝ сменим името, ако не ти харесва.

— Идеално е — отвърна Нгуен.

Взе детето в ръце, а жена му събуди Ти Мин и Май Фон, за да видят баща си, когото едва помнеха. Не го бяха виждали почти през една четвърт от живота си. Нгуен бе толкова щастлив, че едва говореше, просто прегърна и четирите. Цялото му семейство.

Преди да успее да попита, Суан Фон каза:

— Златото е още тук и познавам един човек, който ще ни изведе от страната.

— Трябва да тръгваме час по-скоро — каза възбудено той.

— Знаем. Само теб чакахме.

Нгуен и семейството му тръгнаха през нощта за едно рибарско пристанище в провинция Киен Гиан, носеха всичките си ценности и документи в две брезентови торби. Платиха капаро на един посредник в Сайгон, който им каза къде и кога да дадат останалата сума.

Преспаха в една мръсна колиба, воняща на риба, с още две семейства, които също чакаха да бъдат изкарани от страната. Кю Трин започна да кашля и вдигна температура. Състоянието ѝ се влоши и цяла нощ не им даде да мигнат. Нгуен стоеше до нея, бършеше челото ѝ с влажна кърпа и ѝ пееше с парче картон. През деня стана още по-зле. Суан Фон първа изказа мислите му на глас, въпреки че той отдавна бе стигнал до същия извод: детето нямаше да издържи пътуването по море, особено в мръсния, претъпкан с бежанци трюм. Тя предложи да изчакат в селото, докато състоянието на момиченцето се подобри, но Нгуен изтъкна, че така ще изгубят капарото. А то представляваше значителна част от спестените с мъка средства.

— Тръгвай тогава с Ти Ман и Май Фон — предложи тя. — Ние ще те настигнем в Хонконг.

Той отначало отказа, но впоследствие осъзна, че тя има право. Ако тръгне с двете момичета сега, щяха да убедят капитана да приспадне капарото за петима от таксата за пътуване на трима и така да оставят достатъчно пари за Суан Фон и Кю Трин. Когато капитанът дойде по-късно същата вечер, Нгуен му обясни как стоят нещата и той в крайна сметка склони да извади депозита от общата сума само срещу унция злато допълнително. За още една унция се съгласи да повика лекар за детето.

Когато видя плавателния съд, с който трябваше да прекосят Южнокитайско море до Хонконг, Нгуен едва не се разколеба. Лодката бе дълга петнайсетина метра, с ръждясала и многократно кърпена обшивка. На борда вече седяха или клечаха трийсетина бежанци и Нгуен с двете момичета и другите две семейства от колибата едва намериха място да се поберат. Водата стигаше обезпокоително близко до борда.

Освен капитана екипажът включваше още трима младежи, почти момчета, с окъсани фланелки и срязани над коленете панталони. Беше им необходим около половин час, докато „убедят“ мотора да заработи, и лодката навлезе колебливо в открито море, докато огромното червено слънце се издигаше на хоризонта.

Една дупка на палубата водеше към трюма, съдържащ дузина походни легла, върху които бежанците спяха на смени. Имаше малка печка и една жена приготвяше на нея оскъдната храна, която бяха взели: малко ориз, сушена риба и чувал пресни зеленчуци. Някои от мъжете хвърляха въдици в морето и от време на време вадеха прясна риба, колкото да допълнят мизерните порции и да прогонят скуката. Повечето от времето прекарваха седнали по турски на палубата, наблюдавайки хоризонта с надежда лодката да се задържи още няколко дни на повърхността.

Прясната вода също не достигаше и всеки получаваше по една чаша на четири часа. Между мачтата и въжетата на платното бе разпънато одеяло, което осигуряваше известна защита от слънчевите лъчи и периодичните дъждове. Условиата бяха толкова мизерни, че Нгуен се радваше, заедно е оставил Кю Трин.

От три дни бяха напуснали Виетнам, когато срещнаха рибарските лодки. Бяха три, боядисани еднакво, сякаш принадлежаха към една и съща флота: палубите — в червено, с натрупани варели и въжета; кабините на кормчиите — бели. Отстрани бяха зелени, с бели надписи на тайландски. Хората от екипажа изглеждаха добре настроени, когато се приближиха, започнаха да им махат с усмивка и извикаха, че имали вода и лед за продан. Капитанът отказа, но някои от бежанците се разкрещяха, че можели да платят. Капитанът явно се разтревожи и им пошепна да мълчат, защото тайландците щели да им създадат проблеми. Бежанците обаче не му обърнаха внимание и закрещяха още по-силно на рибарите. Капитанът извика на кормчията и старият плавателен съд започна да завива, но дори Нгуен с малкия си опит в корабоплаването знаеше, че няма как да избягат на рибарските лодки. Той се изправи и забеляза как един от тайландците изважда пушка и я вдига на рамото си. Нгуен изкрещя, за да предупреди другите, но беше прекалено късно. Проехтя изстрел и капитанът се свлече, улучен в гърдите. Последваха още гърмежи и дъжд куршуми обсипа кабината на кормчията, убивайки останалите двама от екипажа. Бежанците се разпищяха и лодката се понесе неуправляема по вълните. Нгуен се огледа отчаяно за някакво оръжие, но не намери нищо подходящо. Една от тайландските лодки се приближи и екипажът ѝ придърпа виетнамския съд с прътове и куки.

Бежанците се скупчиха в противоположния край на лодката като добитък при вида на змия и плавателният съд се наклони заплашително. Жените и децата плачеха, мъжете крещяха, искаха да се отбраняват, но не знаеха как. Разполагаха само с голите си ръце, а тайландците имаха пушки, ножове и брадвички. Нгуен остана далеч от дъщерите си, не можеше да се добере до тях през тълпата.

Друга лодка се приближи откъм носа и половин дузина свирепи тайландци скочиха на борда. Бяха яки мъже, загрубели от дългогодишния морски живот, загорели от слънцето, покрити с белези от битки и нещастни случаи с въжета и мрежи.

Вклиниха се сред бежанците, разделиха мъжете от жените и децата, като убиваха всеки, който се противи. Един от тайландците, мургав, набит мъж с татуировка на тигър на гърдите, погледна в трюма. Извика на развален виетнамски, че всички жени и деца трябва да излязат. Отвътре се чуха писъци и викове, но никой не се показва, затова тайландецът вдигна пушката си и стреля два пъти в дупката. Последваха още писъци и викове и три жени и едно момиче излязоха на палубата. Една от жените беше около шейсетте. Тайландецът я прободя в корема, извъртя ножа си, след което я блъсна назад в дупката.

Сред бежанците премина ропот и те започнаха да настъпват, но веднага отекнаха изстрели и четирима от мъжете се сгърчиха с викове на палубата. Тайландците започнаха да ги претърсват, да им отнемат часовници, бижута и други ценни предмети, след което ги блъскаха в трюма. Тези, които се съпротивляваха, биваха убивани и хвърляни през борда. Някои от по-младите жени бяха прехвърлени на тайландските лодки, където останалите пирати ги чакаха с протегнати ръце. Нгуен гледаше ужасен как нападателите разкъсват дрехите им, как ги бият, ако се съпротивляват прекалено, и как ги изнасилват направо на палубата. Видя как двама тайландци държаха едно момиче на не повече от петнайсет години, докато трети я обладава. От писъците ѝ го побиха тръпки и тогава чу отчаяните викове на собствената си дъщеря, Май Фон. Двама тайландци я влачеха към носа, където други рибари я чакаха с жадни погледи.

— Тя е само на тринайсет! — изкрещя Нгуен.

— Колкото е по-млад плодът, толкова е по-сладък — отговори един тайландец на развален виетнамски и го удари с приклада на

пушката си в гърдите.

Нгуен се свлече на палубата, неспособен да си поеме дъх. С премрежен поглед видя как Ти Мин се хвърля върху мъжете, за да спаси сестра си. Рибарите се разхилиха и един от тях я сграбчи. Хвана ризата ѝ и я дръпна рязко. Копчетата отхвърчаха като малки куршуми, разкривайки малките гърди и гладката ѝ кожа. Други двама тайландци се включиха в забавлението на другаря си и разрязаха останалите ѝ дрехи с ножовете си. Тя запищя ужасено, молейки баща си да я избави. Той се изправи и с олюляваща се походка си проправи път сред бежанците, които все още бяха на палубата. Май Фон бе вече на тайландската лодка, където трима мъже започнаха да я събличат и да я бият, ръмжейки като настървени кучета. Тя също го викаше за помощ. Нгуен пристъпи към мъжете, които държаха Ти Мин, но пред него се изпречи един тайландец с пушка. Той насочи оръжието към гърдите на Нгуен, захили се и натисна спусъка. Нгуен отскочи в момента на изстрела, усети ударната вълна и остра болка отстрани на главата си и изведнъж се намери под водата. Задави се. Главата му се пръскаше от болка. Усети вкуса на собствената си кръв. Изплува на повърхността, плюейки солена вода, за да види как тайландците подпалват бежанската лодка и се оттеглят на своите съдове.

Нгуен с мъка се задържа на повърхността, едва успяваше да остане в съзнание. Никога нямаше да забрави ужасените крясъци от трюма и писъците на жените от тайландските лодки. Никога вече не видя дъщерите си. Дълбоко в себе си искаше и той да умре, но накрая инстинктът за самосъхранение надделя. Наоколо се носеха много трупове. Той свърза два с колана си. Остана на този зловещ сал повече от петнайсет часа, докато един британски товарен кораб, плаващ към Хонконг, не го спаси.

Казаха му, че имал късмет, че са го забелязали, но той не се чувстваше късметлия. Срамуваше се от себе си, сякаш бе предал дъщерите си, сякаш е трябвало или да ги спаси, или да умре за тях. Това чувство за вина никога нямаше да го напусне. Започна да действа като робот, без да мисли, събитията през последните няколко минути на борда не му даваха покой.

Той отвори очи и погледна клоните над главата си. Ръцете му трепереха, дишаше учестено. Искаше да върне времето назад, искаше отново да е на тази лодка, защото знаеше, че този път ще направи

правилния избор, че този път ще предпочете да загине в опит да спаси децата си, вместо да скочи от борда, за да запази собствения си мизерен живот.

Този път нямаше да се провали.

Мери Хенеси лежеше опряла глава върху рамото на Шон Морисън и описваше с пръст малки кръгове по гърдите му. Той я целуна по главата и тя се усмихна.

— Много време мина, Шон Морисън.

— Така е, Мери Хенеси — отвърна провлечено той.

Погледна часовника си. Беше единайсет.

— Да не ми е изтекло времето? — попита тя. Прокара бавно ръка през космите на гърдите му. — Обзалагам се, че мога да променя решението ти...

Морисън се изсмя и хвана ръката ѝ.

— Мери, дори ти не можеш да вдигнеш мъртвец.

Тя се усмихна.

— Не е мъртъв, а почива. — Отново постави ръка на гърдите му.

— Нали няма да ме изхвърлиш толкова скоро?

— Чакам обаждане.

— Жена ли?

— Няма друга жена, Мери Хенеси.

Полежаха мълчаливо, наслаждавайки се взаимно на топлината си.

— Не трябваше да ме напускаш, Шон — каза накрая тя толкова тихо, че той отначало си помисли, че говори насън. — Нямаше нужда да заминаваш.

Той въздъхна.

— Имаше голяма нужда.

— Заради Лиам ли?

— Заради нас. Защото това бе грешка.

Тя се изсмя рязко.

— Целият свят е една голяма грешка, а ти се тревожиш кое е правилно и кое не в отношенията между един мъж и една жена. Понякога наистина ме изненадваш.

— А ти, Мери Хенеси, постоянно ме караш да се учудвам.

— Дори не знаех как да те намеря в Ню Йорк.

— Точно това беше целта. Да изляза от полезрението ти, от ума ти.

Тя поклати глава:

— Отсъствието само усилва желанието.

— Ти не пожела да напуснеш съпруга си. Ти беше тази, която отказа да продължи нататък.

— Женена съм от дълго време, Шон. От много дълго време.

— Знам. Знам.

Тя въздъхна и той почувства топлия ѝ дъх върху гърдите си.

— Ако бях свободна, щях да ти се отдам, без да се замислям. Ако ме беше пожелал.

— Ако!

— Толкова по-стара съм от теб, Шон.

Той я притисна към себе си и я погали по главата.

— Това никога не е имало значение нито преди, нито сега.

— Но може да има значение в бъдеще. Може.

Морисън затвори очи. Бяха водили този разговор хиляди пъти. Понякога, преди да замине за Ню Йорк, му се струваше, че отделят повече време за обсъждане на връзката си, отколкото за самата връзка.

— Бих искала Лиам да беше повече като теб — прошепна тя.

— В какъв смисъл?

— По-силен. По-корав.

Той се изсмя и тя го плесна по гърдите.

— Не това имах предвид, идиот такъв. Той се промени, омекна. Омекна за Каузата. Гордеех се с него, имаше власт и не се страхуваше да я използва. Сега предпочита да говори, да преговаря. Държи се като старец, който се опитва да се помири със света.

В гласа ѝ зазвуча горчивина и тя изсъска последните думи като разгневена котка. Морисън не се сецаше какво да каже, затова запази мълчание и продължи съсредоточено да гали косата ѝ, опитвайки се да я успокои по-скоро с физически допир, отколкото с думи.

— Никога няма да му простя за Джери, знаеш ли? — продължи тя.

Брат ѝ бе застрелян от един протестантски наказателен отряд преди три години. Четирима маскирани мъже бяха нахълтали в дома му и го бяха екзекутирали пред очите на жена му и трите му деца в

навечерието на Коледа. Мери също беше у тях, за да им занесе подаръци, и цялата бе оплискана с кръвта му. Морисън я видя в болницата няколко часа по-късно. Стоеше с Лиам в коридора с напръскана с червени петна рокля, размазана по бузите кръв и зачервени от плач очи. Сега си даваше сметка, че точно тогава се влюби в нея.

— Той откри кой го е извършил, знаеш ли?

— Да. Знам.

— Месец по-късно убиха един фермер на границата и ги заловиха. Умолявах Лиам да нареди да ги убият, преди да ги изправят пред съда. Той отказа. Сега са в „Лонг Кеш“ и четиримата, а той продължава да не предприема нищо. Един от тях учи социология в Свободния университет, Шон, представяш ли си? Джери е мъртъв, а той ще се дипломира. А Лиам все повтаря, че са си получили заслуженото и че времето на отмъщенията е отминало. Все такива философски глупости. Загубил е вътрешният си плам, и то когато най-много има нужда от него.

Морисън усещаше ударите на сърцето ѝ, целуна я нежно по главата.

— Точно затова съм тук, знаеш ли? В Лондон. Защото се е сврял в миша дупка заради някакъв скапан китаец. Голям мъж се крие като уплашено дете. Искане аз да се крия.

— Какво искаш да кажеш?

Мери седна на леглото.

— Разбира се, че не знаеш. Той ни последва във фермата. Взриви една от помощните постройки и колата. Джими е в болницата.

— Добре ли е?

— Не знам, тръгнах веднага след като взриви колата. Лиам счете за по-добре да дойда в Лондон. Не се възпротивих, защото така ми се отвори възможност да те видя.

Тя го прекрачи, целуна го, после стана и отиде в банята. Той чу шуртенето на душа.

Телефонът извъня и Морисън неволно подскочи. Дали от чувство на вина? Вероятно. Вдигна слушалката. Беше Хенеси.

Разказа му за взривяването на колата и за преследването на китаеца в гората, което бе прераснало в катастрофа. Морисън се

направи на изненадан и попита дали има ранени, въпреки че вече знаеше.

Докато говореше, Мери излезе от банята по хавлия, твърде голяма за нея. Бършеше косата си с кърпа. Морисън внезапно изпита чувство на вина и ѝ обърна гръб, за да не я гледа в очите.

— Очевидно имаме работа с човек, свикнал да се бие, може би някакъв терорист. Може би е воювал в джунглата. В Малайзия например.

Мери приключи с бърсането на косата си и започна бавно да я реши, наблюдавайки Морисън в огледалото над нощната масичка.

— Районът около фермата не прилича много на джунгла — отбеляза Хенеси.

— Не е джунгла, съгласен съм, но има стотици декари гора и безброй места, където да се скрие. Човек, който знае какво прави, може да остане незабелязан със седмици. Да се изхранва из фермите, денем да се крие, а през нощта да върши поразии. И колкото повече хора го търсят, толкова повече вреди ще нанесе.

— Така смята и Джим Кавана. Съветва ме да се върнем в Белфаст. Там щял по-лесно да ме пази.

— Така е, но сега поне знаеш къде е. Ако се справиш с него в провинцията, ще успееш да запазиш всичко в тайна. В Белфаст има опасност да започне истинска кървава баня.

Мери престана да се реши и погледна Морисън.

— Какво предлагаш? — попита Хенеси.

— Клин клин избива. Да изпратим само един човек, някой обигран следотърсач. Без хайки, само един човек, който да го проследи.

— Стига, Шон. Откъде ще вземеш такъв човек?

— Какво ще кажеш за Майки Джерафти?

— Той се пенсионира.

— Ами тогава го върни на работа, Лиам. Той е най-добрият избор. Като млад беше лесничей, баща му бе сред най-добрите в Ирландия.

Способността да проследява дивеч не бе единственото умение на Джерафти, но работата му като наеман убиец на ИРА не беше за телефона. Морисън знаеше поне за три убийства, извършени от него, две с пушка от далечно разстояние и едно от упор на полицаи, който

ослепил някакъв млад католик при доста жесток разпит. Момчето бе втори братовчед на Джерафти и той пожела да изпълни задачата. Подбудите бяха лични, но изпълнението — професионално. Ако наистина се беше пенсионирал, каузата само губеше.

— Не работи ли като следотърсач в някакъв ловен резерват в Шотландия?

— Вече е пенсионер — повтори Хенеси.

Мери се изправи и се приближи до Морисън. Той я погледна и се усмихна, тя смъкна хавлията и застана гола пред него. Той направи върховно усилие да удържи гласа си да не затрепери. Сигурен бе, че Хенеси ще усети, че нещо не е наред.

— Такива умения не се губят. — Морисън нямаше предвид само уменията да преследва дивеч.

— Не казвам, че се е отказал от работата си, Шон, отказа се от Каузата.

— Никой не може да се откаже от Каузата.

Мери блъсна Морисън на леглото и смъкна халата му. Той затвори очи и едва не извика, когато тя пое члена му в уста. Нежната ѝ коса погали слабините му, тя протегна ръце и леко заби нокти в кожата на гърдите му. Започна тихо, да стене от удоволствие и Морисън бе сигурен, че Хенеси я чува.

— Неговият случай е по-особен — продължи адвокатът. — Жена му почина преди пет години. От рак. Ужасно мъчителна смърт. Той го преживя много тежко. Вече не беше в състояние да ни служи.

— И кой му разреши да се оттегли?

Хенеси замълча и Морисън се досети за отговора.

— Ти, нали, Лиам?

Хенеси продължи да мълчи.

— Ако ти си му разрешил, значи ти дължи услуга. Сега е времето да му я поискаш. Какъв по-добър случай да ти се реваншира?

Мери започна да движи глава нагоре и надолу, прокарайки език по цялата дължина на члена му. Искаше му се да я спре, но не го направи. Объркването му се увеличи и заради чувството за вина и абсурдността на ситуацията: да говори с Хенеси, докато се забавлява с жена му.

— Той може да се съгласи да открие китаеца, но нищо повече.

— Добре, и това ни стига. Позволи ми поне да говоря с него. Може пък да се съгласи да помогне на един стар приятел. — Изведнъж на Морисън му хрумна нещо. Решение на проблема: — Ще му предложи да ме вземе със себе си. Той ще го открие, а аз ще свърша останалото.

Хенеси се замисли за момент, после се съгласи. Накара Морисън да изчака, докато намери стария си бележник. Морисън усети, че ще свърши, и протегна ръка, за да отблъсне Мери. Тя освободи члена му и легна върху него, облизвайки устни като доволна котка, очите ѝ блестяха. Той се досети какво е намислила и поклати глава. Опита да се извърне, но тя го притисна върху леглото и продължи да се придвижва нагоре по тялото му, докато не обхвана с бедра неговите. Явно неудобството му ѝ доставяше удоволствие. Знаеше, че не може да ѝ се съпротивлява, защото говори по телефона, а също, че не иска да се съпротивлява, че я желае така, както тя него.

Хенеси се върна на телефона:

— Още ходи на лов за елени, главно с японски туристи, но освен това има и школа за оцеляване сред природата близо до Търсо.

— Търсо ли?

Докато Морисън говореше, Мери се намести плътно върху му. Той затаи неволно дъх. Тя започна да се движи бавно нагоре и надолу, търкайки слабините си в неговите със затворени очи.

— Това е в Северна Шотландия. В най-северната ѝ точка.

Хенеси му даде адреса и телефона. Морисън го накара да изчака, за да вземе нещо за писане. Мери спря да се движи, без да става от него, пресегна се към нощната масичка и му подаде химикалка и един лист с реклама на хотела. Той помоли Хенеси да повтори адреса и телефона и ги записа, доволен, че Мери поне е спряла да се движи. Имаше чувството, че ще се пръсне.

— Шон, не го притискай, става ли? Ако не иска, остави го.

— Добре, Лиам.

Мери го стисна с крака и отново започна да се движи, изви глава назад.

— Как мина срещата с Бромли? — попита Хенеси.

— Отлично.

Морисън затвори очи, съсредоточи се върху дишането си и положи огромни усилия да не свърши.

— Когато разбере кодовата дума обаче, ще ти се обади лично. Настояваше.

— Добре.

— При теб всичко ли е готово?

— Да. Дадох вече различните пароли. Сега не ни остава друго, освен да чакаме следващата бомба. Доскоро, Шон.

— Доскоро, Лиам. Пази се.

Той захвърли телефона настрана, протегна ръце и започна да гали гърдите на Мери. Тя хвана едната му ръка и постави два от пръстите му в устата си. Започна да ги смуче и да ги лиже, докато се любят.

— Кучка си ти, Мери Хенеси. Продажна, коварна, страхотна кучка.

Тя се изсмя гърлено и ускори движенията си.

След като се любиха, тя легна по гръб върху него. Кожата ѝ бе влажна. Морисън заблiza гърба ѝ, наслаждавайки се на соления вкус на потта ѝ.

— Много е приятно — прошепна тя.

— Ела с мен в Ню Йорк.

Тя въздъхна.

— Не започвай пак, Шон. Просто се наслаждавай на времето, през което сме заедно. И без това ме притежаваш повече от всеки друг на света.

— Освен съпруга ти.

— Няма да ти е леко на негово място, повярвай ми.

Морисън знаеше, че започват стария спор, изтъквайки все същите аргументи, както преди заминаването му за Щатите, но не можеше да се сдържи. Сякаш разчопляше стара рана.

— Как звучеше Лиам? — попита тя, за да смени темата.

— Разтревожен. Много разтревожен.

— Заради китаеца ли?

— Да, и заради бомбите в Лондон. Не знам кое от двете го тревожи повече.

— Мислиш ли, че ще открие кой стои зад взривовете? Тя изви ръка зад гърба си и започна да го гали по бедрото. — Това е

единственият ни шанс — отвърна той.

— И Лиам така казва. Но мислиш ли, че планът му ще успее?

— Ако има нова бомба и ако терористите кажат паролата, когато се обадят, за да поемат отговорността, веднага ще разберем кой ги подкрепя. С малко късмет ще успеем.

— Надявам се.

Тя започна да го гали по-настойчиво, но той се отдръпна.

— Трябва да тръгвам.

— Закъде?

— За Шотландия. Да се срещна с един човек, който може би ще успее да открие китаеца. Ти какво ще правиш?

— Ще остана в Лондон, докато Лиам сметне за безопасно да се върна. Така че, ако няма да останеш, ще си търся други забавления.

Морисън отиде в банята, избърсна се, изкъпа се и когато се върна в спалнята, Мери се беше облякла и се решеше. Тя се изправи на пръсти и го целуна по устата.

— Радвам се, че се върна — каза тя. — Следващия път не се бави толкова.

Тя се извърна, вдигна шлифера си, изпрати му въздушна целувка и излезе.

Морисън поклати глава, опита да прогони мислите за нея. Две години бяха минали, а му се струваше, че изобщо не е заминавал. Сега дори я желаше повече отпреди. Наложил си да се съсредоточи върху предстоящата работа. Почуди се защо уравновесеният Хенеси е толкова докачлив, щом стане дума за Джерафти, и дали мъчителната смърт на жена му е истинската причина да се оттегли в Шотландия. Погледна часовника си. Беше два. Нямахме представа как да стигне до Търсо и колко време ще му отнеме, но знаеше, че трябва да говори лично с Джерафти, по-лесно щеше да го убеди така, отколкото по телефона. Обади се на рецепцията да съобщи, че напуска, и ги помоли да му препоръчат най-бързия начин да стигне до Търсо.

— В Корнуол ли се намира? — попита момичето от рецепцията.

Обеща да го свърже с туристическия им агент и Морисън се зае да си стяга багажа. Почти беше свършил, когато тя позвъни. Съобщи му, че може да стигне с влак, но щяло да му отнеме цял ден. Най-бързо било със самолет до Инвърнес и после с влак или с кола под наем. Той

каза, че ще вземе самолет, и я помоли да му уреди кола за летището, като включи всичко в сметката.

Уди, както обикновено, беше на червено, затова отиде до Клафам с метрото.

На гишето на „Двойно щастие“ стоеше намръщена азиатка и когато му дойде редът, журналистът поиска сладко-кисело свинско с картофи.

— Тук ли е собственикът? — попита той.

— Ъ? — изломоти тя и ченето ѝ увисна.

— Собственикът? Мога ли да видя собственика?

— В кухня — отвърна тя.

— Да... добре... о'кей... бихте ли му казали да излезе? Кажете му, че го търси Йън Уд от вестника.

— Йън Уд. Вестник — повтори тя.

Завря главата си през шублера и изкрещя. Отговори ѝ също толкова хриплив глас и тя се обърна към Уди:

— Той зает.

— Знам, нали ми приготвя поръчката. Вижте, той ме познава.

— Казва не познава вас — тросна се тя и постави ръце на кръста си.

Уди изчака поръчката му да стане готова и азиатката тръсна плика с храната на гишето. Той плати и отново помоли да види собственика. Тя го изгледа, после отново изрева през шублера. Този път от кухнята се появи едър плешив азиатец с огромен месарски нож. Той застана до жената и излая:

— Ето ме. Какво искате?

Уди ги изгледа объркано.

— Съжалявам, не търсех вас. Търся господин Нгуен.

Беше решил, че Нгуен е собственикът заради многото пари, които притежаваше, но можеше да е само работник.

— Нали господин Нгуен работи тук?

— Не — отвърна гигантът.

— Знаете ли къде е?

— Не.

Уди се стъписа. Извади бележника си и погледна адреса и телефона, които му беше дал Нгуен. Взе едно от менютата от гишето и сравни данните. Всичко съвпаднаше. Той показа бележника на азиатца.

— Вижте, разговарях с господин Нгуен на този телефон. Ето.

Азиатецът не обърна внимание на бележника.

— Сега аз съм собственик на „Двойно щастие“.

— Значи господин Нгуен е предишният собственик, така ли?

— Той беше собственик на „Двойно щастие“ преди. Продаде ми го.

Най-сетне на Уди му стана ясно.

— Но не знаете къде е отишъл, така ли?

Азиатецът поклати глава.

— Той беше много разстроен от случилото се със семейството му — продължи Уди. — Знаете ли дали е заминал заради това?

— Не.

— Не знаете защо е заминал или не е заминал заради това?

— Не — повтори азиатецът. — Сега съм зает, вървете си.

Понечи да се върне в кухнята.

— Имате ли негова снимка? — попита Уди.

Азиатецът присви очи.

— Какво имате предвид?

Уди описа квадрат с ръце.

— Снимка. Картинка. Фотография. Щрак, щрак!

Направи се, че снима с фотоапарат.

Азиатецът закима енергично.

— А! Снимка! .

— Имате ли? — попита обнадеждено Уди.

— Не.

Уди посочи вратата към горния етаж.

— Горе ли живееше?

— Сега е мой дом — отвърна троснато азиатецът.

— Мога ли да погледна?

— Не.

— Ще платя — настоя Уди и понечи да вдигне дъската на тезгяха.

Азиатецът вдигна ножа и острието му проблесна на флуоресцентната светлина от лампата.

— Сега е мой дом. Мой ресторант. Моя къща. Вървете си.

Уди вдигна ръце в знак, че се предава. Излезе от магазина, замисли се дали да не хапне от сладко-киселото свинско, но се отказа и го хвърли в една кофа, преди да слезе в метрото.

[1] Затвор в Белфаст. — Б.пр. ↑

[2] Секретната служба за контраразузнаване на Великобритания.
— Б.пр. ↑

Хенеси седеше в кухнята пред купчина изписани на машина листове, Джаки лежеше в краката му. Ако не се брои кучето, беше сам. Джим Кавана бе в съседната стая, а Уили О'Хара се беше качил на горния етаж, за да дремне малко, след като изяви желание и той да дава дежурства през нощта.

Листовете, които преглеждаше Хенеси, бяха списъци на тайните хранилища за оръжие в Британия. Общо шестнайсет. Повечето бе получил, преди да напусне Белфаст, останалите му бяха изпратени във фермата. От шестнайсетте пет бяха отваряни; липсваха общо трийсет и пет килограма семтекс. Бяха взети също детонатори и боеприпаси, но нито един пистолет или пушка. Това, което тревожеше Хенеси, бе невъзможността да се свържат отваряните хранилища както по отношение на географското им положение, така и по отношение на хората, които отговаряха за тях. Вече започваше да мисли, че има замесен повече от един човек или че секретните сведения във висшите ешелони на организацията се предават по-лесно, отколкото би трябвало. Нещата се усложняваха допълнително от това, че поддръжникът на самозваната група можеше да е представил лъжлив списък с неверни сведения за съдържанието на хранилищата. Хенеси удари с юмрук по масата и Джаки се стресна в съня си, прилепи уши назад. Да си навлече всички тези неприятности за нищо! Джаки стана и постави глава в скута му, изскимтя и той я погали.

Кавана се показва на вратата:

— Някой идва.

Хенеси събра списъците и ги прибра в едно чекмедже на шкафа си.

— Прилича на Хю Макграт. Поне колата е неговата.

Двамата излязоха на главния вход. Двама от пазачите вече бяха спрели синьото волво на петдесетина метра от къщата. Вътре седяха четирима мъже, включително шофьора. Хенеси закри очи с длан и различи сивата, грижливо пригладена коса и кокалестата фигура на Хю Макграт. Носеше черни очила, за да прилича повече (както подигравателно си помисли Хенеси) на Клинт Истуд. Макграт притежаваше ферма на югозапад, неколкостотин декара, но не се занимаваше много със земеделие. Вместо това бе натрупал малко състояние от разликата в цените между Севера и Юга. Така поне се изразяваше Макграт. Всъщност истинската дума бе „контрабанда“.

Разликата в цените между двете части на разделена Ирландия предоставяше постоянно изгодни възможности за печалба, било то от пшеница, мляко или петрол, било от контрабанда на дефицитни на север неща като контрацептиви или лекарства.

Хенеси никога не бе одобрявал контрабандната дейност на Макграт, но той беше влиятелен човек в организацията и имаше много поддръжници. Играеше жизненоважна роля като посредник при контактите с либийците и бе един от малкото в ИРА, които се бяха срещали лично с Кадафи. Макграт знаеше цената си и не пропускаше да извлече лична изгода от това.

Волвото спря пред къщата и Макграт разгъна кокалестото си тяло от задната седалка. Беше с една глава по-висок от Хенеси, въпреки че ходеше леко прегърбен. Протегна ръка и стисна здраво и уверено тази на домакина.

— Лиам, как се чувстваш в този прекрасен следобед?

— Чудесно. Заповядай вътре.

Шофьорът и двамата телохранители на Макграт останаха в колата. Хенеси въведе гостенина в приемната. Махна му към един диван на цветчета пред празната камина.

— Нещо за пиене? — попита той и Макграт поиска уиски.

Хенеси напълни до половината две чашки и се настани на едно кожено кресло срещу дивана. Джаки бутна вратата с глава, подуши крака на гостенина, след което легна в краката на господаря си. Хенеси я потупа по гърба.

— Как вървят нещата? — попита Макграт.

— Всичко е наред.

— Провери ли хранилищата ми?

Макграт отговаряше за три хранилища на оръжие, всичките около Лондон, и според докладите, получени от Хенеси, от едно от тях липсваха два пакета семтекс.

Хенеси кимна и му каза какво бяха открили хората му. Или по-скоро какво не бяха открили.

— Не мога да повярвам, че са бъркали в моите. Имаш ли представа кой е отговорен за това, Лиам?

— Още не.

— Това е подигравка за цялата ни система за сигурност. Знаем, че позициите ни за бомбените атентати в Метрополията се разминават, но

това посегателство върху запасите ни е друго нещо. Трябва да знаем на кого можем да имаме доверие и на кого — не. Бъдещето на организацията зависи от това.

Доверие и страх, замисли се Хенеси, винаги има по равно и от двете. Въпреки че в случая с Макграт страхът бе винаги повече. Той беше потомствен земевладелец, католик. Баща му бе един от главните инициатори за прогонването на фермерите протестанти от граничния район. Методите му бяха прости и жестоки. Набеляза всички ферми в района със само по един син в семейството и започна да избива момчетата последователно. Когато родителите остарееха дотолкова, че да не могат вече да обработват земята, обявяваха фермата за продан. Той се грижеше да няма купувачи протестанти. Онези ферми в които имаше повече момчета, чакащи наследството, биваха разорявани с пожари и отравяне на земята и също попадаха в ръцете на католици. Фермата на самия Макграт едно време също принадлежала на протестанти, докато един ден синът им не бил застрелян в тила, докато обядвал на трактора си. Собствеността била дадена на търг след година и офертата на бащата на Макграт била най-изгодна, както самият той се бил погрижил преди това. По ирония на съдбата Макграт бе единствен син в семейството, с три сестри, но в неговия случай това беше предимство, не смъртна заплаха.

Гостенинът протегна дългите си крака.

— Дочух, че имаш леки неприятности.

— Нищо, с което да не мога да се справя сам.

— Взрив в кантората ти, във фермата ти, колата ти е хвъркнала във въздуха. Изпратил си Мери в Лондон, а сега Джим Кавана търси хора из околните ферми да те пазят. Не се съмнявам, че можеш сам да се справиш, но все пак реших да ти предложа помощта си.

— Работя по въпроса — отвърна кратко Хенеси.

Не искаше да показва слабост пред Макграт. Той бе един от най-коварните и безскрупулни в организацията и никому не предлагаше услуга даром. Да приемеш помощ от него бе все едно да сключиш сделка с дявола.

— Ще ми разкажеш ли по-подробно? — попита той.

Хенеси знаеше, че няма смисъл да крие нищо, защото шпионската мрежа на Макграт нямаше равна на себе си. И без това щеше да научи всичко. Хенеси разказа за Нгуен и как въпросите му се

бяха превърнали в заплахи, а заплахите — в реални действия. Макграт го изслуша, като от време на време изръмжаваше.

— Искаш ли от моите хора? — попита той, след като Хенеси свърши.

Домакинът поклати глава.

— Не, благодаря, Хю. Джим Кавана ще събере няколко местни момчета. Надявам се и Майки Джерафти да дойде на помощ. Той със сигурност ще открие мръсника.

— Джерафти ли? Ще се върне ли?

— Надявам се. Той ще свърши много по-добра работа от цяла армия градски чеда.

— Дано да стане. Обади се, ако имаш нужда от помощ.

— Ще се обадя, Хю. Ще се обадя.

Макграт допи уискито си. Изглеждаше, сякаш иска да каже още нещо.

— Какво има, Хю?

— Не знам, Лиам. Всички тези бомби в Метрополията. Може би подходяме по грешен начин. Може би точно сега е моментът да преминем в настъпление, не да подвиваме опашка. Сега е времето да демонстрираме сила. Да покажем, че намеренията ни са сериозни. И да накараме британското общество да опита собственото си горчиво лекарство.

Хенеси вдигна вежди.

— Накъде биеш?

— Нека видят барикади по улиците си, въоръжени войници в градовете си, обиски, преди да влязат в магазините си. Нека разберат какво е да живееш в окупация.

— Не се съмнявам, че бомбените атентати в Метрополията ще доведат до свръхреакция от страна на правителството, което да предизвика протести сред населението, но какво ще кажеш за вредата върху доброто ни име? Те избиват цивилни, Хю. Без предупреждение. Това не е по правилата. Знаеш много добре какво пише в „Зелената книга“, която раздаваме на доброволците. Единствените разрешени цивилни цели са властимащите, онези, които имат интерес от запазването на настоящото положение в Ирландия: политици, журналисти, съдии, предприемачи и британската военна машина. Това е почти точен цитат.

Макграт поклати глава.

— Няма невинни и виновни. Има само цели. Британците избират правителството си, следователно са отговорни за действията му. Всички те са виновни, толкова виновни, колкото онези от Ълстър.

— А липсата на предупреждение?

— Затова имат такъв успех. Ние трябва да приветстваме тези момчета, Лиам. Трябва да сме им благодарни, че ни създават репутация пред света.

Лиам го погледна удивено.

— Като убиват цивилни ли? Каква, мислиш, репутация ни създава това?

Макграт вдигна ръце, сякаш да успокои нетърпеливо дете.

— Няма значение. Никога не е имало. Това е голямата грешка, която всички допускат. Смятат, че като убиеш някой „невинен“ гражданин, всички ще се обърнат срещу нас. Това не става. Убиваме по погрешка някой и друг турист, взривяваме дете, застрелваме старица, това не се отразява на репутацията ни. Не се отразява на следващите избори, не се отразява ни най-малко на средствата, които получаваме. Дори, както много добре знаеш, големите бомбени агенти срещу цивилни или военни обекти в Метрополията често водят до по-голям приток на пари от Щатите. Така им доказваме, че имаме сериозни намерения, че сме готови да се бием за онова, в което вярваме.

Макграт поклати тъжно глава и продължи:

— Лиам, не мога да повярвам, че водим такъв спор, наистина не мога. Едно време ти беше движещата сила, имаше енергия. Ти запалваше момчетата. Забрави ли вече? Алдършот през 1972. Бомбата на М62 през 1974. Взривът в кръчмата „Гилдфърд“ същата година. „Хилтън“ през 1975. Тогава беше с нас, Лиам, и сам настояваше за засилване на кампанията.

— Това беше тогава. Нещата се промениха. Има време за насилие, има време за преговори.

Гласът му звучеше уморено.

— Ами бомбата под естрада на Риджънтс Парк през 1982? Брайтън през 1984? Забрави ли, че и ти участва, че ги насърчаваше? Какво каза, когато на Тачър ѝ се размина? Че са имали късмет. Че могат постоянно да вадят късмет, а на нас ни е достатъчно да сполучим само веднъж. За бога, Лиам, умееше да говориш. И още умееш.

Хенеси не отговори и гостът продължи:

— Виж какво постигна Африканският национален конгрес в Южна Африка, постигна го с насилие. Виж Израел, който беше създаден сред реки ОТ кръв.

Хенеси се изправи и се приближи до прозореца. Телохранителите и шофьорът на Макграт чакаха търпеливо във волвото. Един от тях долови движението на прозореца и вдигна поглед.

— Забрави ли за какво си се борил, Лиам? — промълви тихо Макграт.

Хенеси се извъртя рязко и размаха заплашително пръст.

— Не е честно! — изкрещя. — Няма да ти позволя да поставяш под съмнение верността ми към Каузата. Нито сега, нито в бъдеще. Никой не е направил повече за Каузата от мен и семейството ми. Още не са минали и три години от деня, в който погребях шурей си, а преди това — баща си и двама братовчеди. Семейството ми е проляло повече от достатъчно кръв за организацията. — Той пристъпи към Макграт, сякаш се канеше да го нападне: — И държа да добавя, че семейството ми не е извлякло никаква изгода от разделението на Ирландия. Даваме живота си за обединението ѝ, не използваме границата, за да трупаме пари. Затова никога, никога друг път не ме питай дали съм забравил за какво съм се борил!

Той се надвеси над Макграт, лицето му бе почервенияло, от устата му хвърчеше слюнка. Стискаше юмруци и раменете му трепереха от напрежение.

Макграт изглеждаше потресен. Отвори уста да заговори, но явно промени решението си.

— Върви по дяволите, Макграт! — продължи да крещи Хенеси. — Махай се от скапаната ми къща. Веднага!

Изгледа гневно мъжа пред себе си, после се извъртя и напусна стаята. Изчака в кухнята, докато бръмченето на волвото заглъхна в далечината. Застана пред умивалника и се подпря с две ръце отстрани. Усети кисел вкус в задната част на гърлото си и опита да повърне два пъти, но от стомаха му не излезе нищо. Наля си чаша вода и докато пиеше, в кухнята влезе Кавана.

— Добре ли си? — попита той.

— Поспечкахме се с Макграт. Изкара ме от нерви.

Хенеси опита да събере мислите си. Какво чак толкова го бе ядосало? Отчасти нежеланието на Макграт да приеме гледната му точка, отчасти почти нечовешката жажда да види пролята невинна кръв. Също спомените за убити роднини и приятели, загуби, с които Хенеси никога нямаше да се помири, като например смъртта на Джери, брата на Мери. Сега, си даде сметка, че има и друга причина за избухването му. И тя беше самата Мери.

— Джим, някой разговаря ли с Макграт, когато пристигна?

— Само един. Веднага го позна и го пусна да влезе.

— Никой друг? Ти не разговаря ли с него?

Кавана го погледна озадачено.

— Не, Лиам, Ще попитам и другите. Какво има? Какво мислиш, че може да са му казали?

Хенеси отпи нова глътка вода, изплакна венците си и я изплю в мивката. Киселият вкус не се махна от устата му.

— Знаеше, че Мери е в Лондон — каза тихо той. — Искам да разбера как е научил.

Въпреки че имаше адреса, Морисън изгуби страшно много време, докато намери дома на Джерафти. Селото, близо до което трябваше да се намира, се състоеше от няколко каменни постройки, разпръснати из една защитена от ветровете на Северно море долина. На никой от пътищата между тях нямаше табелка. Джерафти трябваше да живее във фермата Гариоуън, но на картата, която Морисън закупи от Инвърнес, нямаше нищо, което дори малко да напомня това название. Беше тъмно и по предното стъкло се размазваха единични капки. Морисън реши да попита в местната кръчма, стара каменна постройка с матови стъкла, които излъчваха жълта светлина като очите на диво животно. Той спря наетия джип до няколкото кални коли на фермерите, без да си дава труд да заключва вратата. Над него емблемата на кръчмата — лисица с мъртво пиле в устата — изскърца от вятъра. Той бутна грубо издяланата дъбова врата и отвътре го обля жълта светлина. В кръчмата бучаха груби мъжки гласове, обсъждащи цената на добитъка и футболни мачове. Когато той прекрачи прага, всички млъкнаха. Ситуацията напомняше откъс от филм за вампири, когато някой странник иска да го упътят към замъка на Дракула. Около

една маса до високата човешки бой камина седяха четирима мъже. Играеха карти, но спряха и го загледаха. Под масата лежеше овчарско куче на черни и бели петна, то вдигна уши и подуши въздуха в негова посока. Покрай бара седяха неколцина по-млади мъже с големи халби пред себе си. Всички те се обърнаха като един, дори барманката, червенобуза блондинка, вдигна глава, докато наливаше поредната бира.

Морисън се усмихна към всички и затвори вратата. Точно отпред имаше дебела изтривалка и той внимателно избърса крака в нея.

Картоиграчите продължиха играта си, кучето отпусна глава на предните си лапи. Морисън се приближи до бара и постави картата отгоре.

— Добър вечер — поздрави той барманката.

Тя допълни халбата и я подаде на един старец с мръсна шотландска шапка.

— Заповядай, Арчи.

Кръчмата не се различаваше от никоя друга селска пивница в Шотландия или Ирландия. Кръчма, в която всички се познават и на чужденците се гледа с подозрение, граничещо с враждебност. Състоеше се от едно голямо помещение с изгладени от дългогодишна употреба маси, наредени към външната стена, и по една пейка от двете страни на камината, върху чиято решетка, макар и незапалени, стояха две дебели цепеници. Барът се проточваше покрай цялата стена и зад него се виждаше врата, водеща явно към частните покои на съдържателя. Стените, някога бели, сега бяха тъмножълти от попития с годините дим от цигари, лули и от камината. Каменният под бе частично покрит с голям, отдавна избелял килим на сини и червени фигури. На рафта зад бара се виждаше впечатляваща колекция от различни видове уиски, много бутилки имаха прости черни етикети, носещи името на производителя, изписано с бяло.

— Какво да бъде? — попита барманката и Морисън си поръча едно „Айсли“.

Преди да отпие от кехлибарената течност, задържа чашата под носа си, за да се наслади на аромата.

— Добро ли е? — попита барманката.

Започна да бърше чашите с бяла кърпа.

— Вълшебно — отвърна Морисън. — Можете ли да ми помогнете? Опитвам се да открия дома на Майки Джерафти. Имате ли представа къде се намира?

— Разбира се.

Тя остави кърпата и посегна към картата. Огледа я внимателно, намръщи се, после се изсмя.

— Нищо не мога да открия тук. — Подаде картата на един от мъжете на бара. — Хей, Скот, можеш ли да покажеш къде живее Майки Джерафти?

Скот взе картата, разгледа я и кимна. Остави я на бара и посочи тънка черна линия.

— Следвайте този път около километър, докато стигнете до този кръстопът. Завивате наляво и пак наляво на следващото разклонение, ето тук. След около двеста метра надясно тръгва черен път. Ще видите по един бял стълб от двете страни на входа. Къщата на Майки е на около километър по този път.

— Нищо чудно, че не успях да го открия — отбеляза Морисън и отпи нова глътка уиски.

Предложи на Скот да го почерпи за помощта и бързо се съгласи да купи по уиски и за тримата му другари.

— Познавате ли Майки? — попита ирландецът.

— Разбира се. Обикновено идва по два пъти седмично. А от време на време и питомците му се ориентират насам.

— Питомци ли?

Скот се изсмя.

— Води от ония курсове за оцеляване сред природата, но за позастарели богаташи. Учи ги на ориентиране, скално катерене, ветроходство, такива неща. Понякога ги оставя сами на някой остров или ги зарязва на километри оттук само с един компас и малко хляб. Късметлиите успяват да се доберат със сетни сили дотук и молят Тес на колене да им сипе нещо.

Барманката се засмя.

— Нямаат никакви пари, но им наливам на вересия. Винаги се връщат да се разплатят. Страшно са ми благодарни, бог да ги благослови.

Морисън допи уискито си и се сбогува. Тръгна според инструкциите на човека от кръчмата и след десет минути спря пред

двуетажна сива каменна постройка със силно скосен покрив. Отпред имаше четири коли и той мина бавно покрай тях. Алеята завиваше зад къщата към голям каменен обор, преустроен в жилищна сграда, и къса редица бунгала. Тук бяха паркирани още коли, повечето — последни модели, затова Морисън предположи, че Джерафти има група богаташи за обучение.

Намери място до едно бяло беемве, върна се пред главния вход и натисна звънеца.

На вратата се появи момиче с кестенява коса, тесни дънки и риза на зелени и бели карета. Погледна го с ясните си сини очи и вдигна вежди.

— У дома ли е господин Джерафти? — попита Морисън.

— Да, заповядайте — отвърна тя и го пусна в антрето.

Затвори вратата и го поведе през коридор с дървена ламперия.

— Баща ми е в кабинета — каза тя, без да се обръща. — За кого да предам?

Говореше с белфастки акцент, но по-меко и малко напевно.

— Морисън. Шон Морисън.

— От Белфаст ли сте?

— Да.

Той ѝ се зачуди как пуска толкова лесно непознат мъж в къщата, особено ирландец. Нямахше начин да не знае за миналото на баща си и за опасността от протестантски екстремисти. Спряха пред една врата и тя му отвори. Зад едно бюро седеше белокоп мъж със загрубяло от живот но открито говореше по телефона. Момичето покани Морисън да влезе.

— Е, да ви оставям — каза тя.

Остави вратата отворена и се върна в коридора. В далечината се чуваше звукът от включен телевизор.

Джерафти махна на Морисън със свободната си ръка към едно кожено кресло и гостенинът седна.

— До края на август почти всичко е заето — каза Джерафти по телефона. Послуша известно време, намръщи се и погледна една дебела тетрадка пред себе си. — Какво? Двайсет и осем? Да, ще го уредим. До единайсети? Добре, ще ви резервирам места. Бихте ли ми изпратили писмено потвърждение? Да, да, ще ви чакам. Всичко хубаво.

Той затвори телефона.

— Вие сигурно сте Шон Морисън.

Това свари Морисън неподготвен. Смущението му развесели домакинята.

— Лиам ми се обади — обясни той. — Опасявал се да не се притесня прекалено много, когато видя непознат да влиза в къщата ми. По-скоро го е било страх да не ви отнесе главата с дванайсети калибър. Радвам се да се запознаем, Шон. На масата до вас има бутилка, налейте по едно за двамата.

Морисън наля две чашки ирландско уиски.

— Странно, че не сме се засекли в Белфаст — каза той.

— Аз бях, така да се каже, в нелегалност. Никога не съм обичал да се набивам на очи.

— Разбира се, знам за делата ви. Бяхте пример за мен.

Джерафти вдигна чашата си.

— Сигурен съм, че не знаете и половината. Благодаря все пак.

Двамата отпиха. Кабинетът приличаше повече на ергенска стая. Покрай едната стена бяха наредени високи до тавана лавици, претърпкани с детективски романи, класически произведения с кожени подвързии и ловджийски справочници. Другите три стени бяха с дървена ламперия като коридора, с няколко снимки на ловджийски кучета. Мебелите бяха масивни, от силно износена кожа и дърво, отдавна загубило блясъка си: удобни кресла, голямо бюро с месингова настолна лампа и три кръгли масички. Стая, вдъхваща чувство на сигурност. Вдясно от бюрото имаше прозорче към бунгалата. Лампите в едно от тях изгаснаха и Морисън си представи как някой изтощен богаташ се свлича на леглото.

Ако кабинетът внушаваше чувство на сигурност, от собственика му лъхаше увереност. Майки Джерафти бе известен като човек, който държи на думата си, човек, който не оставя другарите си в тежки ситуации. Изглеждаше около петдесетте, широкоплещест и с яки ръце. Косата му бе посивяла, но гъста и буйна, а кожата му — набръчкана, но съвсем не от старост. Очите му бяха сини, а носът му носеше следи от не едно счупване. Беше атлетичен, хубав мъж и Морисън бе сигурен, че вдъхва респект сред туристите, дошли, за да се сдобият с някой и друг ловен трофей.

— Лиам каза ли ви за какво съм тук? — попита Морисън и Джерафти кимна. Гостът продължи: — Идеята е да действваме заедно.

Вие ще го откриете, аз ще свърша останалото.

Ако се съди по изражението на домакина, опасенията на Хенеси изглеждаха безпочвени. Джерафти явно приемаше идеята с ентузиазъм. Морисън се успокои, облегна се в креслото и отпи глътка уиски.

Джерафти се засмя и очите му заблестяха.

— С удоволствие бих помогнал, Шон, Бог ми е свидетел, дължа една-две услуги на Лиам, но ще се наложи да ме отпишете.

Морисън се намръщи.

— Не разбирам. Какъв е проблемът?

Джерафти се облегна назад и вдигна левия си крак на бюрото. Беше покрит със сивкав гипс от пръстите до малко над коляното. Той потупа превръзката и се намръщи.

— Това е проблемът. Счупих го преди две седмици. Лекарят каза, че ще сваля гипса след два месеца. Дотогава...

Той вдигна рамене.

Сърцето на Морисън се сви. За миг си помисли, че може би Джерафти се преструва, че превръзката е лъжлива и че я използва само за оправдание, но разочарованието на домакина изглеждаше искрено, а гипсът — съвсем истински. На няколко места имаше подписи, а около пръстите започваше леко да се рони.

— Как стана?

— Учех група търговски посредници да се катерят. Качих се да забия някой и друг клин, а онзи, който ме осигуряваше, нещо се разсея. Отпусна ми въже с десет метра повече от необходимото. Проблемът бе, че се намирах на осем метра над земята. Горкият човек много се притесни.

— Не се съмнявам. Кой ще върти нещата, докато сте в това състояние?

— Административната част и лекциите си ги водя аз, а имам и още двама инструктори. Пък и дъщеря ми, Кери, момичето, което ви отвори, знае колкото мен.

Джерафти забеляза изражението на Морисън при тези думи и се усмихна.

— Надявам се тази физиономия да не е израз на пренебрежение. Кери разбира от следотърсачество не по-малко от мен и води курсове за оцеляване сред природата от пет години и повече. Ако трябва да съм

честен, дори е в малко по-добра форма от мен даже когато не съм с гипсиран крак.

— Я, татко, това никога не си ми го признавал — чу се глас зад Морисън и той се обърна.

Момичето стоеше на вратата с ръка на устата и вдигнати вежди.

— От колко време стоиш там, дъще? — попита Джерафти.

Не изглеждаше раздразнен и Морисън прецени, че през отворената врата е имал възможност да наблюдава целия коридор. Нямаше начин да се е приближила незабелязано от баща си. Всъщност по-вероятно беше Джерафти да е казал последния комплимент точно защото е знаел, че тя ще го чуе. Морисън се запита какво ли знае за миналото на баща си.

— Дойдох да проверя дали с Морисън не искате по чаша чай или нещо друго — отвърна тя. — Господ да ми прости, че подслушах разговора ви.

Тя отметна косата от лицето си и я приглади зад ушите. Беше наследила очите на баща си и държеше главата си по същия самоуверен начин, с леко повдигната брадичка. Кожата ѝ бе гладка и загоряла от слънцето и почти не носеше грим. Морисън определи възрастта ѝ на около двацет и пет. Джерафти бе прав, изглеждаше в много добра физическа форма. Тя забеляза, че я наблюдава, и му се усмихна. Той отмести поглед.

Джерафти вдигна чашата си.

— Нямам нужда от нищо.

Морисън стана и остави своята на масата.

— А аз трябва да тръгвам.

— Ще ви изпратя — каза Кери.

Морисън стисна ръката на Джерафти, който му пожела успех, и последва момичето в коридора. Тя не носеше обувки, босите ѝ крака леко докосваха килима.

— Чичо Лиам моли татко за някаква услуга, така ли? — попита тя.

— Нещо такова.

Тя спря толкова внезапно, че той едва не се блъсна в нея, и го погледна. Ясните ѝ сини очи се впиха в неговите.

— Какво иска от него? — продължи да разпитва тя. — Сигурно е много важно, за да биете толкова път. Важно за Каузата.

Морисън я погледна объркано. Тя наричаше Хенеси „чичо“ и очевидно се ползваше с доверието на баща си, но все пак не му беше ясно дали е уместно да обсъжда делата на ИРА с нея.

— Имахме нужда от помощта му, но кракът му го прави негоден за задачата.

Очите ѝ проблеснаха, тя докосна ръката му и прошепна: — Изчакайте. Елате.

Введе го в богато обзаведен салон. Телевизорът работеше, но стаята бе празна. Тя кимна към един диван:

— Изчакайте тук. Нека поговоря с баща си.

— Добре — отвърна объркано Морисън.

Седна, кръстоса крака и се зачуди какво, по дяволите, е замислила.

Кери се върна в кабинета, където баща ѝ седеше все още с крак върху бюрото. Опитваше да вкара една игла за плетене през гипса, за да се почеше. Усмихна се виновно. Тя все му повтаряше, че като се чеше, само ще влоши нещата.

Кери се облегна на касата на вратата и скръсти ръце.

— Чичо Лиам се нуждае от помощта ни, нали?

С Лиам Хенеси не бяха кръвни роднини, но се чувстваха дори по-близки. Той ѝ бе кръстник и когато живееше в Ирландия, не минаваше месец, без да го види. Беше я научил да язди във фермата си, беше ѝ разрешил да ползва библиотеката му когато си поиска, а докато майка ѝ бавно чезнеше в болницата, отделяше часове просто да разговарят. Кери обичаше Лиам Хенеси като баща и бе готова на всичко, за да го защити.

— Той има нужда от мен — отвърна Джерафти.

— От пет години сме извън Ирландия, така че предполагам става дума за нещо, което само ти можеш да направиш, но счупеният крак не ти позволява, права ли съм? Свързано е с разчитане на следи, нали?

Джерафти въздъхна.

— Защо просто не попиташ какво искат от мен, Кери? Така ще спестиш време и на двама ни.

— Ще ми кажеш ли? — изненада се тя.

— Ами опитай.

— Какво иска чичо Лиам?

За нейна изненада баща ѝ разказа за китаеца и как Хенеси го е страх да си покаже носа от фермата.

— Помоли ме да отида с Морисън и да го открия — завърши той.

— И после какво?

Джерафти погледна дъщеря си в очите. Погледът му изведнъж бе станал суров и студен, какъвто не го бе виждала от години.

— Ако има късмет, просто ще го предадат на полицията — отвърна той. — Ако не, знаеш, че някои от хората на Лиам използват доста груби похвати. Играта може да загубее, Кери.

— Но този човек иска да убие чичо Лиам, нали така каза. Сам си е виновен:

— Няма значение, Кери. Така и така не мога да участвам, трябва да потърсят друг човек.

Тя скочи от креслото и се опря на бюрото му, косата ѝ се разлюля.

— Не! — побърза да я прекъсне Джерафти.

— Ама аз съм идеалният човек за тази работа — възрази отчаяно тя. — Научил си ме на всичко, което има да се знае за откриването на следи, а още не си ми дал възможност да докажа способностите си. Никога не ме взимаш на лов със себе си.

— Много добре знаеш защо. Немците и японците плащат цяло състояние да ходят на лов с автентичен ловец от шотландските хълмове, с национални носии и така нататък. Това е част от забавлението, всичко ще се развали, ако водачът им се окаже красиво момиче, което може да им бъде дъщеря.

Кери не обърна внимание на комплимента, за да не се впуснат отново в стари спорове.

— Добър следотърсач съм и познавам района около фермата на чичо Лиам, може би дори по-добре от теб. Обходила съм всеки сантиметър и знам всички скривалища.

— Това са стотици декари, дъще, съмнявам се да познаваш всеки сантиметър.

— Това са хиляда и петстотин декара, татко, и ги познавам като пръстите на ръката си.

— Ще бъде опасно — предупреди той и тя разбра, че е спечелила спора за това дали притежава необходимите способности.

— Татко, кой от двамата ни стреля по-добре?

— Не оспорвам точната ти стрелба, Кери, но няма да те пусна да се разхождаш с пушка из Ирландия. Там се води война.

— Добре, няма да взема оръжие. Освен това този човек преследва чичо Лиам, не мен. Ще дебне него, не мен. — Тя махна към книгите по етажерките до стената отляво: — Прочела съм всички книги за проследяване и залагане на капани по тези полици, повечето преди още да тръгна на училище.

Вярно беше и Джерафти не можеше да го отрече. Още като дете тя обожаваше да чете и много бързо се научи да залага малки клопки и да различава следите на различни животни от схемите. Имаше и други книги, разбира се. Ръководства за залагане на военни капани и бомби, някои бе купил от любопитство, други беше получил по време на службата си за ИРА. Тя ги бе изчала всичките. За разлика от него обаче имаше само теоретични познания.

Кери усети, че баща ѝ се колебае, затова реши да увеличи натиска:

— Не става дума само за чичо Лиам. Искам да помогна за Каузата. Не се опитам да те спра, когато поиска да напуснеш Ирландия след смъртта на мама, но трябва да знаеш, че дълбоко в себе си исках да остана в Белфаст и да помагам, както мога. Аз не по-малко от теб желая британците да напуснат страната ми. Знаеш го.

Джерафти усети горещата ѝ убеденост и си спомни, че и той преди години желаше със същата жар да види една обединена Ирландия.

— Позволи ми да го направя за Каузата, ако не за чичо Лиам. Това е съвсем ПО силите ми и много по-полезно от хвърлянето на бутилки с бензин по британските войници.

Джерафти затвори очи и ги потърка с опакото на ръцете си. Въздъхна дълбоко и Кери усети, че почти е успяла. Още малко, и щеше да го склони. Тя реши да изиграе тайния си коз. Седна на креслото, придърпа го към бюрото и се облегна на лакти така, че лицето ѝ да е на височината на това на баща ѝ.

— А и — каза замислено тя — това е добър повод да се махна малко отук. — Замълча, за да придаде по-голяма тежест на думите си. — От него.

— Не се виждаш още с него, нали?

— Опитвам се.

От година поддържаше тайна връзка с един британски инженер, който живееше наблизо. Той беше женен, но не се решаваше нито да се разведе, нито да спре да се вижда с Кери. Беше се клел, че не е докосвал жена си от години, но една нощ в леглото призна, че тя е бременна и че не може да я напусне. „Това сигурно е непорочно зачатие“ — възкликна Кери и го замери с пепелника. На следващата седмица обаче му се обади и любовта им се разгоря с още по-голяма страст.

Джерафти не криеше неодобрението си, но и не искаше да се намесва. Смяташе, че дъщеря му е достатъчно голяма, за да се поучи сама от грешките си. Надяваше се да осъзнае в каква безизходица е попаднала и да ѝ дойде умът в главата. И се оказа прав. От два месеца вече не го беше виждала, въпреки че все още бе на такъв етап, че едва се сдържаше да не му се обади, и подскачаше при всяко звънване на телефона. Знаеше, че ако го види, неминуемо ще влезе в леглото му. Джерафти си даваше сметка за напрежението, в което живееше дъщеря му. Замисли се, че може би е права, една разходка до Ирландия със сигурност щеше да ѝ помогне да забрави този мъж.

— Ако отидеш, трябва много да внимаваш — каза той.

— Ще внимавам.

— Наистина трябва да внимаваш. Това не е игра. Границата е наблизо. Там е истинска военна зона. В никакъв случай не носи оръжие. Само ще го проследиш, нищо повече. Не поемай никакви рискове, разбрахме ли се?

Тя кимна енергично.

— Обещавам. Пускаш ли ме?

Джерафти се усмихна неуверено.

— Да. Пускам те.

Тя извика от радост, усмихна се, прегърна го през бюрото и го целуна по бузата.

— Извикай Морисън — нареди той. — Искам да му кажа няколко думи.

Джерафти загледа как дъщеря му се отдалечава по коридора. Силното ѝ желание да се завърне в Ирландия и да помага на ИРА не го изненада. Когато за пръв път ѝ каза, че е решил да напусне Ирландия, тя направи всичко, за да го разубеди. Дори за малко да остане там. Тя имаше и друга лоша черта, проявяваше склонност към насилие, което

надминаваше нормалната привързаност към Каузата. Докато бяха в Белфаст, от време на време му се струваше, че тя всъщност се забавлява при спречкванията с армията и полицията. Въпреки че ѝ разреши да отиде, все още не му се искаше да я пуска в Ирландия и да я излага на вредното ѝ влияние. Но нямаше как, дължеше услуга на Лиам Хенеси. Много му беше задължен. Освен това знаеше, че ако тя наистина си е наумила да се върне, няма как да я спре. Познаваше дъщеря си и нямаше да се учуди, ако сама телефонира на Хенеси и предложи услугите си. И ако нещата наистина бяха толкова зле, колкото изглеждаха, той надали щеше да отклони предложението ѝ. Ако Хенеси го попита дали пуска дъщеря си да му помогне, можеше ли да откаже? Можеше ли да откаже на човека, от когото зависи живота му? Не, не можеше. И тя го знаеше, любящата му щерка. Много добре го знаеше.

Кери завари Морисън пред телевизора, където го беше оставила.

— Татко иска да говори с вас. Разреши ми да ви придружа.

— Вие? — изненада се той.

— Да ви помогна да откриете човека, който преследва чичо Лиам.

Объркан, Морисън я последва в кабинета.

— Остави ни сами, Кери, и този път затвори вратата — нареди Джерафти. Изчака я да излезе, преди да се обърне към Морисън: — Искате да ви помогне, Шон.

— Ще се справи ли?

— О, да, тя е първокласен следотърсач. Научил съм я на всичко, което знам. Често ме придружава из тресавищата на лов за елени. Освен това е и добър стрелец. Точно затова пожелах да поговорим. Не искам да ѝ давам оръжие. При никакви обстоятелства. Не искам да я излагате на опасност.

— Ще се грижа за нея, обещавам.

— И още нещо. — Джерафти се почеса по брадичката и го погледна изпитателно. — Не знам как да го кажа, Шон. Кери понякога действа, ъ... прекалено емоционално. Разбирате ли какво имам предвид?

Морисън поклати объркано глава.

— Винаги е боготворяла Лиам и мен. От най-ранно детство действа в организацията, пускала е листовки, предавала е съобщения,

неща, през които всички сме минали. Хвърляла е камъни по войските и полицията. Никога обаче не съм искал да я замесвам в истински жестоките неща, в това, с което аз съм се занимавал. Тя има много добра представа какво съм вършил и мисля, че иска да бъде като мен.

Морисън се изсмя.

— За бога, Майки, тези неща са публична тайна. Надали има кръчма в Дери, където да не се пеят песни за вас, когато бирата се лее в съботната вечер.

— Така е, Шон, така е. Аз не се срамувам от онова, което съм правил, далеч съм от това. Ние сме във война с проклетите британци и аз съм готов отново на всичко, да убивам и така нататък. Семейството ми обаче е дало достатъчно. Не ща и Кери да се замесва. Винаги съм искал да ѝ го спестя както сега, така и преди. Дал съм обет на жена си, лека ѝ пръст, обещах ѝ, преди да умре, че ще махна Кери от Белфаст, преди да навлезе прекалено дълбоко в борбата. Не искам да я връщам към всичко това.

— Ще я спрете ли? — намръщи се Морисън.

— Не. Не, не мога да я спра. Но вие трябва да ѝ дадете да разбере, че това е временна задача. Не я омайвайте с романтични приказки, не я карайте да се върне. Използвайте я само за тази задача, после ми я върнете.

— Разбирам.

— Късмет тогава и Бог да ви пази. Грижете се за нея. Тя ми е единственият близък човек. — Той вдигна гипсирания си крак от бюрото и го отпусна с леко изтропване на пода. — Късно е. По-добре да преспите и да тръгнете утре сутринта. Ще накарам Кери да приготви вечеря. Може да се обадите и на Лиам да го известите, ако Кери не го е сторила вече.

Той взе металните патерици, опрени до стената, и се затътри към вратата.

Маги хвана Уди за ръката и двамата излязоха от киното.

— Хубав филм — каза тя. — Малко жесток, но забавен.

— Да, винаги съм си падал по филми с малко безсмислено насилие — изсмя се той. — Гладна ли си?

— Мм. И още как.

— Италианска?

— Чудесно.

Уди предложи да отидат в едно ресторантче в Ковънтгардън и те заедно излязоха от площад „Лестър“ и тръгнаха по „Лонг акър“. Маги го попита с какво се занимава в момента и той ѝ разказа за статиите, по които работеше. Тя постоянно се интересуваше от работата му и като че попиваше всяка дума. Каза ѝ за телефонното обаждане на Пат Куигли и за тайнствения китаец. Като чу за парите в хартиения плик, тя вдигна вежди.

— Какво мислиш, че става?

Уди вдигна рамене.

— Може би този китаец е платил на някого да притисне Лиам Хенеси, нещо като рекетъор.

— Уха!

— Да, това е думата: „уха“. Ще стане страхотна история, само да се докопам до още сведения.

Те застанаха на ръба на тротоара и изчакаха да се отвори пролука между колите, за да пресекат.

— Какъв ти е проблемът? — попита тя.

— Той е изчезнал. Ни вест, ни кост от него. Ходих до жилището му, но е напуснал. Не е оставил адрес за кореспонденция. Дори не знам цялото му име.

— Да не е заминал за Ирландия лично?

— Не е много вероятно, не смяташ ли? Помисли само, китаец в Белфаст преследва един от шефовете на ИРА. Доста невероятна история дори за нашия вестник.

— Сигурно е така.

Продължиха мълчаливо сред вечерната тълпа, после спряха да погледат един мъж с костюм на клоун, жонглиращ с четири запалени факли.

— Пишеш ли много за ИРА? — поинтересува се тя.

— Зависи. Писах за бомбата в Нйтсбридж, помниш ли? Нощта, в която се запознахме. Зависи кога ще се случи събитието.

— „Сънди уърлд“ обикновено отразява позицията на правителството, нали?

Уди кимна:

— Малко по-радикална от тази на Атила, предводителя на хуните.

— А ти? Ти какво мислиш?

— По дяволите, Маги, не знам. Аз съм журналист, не политик.

Жонгльорът остави три от факлите под аплодисментите на тълпата и на лапа четвъртата.

— Предполагам, споделям възгледа, че трябва да изтеглим войските си и да оставим ирландците сами да се оправят. Нали знаеш, отначало войските бяха пратени да защитават католиците от протестантите. А сега ИРА иска да се изтеглят. Няма логика. Британското правителство не е в състояние да реши проблема, това е сигурно. Проблемът е на ирландците. А ти какво мислиш?

— Мисля, че си прав. В крайна сметка мнението на депутатите и на Уестминстър няма никакво значение. Може би вестникът ти трябва да го каже.

Уди се изсмя:

— Не вярвам някой депутат да взема на сериозно мнението на „Сънди уърлд“. Може би „Таймс“ или „Телеграф“.

Изведнъж нещо започна да го гложди. Нещо, свързано с депутати, народни представители...

Той загледа как клоунът бълва горяща течност към небето, бляскава синкава струя с жълти и оранжеви езици. Разбира се! С. Дж. Браунлоу, името в бележника. Сър Джон Браунлоу. Народният избраник на китаеца. Беше казал, че е бил при народния си избраник. С малко късмет щеше да извади писмото на китаеца от архива.

— На какво се усмихваш? — попита Маги.

— На нищо. Хайде, да идем да хапнем. Умирам от глад.

Когато в гората притъмня, Нгуен отвори едната кутия с печено пилешко и една с ориз и започна бавно да яде. Като свърши, изкопа дупка и зарови остатъците. Отпи от едната манерка, после я върна в раницата при материалите за запалителната бомба и откраднатия пистолет. Тубата с бензин не се побираше в раницата, затова се налагаше да я носи в ръка. Изчака слънцето да залезе и тръгна. Тубата го забавяше не толкова защото му тежеше, а защото беше обемиста и

постоянно се закачаше по храстите. Когато обаче излезе от гората, тя вече не му създаваше проблеми и той ускори ход.

Сега мина по малко по-различен път, през други ниви, и пресече шосе Б8 малко по на север от предния път. Едва не се сблъска с един патрул, половин дузина момчета с намазани с черна боя лица, които се движеха почти безшумно по някакво тясно пътче. Вървяха в колона по двама с разстояние по около пет метра между двойките. Нгуен се движеше в обратна посока покрай един жив плет, търсейки пролука да пресече пътя, когато чу един от войниците да подсмърча. Спря внезапно и застина, бензинът се разплиска в тубата. Близката нива бе разорана наскоро и не предлагаше добро прикритие. Не му оставаше друго, освен да залегне в една дълбока канавка. Отново стана невидим. Войниците отминаха и този, когото бе чул, отново подсмъркна. Той остана в скривалището си още цели трийсет минути, в случай че се върнат.

Когато най-сетне стигна хълма над фермата на Хенеси, минаваше полунощ. Той залегна малко под върха, внимаваше силуетът му да не се покаже над хоризонта. Наблюдава постройките с бинокъла в продължение на повече от час, докато не сметна, че е видял всички постове. Светлината от звездите не беше достатъчно силна, за да различи лицата им, но забеляза, че са въоръжени с пушки. Имаше един пред сградата на управителя, друг стоеше близо до празното пространство между складовете и обора и трима — около основната постройка. Единият пушеше, в тъмното се виждаше малка червена точка. Нгуен подуши въздуха, но не усети нищо. Преди години можеше да подуши дима от лагерен огън, отдалечен на два дена път през джунглата, или пастата за зъби, дъвката и тютюна на американски войници, минали три часа преди него по някоя пътека. Тогава беше млад, а сетивата му — по-чувствителни.

Часовите обикаляха напред-назад, разменяха по някоя дума, но не си даваха труда да обхождат цялото пространство около постройките. Неподвижни постове, помисли си Нгуен. Лесно щеше да се справи с тях.

Той слезе внимателно от хълма и запълзя през полето към складовете, заобикаляйки отдалеч конюшната и къщата на управителя. Залегна на стотина метра от склада, за да провери дали не е пропуснал някой пост, после продължи напред. Движеше се бавно, местейки

крайниците си един след друг — лява ръка, десен крак, дясна ръка, ляв крак. Държеше тялото си колкото се може по-ниско над земята, за да сведе до минимум риска да го чуят или забележат. Докато измине стоте метра до склада, изтече половин час. Той долепи гръб до стената и се вмъкна между тракторите и земеделските инструменти. Този склад бе по-отдалеченият от къщата, но беше най-подходящ, защото в другия имаше само сено, а той искаше да им отвлече вниманието, не да предизвиква голям пожар, на който да се притекат пожарни коли от най-близкия град.

Постави тубата с бензин под един син трактор и свали раницата от раменете си. Коленичи и внимателно извади будилника, кибритената кутийка и една батерия. Прикрепи къси жички към стрелките на часовника, нагласи ги на половин час една от друга и свърза батерията с кибритената кутийка. Отвори тубата и изля половината бензин на пода около трактора, след това застана под кабината. Закрепи кибритената кутийка в тубата, така че да виси над течността. Важно бе прахът от кибритените клечки да не се намокри, за да може да се запали. Уви жицата около дръжката на тубата, за да не падне случайно кутийката вътре. Имаше половин час да заеме позиция. Предостатъчно време. Сложи си отново раницата и се измъкна от склада. Запълзя бавно по обратния път, след това заобиколи складовете, така че да вижда основната постройка и промеждутъка, който водеше към мястото за паркиране.

Зачака. Запалителната бомба избухна, последва пукане и съскане от горящия трактор. Чуха се викове и мъжете, които пазеха фермата, се втурнаха към склада. Някои прозорци на главната постройка светнаха, вратата на по-малката сграда се отвори. Когато часовите пресякоха асфалтираната площадка, Нгуен се придвижи напред и залегна в мрака. Хенеси излезе по халат през задния вход заедно с още двама. Те носеха пуловери и дънки и бяха въоръжени. Нгуен бе планирал да се качи по улука и да се вмъкне през прозореца на банята, но Хенеси остави отворено. Лампата на кухнята не светеше, така че входът зееше като тъмна дупка. Той изчака да се увери, че от къщата няма да се появят още хора, и се запромъкна покрай стената, криейки се по тъмните ъгли като хлебарка. Вмъкна се в кухнята и се послуша.

Стъпваше на пръсти, с леко присвити колене, готов да побегне, ако се наложи, но вътре нямаше никого. Той влезе в антрето и тръгна

към горния етаж. Стълбите завиваха леко наляво. Той пазеше в главата си мислена карта на сградата. Когато стъпи на горния етаж, я извъртя във въображението си така, че веднага да се ориентира към спалнята на Хенеси. Извади ножа си, опря длан във вратата и долепи ухо до затопленото дърво. Не беше видял жената да напуска къщата. Можеше да е тръгнала през деня, но имаше вероятност и да е в стаята. Той натисна внимателно дръжката и бавно отвори. Лампата светеше и леглото бе празно. Той влезе. До леглото имаше плетен кош, в който лежеше кафяво куче. То изръмжа и залая. Нгуен затвори вратата, кучето се изправи и без да престава да лае, изтича към него, махайки с опашка. Козината на врата му настръхна.

Нгуен стисна ножа.

— Добро куче.

Хенеси стоеше с ръце на кръста и наблюдаваше как двама от хората му пръскат горящия трактор с пожарогасители, пяната съскаше върху горещия метал. Джо Райън бе прокарал маркуч от обора и изкрещя на дъщеря си да пуска чешмата. Маркучът се загърчи и избълва силна струя вода и Райън обля стените на сградата.

Останалите местеха различни уреди и инструменти на безопасно разстояние от огъня или в другата част на склада, или вън, на паркинга. Кавана застана до Хенеси. Отзад се чу лаят на Джаки.

— Все още ли смяташ, че разполагаме с достатъчно хора, Джим?

Кавана запази мълчание. Не знаеше дали Хенеси му е сърдит или не.

— Имаш ли идея как е станало? — попита адвокатът.

— Под трактора има метална туба и малко разтопена пластмаса. Това е дело на китаеца, няма спор. Имаме късмет, че тубата не е гръмнала, можеше да стане и по-лошо. Както изглежда, от тубата е пръскало горящ бензин, който е запалил стената и гумите на трактора. Положението е доста по-сериозно, отколкото изглежда.

— Значи опитът му се е провалил, така ли?

— В известен смисъл, да.

— Слава богу, че не е запалил другия склад. Ако беше пламнало сеното, никога нямаше да го изгасим сами.

Хората с пожарогасителите оставиха трактора и се заеха да помагат на Райън в гасенето на стената. 1умите на трактора се бяха стопили, а самият той бе черен и опушен, покрит с бяла пяна. Миризмата на изгоряла гума не се траеше и Хенеси и Кавана излязоха навън. Хенеси погледна прозореца на спалнята си. Джаки бе спряла да лае.

— Още ли смяташ, че трябва да се върнем в Белфаст? — попита той.

— Задължително, Лиам.

— Ами ако подпали дома ми? Можеш ли да му попречиш?

Кавана си даде сметка, че каквото и да каже, ще сгреша, затова замълча. Останаха навън, докато хората им загасят последните пламъци.

— Морисън се връща утре — каза накрая Хенеси. — Ще доведе човек, който може да ни помогне. Кери Джерафти.

— Дъщерята на Майки Джерафти?

— Да. Тя ще опита да открие китаеца. Майки щеше да се заеме лично, но е със счупен крак. Според това, което ми разказа Шон, тя ще се справи не по-зле от него. Трябва да й дадем възможност да опита. Докато е тук, ще се наложи да остана във фермата, иначе китаецът просто ще изчезне. Ако не успее, тогава ще се върнем в града. Става ли?

— Ти решаващ, Лиам.

— Искаш да кажеш, че той иска мен. — Хенеси се усмихна кисело. — И си прав, разбира се. Виж, няма какво повече да стоим тук. Отивам да си легна и те съветвам да направиш същото. Съмнявам се днес да направи втори удар, пък и в тъмното няма как да му попречим.

— Ще изчакам момчетата да свършат с гасенето.

Хенеси тръгна към къщата.

— Съжалявам — извика Кавана след него.

— Не е твоя грешка, Джим. И не съм имал намерение да те обвинявам. Просто съм малко напрегнат, това е. Този китаец ме изкара от нерви. Утре ще говорим.

Той влезе в кухнята и запали лампата. Наля си двойно уиски и го взе със себе си на горния етаж. Метна халата на закачалката от задната страна на вратата на спалнята и постави чашата върху нощната си масичка. Джаки лежеше до кревата. Хенеси остана малко разочарован,

че не го е посрещнала по обичайния си начин, с енергично махане на опашка и няколко близвания. Сигурно му беше обидена, задето я е оставил в стаята.

— Хайде, Джаки — каза нежно той и потупа по леглото.

Мери не пускаше кучето в спалнята, камо ли на леглото, но когато я нямаше, Хенеси смяташе за съвсем оправдано да даде на Джаки малка награда. Той отново потупа по леглото и цъкна с език, но тя продължи да не му обръща внимание. Той се приближи и коленичи до нея.

— Хайде, Джаки, добро момиче.

Погали я по врата. Тя не реагира и Хенеси започна да се тревожи. Стана, запали лампата и веднага забеляза локвата кръв под главата на кучето.

— О, Господи, не! — изстена той.

Наведе се и понечи да вдигне животното, но тогава усети, че не е сам. Между големия дъбов гардероб и стената видя нечии крака в широки камуфлажни панталони. Вдигна рязко глава.

— Вие! — възкликна той.

Нгуен излезе от скривалището си. В лявата си ръка държеше пистолет, насочи го към Хенеси. В дясната стискаше две жички, а на врата му висеше сива тръба. Беше я закрепил така, че да стои на височината на корема му. По тръбата с тиксо бяха залепени различни пирони и болтове. Бе претърпял коренна промяна. Не само в облеклото, въпреки че камуфлажните дрехи и пистолетът му придаваха вид на войник, съвсем различен от съсухрения азиатец, който Хенеси бе видял в кантората си. Промяната беше по-скоро в поведението му. В очите му се четеше решителност и Хенеси за пръв път изпита страх от него. Погледна Джаки и прокара ръка по козината ѝ. Поклати тъжно глава.

— Нямахте нужда да убивате кучето ми.

— Много лаеше.

— Нямахте нужда да я убивате.

— Съжалявам.

Нгуен заобиколи Хенеси и дръпна резето на вратата. Посочи с пистолета едно розово кресло в най-отдалечения от прозореца ъгъл.

— Седнете, моля.

Завесите бяха спуснати и Нгуен не искаше часовите отвън да видят сенките им. Хенеси се изправи и бавно се отпусна на креслото. От мястото си виждаше главата на Джаки, очите ѝ бяха като безжизнени стъклени топчета, езикът — неестествено провиснал от устата.

— Може ли да я покрия?

Нгуен свали халата от закачалката и го хвърли върху кучето.

— Какво искате? — попита Хенеси.

Чувстваше се гол, въпреки че носеше пижама.

— По-тихо — нареди Нгуен. Кимна към бомбата и вдигна жичките: — Тази е същата като онази, с която взривих колата ви. Ако някой влезе, ще допра жичките и всички ще умрем. — Размаха пистолета. — А имам и това. Ако говорим тихо, никой няма да ни чуе. Ясно ли е?

— Да — въздъхна Хенеси. — Ясно е. Но за какво искате да говорим?

— Имената. Искам имената.

— Не мога да ви помогна.

— Знаете, че намеренията ми са сериозни. Видяхте какво мога да направя.

— Да. — Хенеси погледна мъртвото куче. — Знам какво можете да направите.

— Значи знаете, че мога да ви убия. Че ще ви убия.

— Нищо няма да постигнете, ако ме убиете, нищо. Вижте, нямам абсолютно никаква идея кой е отговорен за взривовете в Лондон.

Това, изглежда, смути Нгуен.

— Нали са от ИРА?

— Може би.

— Не разбирам.

Хенеси въздъхна, защото той също не разбираше.

— Ще се опитам да ви обясня — рече той. — Те твърдят, че са от ИРА, но аз не знам кои са. Никой в ръководството на ИРА не знае кои са. Повярвайте ми, ние не искаме да избиваме невинни граждани. Правя всичко, което е по силите ми, за да открия виновниците.

Нгуен се приближи и седна на леглото срещу Хенеси. Кожата на ръцете му блестеше от пот. Жиците, които щяха да взривят

смъртоносната тръба, бяха на по-малко от пет сантиметра една от друга. Нгуен проследи погледа на ирландеца и се усмихна.

— Не се тревожете, ще избухне само ако аз поискам.

— Като ме убиете, няма да си върнете близките — прошепна Хенеси.

— Аз не искам да ви убивам, господин Хенеси. Но не мога да позволя виновниците да останат ненаказани.

— Явно няма да се разберам — въздъхна Хенеси.

— Експлозивите, които тези хора използват. Сами ли си ги правят?

Хенеси поклати глава:

— Използват наши експлозиви. Имаме скривалища на няколко места в Англия. Откраднали са от тях.

— Семтекс ли?

— Да.

— Кой тип? Семтекс-Х ли?

— Да.

— Така си и мислех. Всичко е свързано.

— Знаете какво е семтекс?

Нгуен се усмихна напрегнато.

— Знам какво е семтекс-Х. Прибавят му хексоген, оттам идва Х-то. Много стабилен експлозив, но и много мощен, по-мощен от тротила.

Хенеси зина от учудване:

— Откъде знаете толкова много?

— Използвал съм го многократно във Виетнам.

— Виетнам ли?

— Не познавате собствената си история, господин Хенеси. Семтекс-Х бе създаден за виетнамците по време на войната. Това е нашият експлозив. Правеха го в чужбина за нас, чеките.

— Сигурно имате предвид чехите. В Чехословакия.

— Да. Чехите. Те го произвеждаха. Преди, докато французите бяха още във Виетнам, използвахме техните пластични експлозиви. Когато се изтеглиха, помолихме чехите да ни доставят. Те направиха семтекс-Х. Сега ИРА го използва, за да убие семейството ми. Това е, как го наричате... йони на съдбата.

— Ирония. Казва се ирония на съдбата.

— Да, ирония. Виетнамско семейство да загине от виетнамски експлозив.

— Съжалявам за близките ви, но вината не е моя.

Нгуен опря пистолета в гърлото му.

— Вие ще ми съобщите имената на виновниците. Ще ми ги кажете, иначе ще умрете. И когато ви убия, ще отида да попитам някой друг. В крайна сметка ще ги узная.

Той изрече последните думи с хладен, безизразен тон и Хенеси разбра, че наистина е решен да го направи. Пистолетът беше зареден и готов за стрелба, пръстът на Нгуен потръпна на спусъка. Хенеси вдигна ръце, сякаш да спре куршума.

— Не! — проплака той.

— Кажете имената тогава — изсъска Нгуен.

— Не ги знам.

— Умри тогава.

Хенеси извърна глава и стисна очи.

— Не знам кои са, но се опитвам да разбера.

Гласът му потрепери от страх.

— Какво означава това?

— Заложил съм им клопка. Ако успея, ще науча имената им.

— Кога?

Хенеси отвори очи, усещаше, че Нгуен е приел сериозно думите му. Може би все пак имаше шанс да оцелее.

— Когато се взриви следващата бомба.

— Какво сте замислили?

— Когато поемат отговорност за бомбата, ще кажат паролата, с която да докажат на полицията, че са от ИРА. Аз промених кодовата дума и като узная коя са използвали, ще разбера кои са.

— И после какво?

— Ще съобщя имената им на полицията и тя ще ги спре.

Нгуен се замисли над думите на Хенеси, но без да отмества пистолета. Накрая кимна, сякаш е взел решение.

— Добре. Давам ви три дни. След три дни ще се върна. Но ако и тогава не ми съобщите имената им, ще ви убия.

— Ами ако не са взривили още бомбата? — възрази Хенеси.

— Ваш проблем.

— Не е справедливо!

— Справедливо ли? Досега не ми се е случило нищо справедливо, господин Хенеси.

Нгуен стана и отстъпи към вратата. Протегна ръка и загаси лампата.

— Защо правите това? — попита тихо Хенеси.

— Вие убихте близките ми.

— Има друга причина. Нещо, което не ми казвате.

Нгуен се приближи безшумно до прозореца и дръпна едната завеса. На площадката отдолу имаше само двама души. Единият носеше два пожарогасителя, другият навиваше маркуча. Задната врата на къщата се затръшна. Двамата мъже тръгнаха към дома на управителя на имението и Нгуен пусна завесата.

— И аз загубих близки — продължи Хенеси. — Братът на жена ми бе убит не много отдавна. Почти всеки, когото познавам, е загубил близки, но никой не го приема толкова... толкова лично като вас.

— Може би ако го приемахте по-лично, войната в Ирландия нямаше да се проточи толкова дълго.

— Какво искате да кажете?

— За какво воювате?

— За да изгоним британците от Ирландия. За да можем да живеем без предразсъдъци и ограничения.

— Защо тогава народът ви не се обедини и не прогони британците?

— Много се опитват.

— Но не са достатъчно. Хората, които го искат, не са достатъчно. Не са достатъчно онези, които го приемат лично. Виетнамците воюваха срещу французите, докато не ги изгониха от страната. И комунистите воюваха срещу американците и войските на Юга, докато американците не си отидоха. Победиха, защото желанието им да живеят в една държава беше по-силно от всичко останало. Струва ми се, че никога няма да прогоните британците от Ирландия. Не са достатъчно хората, които го желаят. Вие само си играете на войници.

— А вие? Защо сте се заели с това, което правите сега?

Нгуен се направи, че не е чул въпроса му. Долепи ухо до вратата и се заслуша. Навън не се чуваше нищо. Той се обърна отново към Хенеси:

— Тръгвам. Не викайте, бомбата все още е у мен и ще убия всеки, който ми се изпречи. Ще се върна след три дни.

Той дръпна резето и отвори. Огледа коридора в двете посоки и се измъкна от стаята. Запромъкна се покрай стената. Вмъкна се тихо в банята, откачи жиците на бомбата и я прибра заедно с пистолета в раницата. Качи се на тоалетната чиния и излезе през прозореца. Хвана се за улука и се спусна, внимавайки да не стърже с крака по стената. Когато стъпи на земята, долепи гръб до стената и се огледа. Наоколо още миришеше на изгоряло, но не се чуваше никакъв звук. Той се промъкна между колите и се оттегли към обора. Конете запряхтяха и той се запита дали го усещат. Чу стъпки откъм ниската къща и се оттегли в обратна посока. Измъкна се от другата страна на обора.

Хенеси остана седнал в спалнята, подпрял глава с ръце. От една страна, му се щеше веднага да вдигне тревога, но си даваше сметка за сериозността на заплахата на китаеца. Нямахше да се поколебае да използва пистолета, а ако това не помогне, щеше да се самовзриви, убивайки бог знае колко още хора. Хенеси изчака пет минути, после запали лампата и слезе да вдигне Кавана, който лежеше на дивана в хола. Когато Кавана излезе да предупреди хората си, Нгуен бе далеч, Промъкваше се сред буйните треви като змия.

О'Рийли взе влак в 10,33 от Ватерло и си намери място в предната част на вагон, пълен с костюмирани мъже и жени с дълги рокли и скъпи шапки. Две двойки в купето му очевидно бяха заедно и единият от мъжете извади бутилка шампанско и четири чаши. Отвори бутилката с театрален жест и шампанското се разплиска, няколко капки паднаха и върху алуминиевата кутия за фотооборудване, която носеше ирландецът.

— Извинявай, старче — каза младежът.

— Няма нищо.

Влакът бавно започва да се изнизва от гарата. До Аскът оставаха четирийсет минути, така че той се облегна и разсеяно загледа през прозореца. Във вътрешния си джоб имаше билет за сектора за специални гости, закупен от една агенция цяла седмица предварително. Искаше да вземе билет за Деня на дамите^[1], но не намери места за четвъртък, затова взе за вторник. Вторник или четвъртък, всъщност нямаше разлика, защото успешният бомбен атентат на „Роял Аскът“ щеше при всички случаи да се превърне в новина номер едно в света.

Кутията бе от онези, които се използват от професионалните фоторепортери, шейсет на трийсет на четирийсет сантиметра, с широка презрамка. Бомбаджийката бе наредила под облицовката няколко ивици семтекс, общо пет килограма. Имаше два детонатора, и двата свързани с малък туристически електронен будилник. Часовникът бе нагласен за 14,00. О'Рийли беше напрегнат, но не превъзбуден. И преди бе пренасял приведени в бойно положение бомби и имаше пълно доверие на Бомбаджийката. Облицовката на кутията беше върната на мястото си и сега вътре имаше два фотоапарата, няколко обектива, светломер и няколко филма. На врата си О'Рийли носеше апарат „Никон“ с телеобектив и бинокъл в кожен калъф. За бинокъла бяха закачени десетина емблеми от предишни надбягвания и те заедно с меката филцова шапка му придаваха вид на дългогодишен любител на този вид събития; не на случаен посетител, дошъл да погледа световноизвестния „Роял Аскът“.

Влакът пристигна на гара „Аскът“ в 11,15 и О'Рийли тръгна с тълпата към хиподрума. Имаше много полицаи, но повечето носеха електриковожълти якета и регулираха движението с отегчени физиономии и отмалели ръце. О'Рийли спря заедно с тълпата на едно

кръстовище. Мъж на средна възраст видя пролука между колите и тръгна да пресича, но един млад полицай му извика от средата на улицата да се връща.

— Надут младок — измърмори пешеходецът.

Изглеждаше два пъти по-възрастен от полицая, с грубо лице и широки рамене.

Полицаят направи знак на колите да продължават и се приближи до него.

— Някакъв проблем ли има?

Бузите му почервеняха. Имаше тънки мустачки като юноша, който се опитва да докаже нещо пред себе си.

— Мисля, че съм достатъчно възрастен, за да пресека сам улицата — изсъска едва сдържайки гнева си пешеходецът.

Приличаше на човек, способен да се справи с всеки противник, и О'Рийли прецени, че може да пребие младока само с една ръка.

— Това не ме интересува. Искам да чуя какво казахте преди малко.

Полицаят гледаше по-възрастния мъж в очите, със стиснати зъби, една вена на челото му бе изпъкнала и пулсираше. О'Рийли се зачуди какъв му е проблемът, защото реакцията му изглеждаше твърде пресилена.

— Нищо — отвърна пешеходецът през зъби. — Нищо не съм казал.

Полицаят го погледа още няколко секунди, после кимна, сякаш отговорът го удовлетворяваше.

— Добре.

Той се върна на средата на кръстовището и продължи да регулира движението. Възрастният пешеходец поклати сърдито глава, някои от останалите чакащи го погледнаха съчувствено. Такъв бил „великият“ британски полицай, помисли си О'Рийли. Сърдит младок с власт, която не заслужава. Едно нещо му бе правило впечатление през всички тези години в Ирландия. Полицайте протестанти и хлапетата от британската армия упражняваха правомощията си само за да усетят властта, да се докажат пред себе си. Беше свикнал да го спират на улицата офицери от полицията, които да му говорят на „ти“, без да скриват омразата си. Дори като ученик неведнъж си отнасяше боя от британски войници — просто по-големи момчета с камуфлажни

униформи — под предлог, че искат да го претърсят. Насилието от страна на властите не беше нищо ново за него и сега той почувства леко удовлетворение, виждайки това насилие насочено и срещу британци.

Най-сетне полицаят вдигна ръка, за да спре колите, и пусна пешеходците. Гледаше ги сърдито, сякаш бяха виновни, че са решили да пресекат точно на това кръстовище.

Въпреки засиленото полицейско присъствие (струваше му се, че има стотици регулировчици, насочващи колите към паркингите около хиподрума) на входа нямаше кучета. Отпред стояха двама полицаи, но изглеждаха по-заинтересувани от две красиви блондинки с тесни бели рокли и големи шапки.

Момичетата бяха близначки, на не повече от двацет години, с добре загоряла от слънцето кожа. Един от полицаите се усмихна и докосна каската си за поздрав. Момичетата също се усмихнаха и едната се обърна да го погледне, когато отминаваха.

Един разпоредител с цилиндър се взря в билета на О'Рийли и го пусна през вратата. Друг негов колега, с вид на седемдесетгодишен старик, го помоли да отвори кутията. Полицаите още гледаха в захлас близначките — дългите им, стройни крака се движеха с грацията на породисти коне.

— Предпазни мерки, нали разбирате — извини се старецът.

Две жени на средна възраст преглеждаха чантичките на посетителките, но хвърляха само бегъл поглед на съдържанието. О'Рийли се запита какво ли очакват да видят — може би черна топка с надпис „БОМБА“ и горящ фитил. Старият разпоредител потърка мустаците си и се усмихна. О'Рийли също се усмихна, коленичи, постави кутията на тревата и я отвори. Старецът погледна вътре.

— Хубава апаратура — отбеляза одобрително той. Погледна О'Рийли със съзлививи очи. — И аз се занимавам малко с фотография.

— Голяма краста — отвърна ирландецът. Извади единия фотоапарат и му го показа. — Винаги използвам „Никон“. А вие?

Старецът явно остана поласкан, че се интересуват от мнението му.

— „Канън“. — Върна апарата на О'Рийли: — Приятно изкарване.

— Можете ли да ми препоръчате нещо? — попита ирландецът.

Свали апарата от врата си и го прибра при другите. Вдигна кутията през рамо.

— Няма да е неразумно, ако заложите на Едъри в третия кръг — отвърна разпоредителят.

Жалко, помисли си О'Тийли, който не смяташе да остане за третия кръг. Всъщност, ако всичко вървеше по плана на Фишер, трети кръг нямаше да има.

Той си купи бланка за залагане и повървя из тълпата, за да послуша надутите дебели гласове и лигавия детински кикот на посетителите. Безгрижните богаташи се забавляват, помисли си той. Кой друг ще се разхожда с костюми последна мода и бижута за хиляди лири в делничен ден? Отвсякъде се чуваха гърмежи на шампанско и около китката или врата на всеки посетител проблясваше нещо златно. Някои жени бяха просто великолепни, като палавите руси близначки на входа, но повечето бяха претруфени,дебели и с твърде много грим. Събираха се на групички, за да обсъдят облеклата си, чиято цена и марка явно отгатваха от пръв поглед. На О'Рийли му се струваше, че ги е страх. Че се боят да не изгубят това, което притежават.

Той зае мястото си на трибуната и огледа тълпата с бинокъла. Разпозна няколко второкласни актриси, облечени със значително повече дрехи, отколкото носеха във филмите, и неколцина крупни предприемачи, които явно нямаха какво да правят в кабинетите си. Имаше и няколко от приближените на кралския двор, но не видя никого от едрите риби. Запита се каква ли е вероятността някой член на кралското семейство да загине при взрива, но прецени, че шансовете са незначителни. Не че имаше значение. Самият факт, че бомбата ще избухне на събитие, организирано от кралското семейство, придаваше световно значение на новината. Провери разположението на телевизионните камери, чиято цел бе по-скоро да снимат тълпата, отколкото конете. Нямаше да имат проблем с отразяването на последиците от взрива.

Той зараглежда фиша, въпреки че нямаше намерение да залага. Все пак разпоредителят беше прав, Едъри изглеждаше безспорен фаворит в третия кръг. О'Рийли погледна часовника си. Един и половина. Алуминиевата кутия бе между краката му, часовниковият механизъм тихо отмерваше секундите. От една страна, му се искаше да се махне още сега, да се отдалечи час по-скоро от бомбата, но знаеше,

че ако остави кутията толкова дълго без надзор, има по-голяма опасност бомбата да бъде открита. Освен това Фишер бе разчел времето много точно, Маккормик щеше да се появи пред хиподрума не по-рано от два без пет. Той отново прочете фиша и пак огледа тълпата. По всякакъв начин опитваше да не мисли за бомбата. На няколко пъти започна да подслушва разговорите на околните, но бързо насочи вниманието си към други неща. Съседите му на пейката щяха да са в епицентъра на експлозията и той не искаше да знае нищо за личния им живот. Не желаше да ги опознава.

Минутната стрелка на часовника му бавно достигна десетката и той стана. Протегна се и остави кутията на седалката. Свали шапката си и я сложи отгоре. След това тръгна между редовете, извинявайки се на всички, които вдигаше. Имаше вид на човек, тръгнал към тоалетната преди началото на състезанието. Качи се нагоре между редовете, подмина барчето, после взе ескалатора за долния етаж. Забави ход, докато излизаше — малко встрани от мястото, през което бе дошъл, за да не го разпознае разпоредителят. Отпред още се тълпяха закъснели посетители и той си проби път между тях с виновна усмивка.

Зелено-бял мотоциклет „Ямаха 750“ спря до тротоара. Маккормик носеше черни кожени дрехи и бяла каска с матово стъкло. Отстрани висеше втора каска и той я откачи и я подаде на О'Рийли, който я сложи, стегна каишката и седна зад другаря си. Маккормик натисна газта и потегли към Лондон. Пътищата около Аскът бяха празни, но той внимаваше да спазва ограниченията заради многото полицаи в района. Дори с тази скорост, когато бомбата избухна, вече се бяха отдалечили на шест километра от хиподрума.

Уди отиде рано на работа, за да използва телефона преди пристигането на Симсън и останалите шефове от редакцията. Не се изненада, че не го свързаха лично със сър Джон Браунлоу, понеже журналистите от „Сънди уърлд“ не бяха сред най-желаните събеседници на народните избраници. Все пак имаше късмет, защото попадна на помощничката на сър Джон, момиче с приятен глас, на име Елън. Тя помнеше китаеца, който бе идвал на посещение при шефа ѝ, но както Уди, не се сещаше за името му. Той ѝ каза, че фамилията е

Нгуен, и тя отиде да провери в архива. След няколко минути отново заговори по телефона:

— Казва се Нгуен Нгок Мин. Намерих едно от писмата му.

Прочете му адреса на подателя и Уди го сравни с този на „Двойно щастие“. Беше същият. Помоли Елън да повтори цялото име на Нгуен буква по буква и го записа в бележника си. След това я помоли да прочете писмото му. Вътре бе отразена почти същата история, която виетнамецът му беше разказал при посещението си в редакцията, и не се съдържаеше никаква полезна информация.

— Помните ли нещо друго за този китаец? — попита Уди. — Каквото и да е.

— Ами преди всичко той не е китаец. Виетнамец е, така каза на сър Джон. Не помня дали от Юга или от Севера, но останах с впечатлението, че е бежанец. Нали се сещате, един от онези хора, които бягаха с рибарски лодки. Има пълно британско гражданство.

— Нещо друго?

— Съжалявам, само това си спомням. Чакайте, хрумна ми нещо. Защо не пробвате във Вътрешното министерство.

— Вътрешното министерство ли?

— Ами да. Щом е бежанец, сигурно имат доста дебело досие за него независимо дали е китаец или виетнамец. Докато получи гражданство, човек натрупва тонове документи.

Уди й благодари и разлисти азбучника си. Преди няколко години, когато работеше по статия за емигрантите, се беше запознал с една чиновничка от информационния отдел на Вътрешното министерство. След това в знак на благодарност я черпи на няколко пъти по кръчмите. Не помнеше името й, но го беше записал на „Външно министерство“ в тефтера си. Казваше се Ани Бирн. Обади се, но не я намери и остави съобщение. Прекара времето, докато чакаше, в четене на сутрешната преса и пиене на кафе. След известно време тя позвъни:

— Уди, откога не сме се виждали!

Звучеше искрено щастлива, че го чува и той се помъчи да си спомни защо е прекъснал връзката с нея. Обясни й, че търси сведения за един бежанец, но спести информацията за връзката с ИРА. Дали имаше някакъв начин да види досието на въпросния човек?

— Официално, никакъв — отвърна тя, но предложи да се видят в кабинета й по обяд, което прозвуча на Уди като добър знак.

Докато говореше по телефона, колегите му от новинарския отдел се заточиха един по един и щом затвори, Симсън го привика с пръст.

— Много рано си дошъл, Уди — изненада се той. — Работиш ли по нещо?

— По две истории. Ще ти разкажа, като излезе нещо интересно.

— Добре. Имам една задача само за човек с твоя талант.

Уди надуши клопка.

— Не ме гледай толкова подозрително, Уди. Ще ти хареса. Искам да ми намериш петдесет места, където човек може да заведе децата си през лятната ваканция. Сещаш ли се, малък пътеводител, чиито страници родителите да си изрязват всяка седмица от вестника.

— Мерси.

— Хайде, Уди, по-весело. Дежурството си е дежурство, в крайна сметка получаваш пари за него.

— Да, да, да.

Уди се върна на бюрото си.

Тръгна от редакцията малко преди обяд и взе метрото до Сейнт Джеймс Парк. Предположи, че Ани просто иска да си изпроси някое питие и да чуе някоя клюка от „Флийтстрийт“, така че остана приятно изненадан, когато го покани в кабинета си. Тя стисна горещо ръката му. Беше ниско, енергично момиче, говореше като водеща на телевизионно шоу и постоянно се смееше. Уди се запита колко ли време ще остане такава, преди някой важен държавен чиновник да се ожени за нея и да я заточи да отглежда деца и коне в някое провинциално имение. Беше привлекателна жена, но Уди така и не се бе опитал да задълбочи отношенията си с нея. Не беше негова партия.

На бюрото ѝ имаше синя папка и тя потропа с пръсти по нея. На светлината на лампата проблесна годежен пръстен с голям диамант. Момичето се беше уредило.

— Нгуен Нгок Мин — заговори тя. — Казвам ти, Уди, това досие е страшно интересно. Жалко че нямам право да ти го покажа. Такива са правилата, нали разбираш. Може да ми струва работата. А добре знаеш колко държа на нея. — Тя се усмихна и погледна часовника си. — Божичко, кое време станало! Виж, Уди, имам важна среща. Защо не изчакаш? Ще се бавя не повече от половин час. Става ли?

— Добре. Навън ли да те изчакам?

Ани стана и го потупа по рамото, докато отиваше към вратата.

— Не, Уди, можеш да останеш тук. Скоро се връщам.

Тя затвори вратата и Уди се наведе и взе папката. Не за пръв път държавен служител му предоставяше информация, оставяйки документи на бюрото си, и Уди бе сигурен, че не е и за последен. Ани нямаше да пропусне да поиска друга услуга в замяна. Освен това вече бе прочела досието, за да се увери, че не съдържа държавна тайна. Той отвори папката и заразливта документите с нарастващо любопитство.

Имаше доклади от Комисията по бежанците към ООН в Хонконг и от Отдела за държавна сигурност на хонконгското правителство, документи от американското консулство, фотокопия от военни досиета и подписани рапорти от висши американски офицери, описващи службата на Нгуен в Американската армия. Имаше копие от първата страница на британския му паспорт и от две почетни грамоти, присъдени на военната част, в която бе служил във Виетнам. Имаше писмена благодарност за бойни заслуги на частта и заповед за награждаване с Почетния медал на Република Виетнам, както и похвала от някакъв полковник, в която се съобщаваше, че подразделението на Нгуен е причинило най-много жертви на противника през първата половина на 1973 г. Този човек беше герой от войната, професионален убиец, специалист по водене на бой в джунглата.

Върна се към първите документи и започна да записва, имена и дати, откъси от докладите. Страхотен материал щеше да излезе. Потресаващ. От самата биография на виетнамеца можеше да излезе материал, достоен за награда. Ако Нгуен наистина се беше изправил срещу ИРА, сензацията щеше да взриви общественото мнение.

Досието беше много дебело. Дори в началото на осемдесетте, когато Нгуен бил в бежански лагер в Хонконг, британското правителство проверявало внимателно всички виетнамски изселници, за да се увери, че не са комунистически шпиони или избягали престъпници. Историята на Нгуен Нгок Мин бе толкова заплетена и (налагаше се да признае) невероятна, че го бяха разпитвали безброй пъти. Чиновниците от Комисията по бежанците и Силите за сигурност в Хонконг я бяха преглеждали безброй пъти, бяха сравнявали с други източници, опитвайки се да го разобличат в лъжа, докато най-сетне му бяха повярвали.

Уди си преписа данните за преминаването на Нгуен на страната на южновиетнамците и за службата му в Частите за разузнаване дълбоко в тила на противника. Американците го бяха изоставили след изтеглянето си и времето, прекарано по затвори и възпитателни лагери, бе отразено в кратки доклади. Уди можеше само да гадае за ужасите, изтърпени от този човек, преди най-сетне да успее да избяга. Имаше съвсем малко данни за пътуването му към Хонконг, но все пак ставаше ясно, че две от дъщерите му загинали. Нгуен бе отказал да сподели подробности и психиатърът, който се беше занимавал с него, смяташе, че опитва да се отърси от мъчителни спомени.

Уди пишеше бързо. Когато Ани се върна, папката стоеше затворена на бюрото ѝ, а той четеше записките си.

— Извинявай, че те накарах да чакаш — усмихна се тя.

— Няма защо.

— Надявам се да не си се отегчавал. Хайде, заведи ме на обяд.

Морисън и Кери пристигнаха на белфастското летище късно следобед. Уили О'Хара ги чакаше с рейнджровъра. Морисън седна до шофьора, Кери се качи отзад. Забеляза тъмно петно на седалката и О'Хара обясни, че са използвали джипа, за да откарат Джими Макмеън в болницата.

— Как е той? — осведоми се Морисън.

— Оправя се, слава богу. Ако бомбата беше избухнала само секунда по-късно, щеше да му откъсне крака. Изглежда добре. Този китаец е голяма напаст, казвам ви. Снощи пак идва.

— Така ли?

— Да. Подпали един от складовете. И уби кучето на Хенеси.

Кери се наведе напред.

— Джаки? Убил е Джаки?

О'Хара кимна.

— Преряза ѝ гърлото.

Кери се отпусна на седалката и постави ръка на устата си. На Морисън му се стори, че ѝ е жал повече за мъртвото куче, отколкото за пострадалия човек. Продължиха в мълчание към града. Когато минаваха покрай гарата, Кери се наведе напред.

— Ще ми трябват някои неща. Може ли да минем през града?

— Да, добра идея — отвърна Морисън.

О'Хара излезе от магистралата и продължи към центъра на Белфаст. Една пожарна кола с мигаща сигнална лампа и включена сирена се приближи отзад и те отбиха, за да ѝ направят път. След нея караха два бронирани полицейски ландровъра. Спряха пред един търговски център. Входовете биха преградени и двама намръщени полицаи претърсиха чантичката на Кери и дрехите на двамата мъже. Момичето пожела да иде в някой спортен магазин, където да се продава екипировка за ски, и О'Хара я заведе в един.

— Честно да ти кажа, Кери, не вярвам по това време на годината да натрупа много сняг — отбеляза Морисън, докато тя оглеждаше различните видове щеки.

Тя взе една от рафта и я претегли в ръка. Не остана доволна и взе друга, малко по-дълга.

— Ще имаме нужда от някакви пръчки — обясни тя. — И обикновен бастун ще ни свърши работа, но щеките са най-подходящи. Ще ги използваме за преправяне на път сред храсталаците и за подпиране. Избери си и ти. Трябва да е яка, но не много тежка. На мен тази ми се струва подходяща.

Морисън последва съвета ѝ, а тя се премести пред един рафт със спортни шапки. Когато Морисън се присъедини към нея, тя мереше една пред огледалото.

— Хубава е — отбеляза той.

— Ще ти трябва шапка с козирка, да ти пази очите от слънцето. Ще ни улесни в търсенето на следи през деня. Избери си.

— Както кажеш, шефе.

Докато той избере шапка, тя заразглежда една черна ракета за федербал.

— Нека отгатна — каза той. — Това е за пресяване на почвата.

Тя се засмя и поклати глава. Остави ракетата на рафта.

— Хайде. Друго не ни трябва. Освен ако не искаш да купиш маски за ски за момчетата.

Морисън плати за покупките и я последва.

— Искаш ли нещо друго? — попита.

Тя кимна.

— Ластични ленти, рулетка, няколко бележника и моливи. И фенерчета.

— Няма да питам за какво са.

След като накупиха всичко необходимо, отново се качиха на джипа и продължиха на юг.

Фишер и Маккормик седяха на кожения диван и гледаха телевизия. О'Рийли бе на балкона и се печеше на слънце. И тримата държаха по кутия „Гинес“, Маккормик пушеше. Бомбата в Аскът бе новина номер едно. Осем загинали и петнайсет ранени, от които шестима с опасност за живота. Маккормик извика въодушевено и О'Рийли влезе да погледа. Показаха кадри от мъртви и ранени на носилки и въздушни снимки, на които личаха пораженията на трибуната. Тримата мъже се чукнаха.

— Страхотен удар — похвали ги Фишер. — Тези кадри ще обиколят света.

Един висш полицейски служител с подходящо траурно изражение на лицето даваше интервю. ИРА още не била поела отговорността, но и тази бомба приличала на останалите.

— Да — вметна О'Рийли. — Кога ще се обадим?

— Можеш да го направиш веднага — отвърна Фишер, — но този път не използвай кодовата дума. Само им кажи, че взривът е дело на бойна група от ИРА. Съобщи им точното време и място на взрива. Можеш да им кажеш също колко експлозив е съдържала.

— Пет кила — обади се Бомбаджийката, която седеше на масата и пробваше връзките в лаптопа с волтметър.

— Пет килограма семтекс — повтори Фишер. — И им кажи, че ако британското правителство не изтегли войските си от Ълстър, ще последват още удари.

О'Рийли се намръщи.

— Защо да не използваме паролата?

Фишер вдигна бирата си.

— Промяна в стратегията. Докато бяхте навън, ми се обадиха от Ирландия. Вече няма да използваме кодови думи.

— Казаха ли защо?

— Има ли значение?

О'Рийли се засмя.

— Всъщност не. — Взе атласа на Лондон: — Откъде да се обадя този път? Какво ще кажеш за Баркинг? Никога не съм ходил там.

Фишер поклати глава.

— Понякога се питам дали нещо не ти хлопа.

Хенеси чу бръмченето на рейнджровъра и излезе да посрещне новодошлите. Закъсня, джипът вече бе завил към паркинга зад къщата, затова той отново се прибра и се показа през вратата на кухнята. Докато стигне колата, Кери вече беше слязла. Тя се втурна към него и го прегърна.

— Чичо Лиам!

— Кери, благодаря, че дойде. Добре ли пътувахте.

Хенеси кимна за поздрав на Морисън.

Тя го освободи от прегръдката и се отдръпна назад, без да сваля ръце от раменете му.

— Чичо Лиам, страшно съжалявам за Джаки. Толкова добро куче беше.

— Наистина беше добро куче.

Хенеси бе погребал Джаки собственоръчно в твърдата почва зад зеленчуковата градина. Той помогна на Кери за багажа, Морисън нарами своя багаж, а О'Хара взе щеките. Морисън видя озадаченото изражение на Хенеси при вида на ски-екипировката и вдигна рамене.

— Не питай.

Хенеси показа на Кери приготвената за нея спалня. Тя бе отседнала в нея неведнъж, особено в детските си години. Стаята беше малка и уютна, с розови завеси и чамови мебели. Кери остави куфара си на пода и погледна през прозореца.

— Леля Мери тук ли е? — попита.

— Не, в Лондон е, на гости при Мари.

— Жалко.

— Реших, че така ще е най-добре за нея. Оправи се и ела долу. Сложил съм чисти кърпи в банята. Знаеш къде стоят нещата.

Той слезе на долния етаж. Морисън бе оставил чантата си в хола.

— Приготвил съм ти спалня на горния етаж, Шон — каза Хенеси. — Втората отляво след стълбите, можеш да се настаняваш.

— Много благодаря, Лиам.

— Разбра ли, че е избухнала нова бомба?

— Да, Уили ми съобщи на идване. Подпалил ти склада.

Хенеси седна.

— Не, имам предвид нова бомба в Англия. В Аскът. Днес. Осем загинали.

— Бромли обади ли се?

Морисън се настани на креслото срещу домакина.

Хенеси поклати глава.

— Още не.

— Чудя се каква ли игра играе.

— Нали прие да участва?

— И още как.

— Значи трябва просто да чакаме.

— Да. Разбрах, че снощи китаецът е бил тук. Уили каза, че влязъл в стаята ти с бомба на врата.

— Не е ли невероятно? Измъкна се от къщата, без никой да го забележи.

— Значи пожарът в склада е бил само за отвличане не вниманието, така ли?

— Няма съмнение. Каза, че искал да поговорим.

— И?

— И ми даде три дни срок да открия кой е виновникът за експлозиите. Ако не успея, щял да ме убие.

Безгрижният тон, с който Хенеси говореше за заплахата, изобщо не отразяваше истинските му чувства.

— Нещо за пиене? — попита той.

Морисън поклати глава.

— Не, Кери иска да огледа наоколо, докато е още светло. По-добре да запазя ясно съзнанието си.

Кери се появи на прага и двамата мъже станаха. Беше си сложила дънки и тъмносиня фланелка.

— Тръгваш ли вече? — изненада се Хенеси. — Няма ли да хапнеш?

— Искам да пообиколя, докато още е светло, чичо Лиам. Най-доброто време за търсене на следи е рано сутрин и късно следобед. Тогава слънчевите лъчи падат под подходящ ъгъл. До мръкване остава само около час. Някой може ли да ми покаже къде са го забелязали?

— Джим Кавана знае къде е лежал, когато е взривил колата. Ще ти покаже и къде е нападнал един от хората ни.

Тя потри ръце.

— Добре. Да започваме. Шон, къде са щеките и другите неща?

— Уили ги остави в кухнята.

— Идвай тогава.

Тя се запъти към кухнята и двамата мъже се спогледаха с усмивка.

— Май е поела ръководството в свои ръце — отбеляза Хенеси.
— Внимавай с нея.

Влязоха в кухнята и Кери постави двете щеки на масата. Махна им кръгчетата.

— Забравих да взема бинокъл. Ти имаш ли? — попита тя Хенеси.

Той донесе стар кожен калъф. Тя го отвори и прибра вътре един бележник, молив и рулетката. Взе едното фенерче и подаде другото, бележник и молив на Морисън.

— Готово. Хайде да вървим.

Морисън откри Кавана пред къщата и го попита за скривалището на китаеца, когато е взривявал колата. От ягуара сега нямаше и следа, Райън го бе извлякъл с един от тракторите и го беше прибрал в склада, скрит от зоркия поглед на военните патрули и ниско прелитащите хеликоптери. Кратерът от експлозията беше запълнен с пръст, но още личеше като незараснала рана.

— Сложи си шапката — напомни Кери, докато вървяха по пътя.

Подаде му я и той я взе и си я сложи.

— Готин си.

— Хората рядко използват точно тази дума, за да опишат Шон Морисън — пошегува се Кавана. — Но си права, изглежда добре.

— Благодаря за комплимента — измърмори Морисън. — Защо просто не се хванем на работа?

Кавана ги заведе до запълнената дупка, след това тръгна през тревата. Беше отъпкана на доста места, дори Морисън го забелязваше. Очевидно тук бяха обикаляли много хора, вероятно в търсене на китаеца (Морисън не спираше да мисли за Нгуен като за „китаеца“, макар да знаеше много добре, че е от Виетнам).

Кавана посочи едно отъпкано място.

— Тук намерихме една батерия. А тук свършваха жиците. Крил се е, докато колата мине над бомбата, взривил я е, после е побягнал.

Той посочи към живия плет.

— Побягнал ли? — попита Кери. — Някой видял ли го е?

— Е, отдалечил се е с пълзене, предполагам. Никой не го е забелязал, но всички бяхме прекалено заети с измъкването на Джими от разбитата кола. После видяхме жиците и се досетихме, че е побягнал насам.

— Къде го забелязахте за пръв път?

— Аз лично не съм го виждал. Видяхме следи към горичката, но не бяхме сигурни дали се е мушнал сред дърветата, или е продължил през полето. Разделихме се на две групи. Аз тръгнах натам, трима души влязоха в гората. Той нападна един от тях и му взел пистолета. Другите двама го видели да бяга, но го изпуснали.

— Добре, покажи откъде е минал.

Кавана тръгна напред през изпотъпканата трева към живия плет и ѝ показа дупката в него. Кери огледа счупените клонки и калта в основата на храстите.

— Изглежда, сякаш цяла армия е минала оттук — отбеляза тя. — Стъпкали са всички следи.

— Хей, ние го гонехме, не сме се опитвали да го проследим! — сопна се Кавана. — Бяхме разстроени от вида на Джими и не сме гледали много-много къде стъпваме.

Морисън постави ръка на рамото му.

— Успокой се, Джим. Тя не те обвинява, просто се опитва да помогне.

— Исках само да кажа, че щеше да ми е по-лесно, ако имаше следи само от един човек — обясни Кери.

Кавана отблъсна ръката на Морисън.

— Да, добре, съжалявам за избухването. В голямо напрежение сме, пък и напоследък не ми се събира много сън.

— Няма нищо — успокой го Морисън. — Покажи сега накъде е продължил.

Кавана ги преведе през друга нива към горичката, която бе показал по-рано.

— Аз продължих насам, а тримата влязоха в гората.

Той се провря през няколко високи до гърдите храсти и тримата излязоха на криволичещата сред дърветата пътека.

— Според твърденията им — продължи той — тук са се разделили. И единият е бил наръган с нож, докато е вървял по пътеката.

Кери клекна и огледа почвата. Беше отъпкана от много крака, но тя замълча.

— Къде го е наръгал? — попита Морисън.

— В крака. — отвърна Кавана.

Морисън се изсмя остро.

— Имах предвид на кое място в гората го е нападнал.

— А, да, разбирам. Елате насам.

Той ги поведе по пътеката и им показва мястото. Тук почната също бе отъпкана и имаше голямо ръждиво петно. Следи от засъхнала кръв, даде си сметка Морисън.

— Добре — каза Кери. — Сега, господа, бихте ли се махнали от пътеката?

Двамата мъже отстъпиха встрани и тя заоглежда земята. Върна се няколко крачки назад по пътеката и присви очи. Заразглежда следите под различен ъгъл. Включи фенерчето и освети пътеката, променяйки ъгъла на светене.

— Нещо интересно? — осведоми се Морисън.

Тя поклати глава и се изправи.

— Какво стана после? — попита тя Кавана.

Той кимна към пътеката.

— Тръгнал натам. Един от останалите двама го видял и стрелял два пъти, но не улучил. Подгонили го по пътеката, но единият попаднал в капан.

— Капан ли?

— Дупка в земята с малки заострени колчета на дъното. Намазани бяха с изпражнения, ако щете вярвайте.

— На какво разстояние оттук?

— Стотина метра. Внимавайте, може да има още. Не е приятно да се набучиш на такова нещо.

Тя им направи знак да останат на място и тръгна напред, пробвайки внимателно почвата пред краката си с щеката.

Стигна до клопката и клекна до нея. Тук имаше все така прекалено много следи, за да се определи кои са на китаеца. Тя продължи още по пътеката, но не откри нищо полезно. Все пак попадна на втора клопка и внимателно махна клонките, с които бе покрита, за да не пострада някой.

Върна се при Кавана и Морисън и заглежда растителността от двете страни на пътеката, използвайки щеката, за да отмества тръните.

— Сигурно се е крил някъде, за да изненада така вашия човек — промърмори тя. — Някъде, където да остане незабелязан, но откъдето да има бърз достъп до пътеката.

— Какво търсиш? — поинтересува се Морисън.

— Откъснати листа, счупени клонки, разместени камъчета. Трудно е да се каже, ще разбере, когато го открия. Проблемът е, че тук е бил преди два дни и много отпечатъци са се загубили. Имаме късмет, че не е валяло, но и вятърът заличава много следи, а пръстта отдавна е изсъхнала.

Тя се наведе и огледа храстите.

— Хайде, китаецо, къде си се крил? Къде си се чувствал в безопасност?

Тя си мърмореше под носа и Морисън чуваше само откъслечни думи. Обърна се и заглежда от другата страна на пътеката. Там имаше голям дъб и тя се насочи към къпините в основата на дънера му.

— Шон, ела да погледнеш.

Той застана до нея пред плетеница от бодливи стъбла.

— Какво трябва да видя?

Тя посочи с щеката.

— Виж онова клонче там, виждаш ли как е закачено за тръна?

— Да — отвърна колебливо той; още не разбираше какво има предвид.

— Виждаш ли как е напрегнато? Извито е и не може да се върне в нормалната си позиция, защото се е закачило за бодлите.

— И какво означава това?

Тя въздъхна и го погледна разочаровано.

— Означава, Шон, че нещо или някой го е изкривил. Гледай.

Тя бутна клончето с щеката и то се изправи и завибрира като антена на огромно насекомо. Кери се зае да разбутва къпините.

— Помогни ми, Шон.

Двамата разчистиха почвата под храста.

— Ето! Виждаш ли?

На земята личаха два размазани отпечатъка.

— Стъпвал е на пръсти — заяви тя.

Насочи фенерчето под ъгъл към отпечатъците и те станаха по-ясни от играта на сенките.

— Да, сега ги виждам. За бога, права си. Сигурно се е крил зад дървото и е изненадал нашия човек отзад.

— Хайде, да видим дали няма по-хубави отпечатъци от другата страна на дървото.

Двамата с Морисън разбутаха къпините и заобиколиха дървото. Тя откри хралупата и се отмести, за да му я покаже. По отпечатъците в меката пръст ясно личеше, че китаецът се е крил там. Имаше няколко следи от обувки и една кръгла вдлъбнатина, за която Кери предположи, че е от коляното му. Показа на Морисън места по ствола, където китаецът се е опирал и е откъртил парченца лишей. Посочи най-добре запазения отпечатък с щеката.

— Време е за бележниците.

Отвори калъфа на бинокъла, извади бележника и молива си и с педантична точност прерисува отпечатъка, използвайки рулетката, за да се увери, че е направила копие в естествен размер. Изчака Морисън да направи същото. Поправи на неговата схема контурите на петата и грайферите.

— Правим го, за да знаем кога гледаме негови отпечатъци и кога не — обясни тя. — А след като свършим, ще прерисуваме и какви отпечатъци оставя, когато стъпва на пръсти.

След като свършиха с рисуването, Кери поведе двамата мъже покрай пътеката към двата открити капана. След стотина метра дърветата растяха по-нарядко и те скоро излязоха на голяма ливада със свежа зелена трева, изпъстрена с маргаритки и глухарчета.

— Въпросът е в коя посока е тръгнал, след като е излязъл от гората — започна да размишлява на глас Кери. Нахлупи шапката над очите си и огледа хоризонта. — Хайде, китаецо, накъде си тръгнал? Доста лесно е било да те забележат сред полето, даже да си чакал до здрач. Значи си търсил прикрития, нали? — Обърна се към Кавана: — Хората ви преследвали ли са го през полето?

— Не, решихме, че се е скрил някъде из горичката, но не го открихме. Не разполагахме с достатъчно хора.

— А имаше ли добитък в полето?

Кавана се почеса.

— Не мисля.

Кери клекна и огледа внимателно полето, движейки глава, но с поглед, фиксиран в една точка.

— Какво правиш? — полюбопитства Морисън.

— Търся разлика в цветовете — обясни тя, без да спира да върти глава наляво и надясно. — Забелязва се най-лесно, когато очите ти се движат. Ако е минал през тревата, трябва да е променил ориентацията на листата ѝ. Долната им страна е малко по-светла от горната. Една-две тревички не се забелязват, но във висока трева следата личи ясно. Това е един от начините за проследяване на елени. Проблемът е, че тревата се връща в нормалното си положение доста бързо, само за няколко часа, ако не е стъпкана много. Зависи колко е висока. Тази е доста буйна, така че би трябвало да се връща в предишното си положение по-бавно. По дяволите, нищо не виждам. Хайде, ела.

Тя се премести на няколко крачки вляво и опита отново. Удари се ядосано по бедрата.

— По дяволите. — Изправи се и се протегна. — Започва да се стъмва. Нека само проверя края на гората и можем да смятаме денят за приключил.

Тръгна бавно покрай гората. Кавана и Морисън я последваха. Тя заоглежда внимателно земята и растителността. На няколко пъти спира внезапно да огледа някое паднало листо или клонка, но не откри никакво доказателство за минаването на китаеца. Накрая, когато тъкмо бе решила да се откаже, забеляза голямо листо, стъпкано на земята. Вдигна го и го показа на Морисън.

— Да! Виж как е издраскано, как е счупено по средата. Това са сигурни белези, че някой е стъпил отгоре му.

Обърна листото, от долната му страна се бяха забили няколко песъчинки.

— Виждаш ли? Личи си, че е стояло така ден-два. Забелязваш ли, че все още е свежо?

Морисън кимна.

— Не е ли възможно да го е настъпило някое животно?

— Трябва да е било доста едро добиче. Не е възможно да е стъпкано така от заек или лисица. Смятам, че китаецът е излязъл от гората на това място. Сега да видим дали е тръгнал направо през полето, или е минал покрай онзи жив плет. — Тя отново огледа тревата по същия странен начин. — Не, не е минал оттук.

Продължи покрай дърветата, отмествайки храстите с щеката.

— Хванахме го! — възкликна изведнъж тя.

Направи знак на двамата мъже да застанат зад нея. Усмихна се самодоволно и посочи надолу. По някаква причина в миналото някой бе излял отрова около едно дърво, за да умъртви корените му, и сега наоколо не растеше трева. Тук имаше два отпечатъка от ляв и от десен крак на по-малко от метър един от друг. Тя извади бележника и ги сравни с рисунката. Бяха еднакви.

Кери закрепил два ластика на щеката си и я вдигна над двете следи. Нагласи края на щеката над петата на предния отпечатък и премести единия ластик така, че да съвпадне точно над пръстите на задния. Морисън я наблюдаваше изумен. Тя премести втория ластик така, че да е точно над петата на задния отпечатък, отбелязвайки по този начин дължината на крачката. Изправи се, показа щеката на Морисън и попита:

— Видя ли как го направих? — Той кимна. — Добре, давай.

Той нагласи два ластика по същия начин върху своята щека. Изправи се и полюбопитства.

— Би ли ми обяснила за какво беше това?

— Сега знаем дължината на крачката и на стъпалото му. С помощта на щеката можеш да разбереш къде трябва да се пада следващият му отпечатък. Утре ще ти покажа.

— Не вярвам да си научила всичко това от преследване на елени из шотландските хълмове.

— Научих го от една книга на баща ми. От Джак Кърни.

— А той откъде знае тия номера?

— Бил е граничен патрул в Южна Калифорния. Повече от двайсет години е преследвал нелегални емигранти от Мексико и е помагал в издирването на изчезнали деца. Хайде, да видим откъде е минал, за да стигне до живия плет. Мога да се обзаложа, че е завил надясно и е продължил на изток.

Тя имаше право. Тръгна покрай живия плет и накрая откри отпечатък.

— Гледай сега как се използва щеката.

Тя постави края с двата ластика над отпечатъка и те съвпаднаха точно.

— Виж как при петата следата е малко по-дълбока, отколкото при пръстите. Това означава, че е ходил, а не е тичал. И така, ако нагласим задния ластик над петата и завъртим щеката в кръг, предният ѝ край ще опише радиуса, в който трябва да търсим следващия отпечатък. Ето. Виждаш ли?

Морисън погледна пред върха на щеката и забеляза друг закръглен отпечатък от пета върху почвата, не толкова ясен като първия, но все пак видим.

По-нататък следваше стръмен склон. Кери направи знак на двамата мъже да спрат и отдели доста време да го огледа.

— Много интересно — отбеляза тя, сочейки една смачкана камбанка.

— Оттук ли е минал? — попита Морисън.

— Виж по какъв начин е смачкана.

Тя седна на тревата и Морисън се настани до нея.

— Не разбирам — каза той.

— Цветчето на камбанката е по-високо по склона от основата на стъблото. Това означава, че се е качвал, не е слизал. Сякаш китаецът е идвал насам, а не се е отдалечавал.

— Искаш да кажеш, че щеше да е стъпкана по друг начин, ако беше вървял надолу, така ли?

— Помисли логично, Шон. Представи си един крак, който се движи нагоре по склона, и крак, който слиза и стъпква цветето надолу.

— Сигурна ли си, че е бил той?

— Не мога да твърдя със сигурност. Тревата е прекалено буйна, за да са останали отпечатъци по почвата. Но ако е той, значи е идвал по следите си, не се е оттеглял. Връщал се е към някакво скривалище. — Кери погледна тъмнеещото небе. — И ние трябва вече да се връщаме. Утре тръгваме рано.

Морисън се изправи и ѝ помогна.

— Не е ли по-добре да продължим? — попита Кавана.

— Трябва ни светлина — обясни тя. — Иначе може да пропуснем нещо. Сега знаем накъде е вървял и утре, при първите слънчеви лъчи, ще продължим.

Тримата се върнаха във фермата. Хенеси ги чакаше в кухнята. Сара Райън също бе там, изтича да прегърне Кери и я целуна по бузите.

— Лиам не ми каза, че ще идваш — извика тя през сълзи.

Сара бе с няколко години по-малка от Кери и като деца бяха прекарвали много време заедно през ваканциите в езда и излети около фермата.

— Господи, колко време мина — възкликна Кери.

— И аз имам малко повече бръчки отпреди.

— На двайсет и две си, а говориш за бръчки, чакай да станеш на двайсет и четири!

Двете пак се прегърнаха.

— Искате ли сандвичи и кафе? — попита Сара и Морисън и Кери отговориха утвърдително.

О'Хара също се появи, а Сара се зае да приготви храната.

— Нещо интересно? — попита той.

— Повече от очакванията ми — отвърна Морисън.

Опря щеката на един шкаф, до тази на Кери, и му показва бележника си.

— Много добре — поздрави го О'Хара. — Добра рисунка за дете в предучилищна възраст.

— Това е рисунка на отпечатък от обувка, идиот такъв — засмя се Морисън. Подаде бележника на Хенеси. — Кери откри къде се е крил в гората. И мислим, че открихме накъде е тръгнал.

Той свали шапката си и я остави на масата.

— Чичо Лиам, имаш ли карта на района? Трябва ми едромащабна.

— Струва ми се, че да.

Хенеси излезе. След малко се върна с няколко карти, сред които една голяма, в цилиндрична картонена кутия. Извади я и Кери му помогна да я разпъне върху масата. Морисън я затисна с комплект за оцет и олио от единия край, а Сара им даде два ножа за другия.

Кери седна пред картата, а Хенеси и Морисън се надвесиха от двете ѝ страни. Тя проследи с пръст пътя, по който бяха минали, по

шосето, през полето до горичката и от дърветата до живия плет.

— Дотук стигнахме — каза тя, — но започна да се здрачава, а не исках да направя някоя грешка от недоглеждане. Утре сутрин продължаваме. Интересното, чичо Лиам, е, че той, изглежда, се е върнал по същия път, по който е дошъл. Сякаш има постоянно скривалище някъде. Сещаш ли се какво искам да кажа?

— Добра идея. Не може да няма постоянно място. Не се бях замислил за това, просто предполагах, че мизерства някъде навън.

— Ами микробуса? — намеси се Кавана. — Трябва му скривалище за материалите за бомбите. А хазайката му в Белфаст каза, че имал микробус.

Кери взе една от дребномащабните карти и я разпъна върху голямата. Прокара черта с молива.

— Тръгнал е насам.

Чертата пресичаше шосета Б8 и Б180 и минаваше през Дъндръм Бей.

— Това е общото направление, така че ако приемем отклонение от по двайсет градуса в двете посоки, получаваме това.

Тя начерта още две линии от всяка страна на първата. Получиха се две клиновидни фигури.

— Това пак е огромна площ — отбеляза скептично Кавана.

— Съгласна съм, но той не може да изминава дълги разстояния, особено през нощта. Да речем, че върви по два часа, най-много десет километра. Следователно се намира някъде в този район.

Тя начерта крива, пресичаща първите три линии.

— Това включва значителна част от Морн Маунтинс и доста села — продължи да упорства Кавана.

— Сигурно няма да остави микробуса на видно място — намеси се Морисън. — Той не е глупав. Сигурно знае, че из цялата околност патрулират военни части и че всяка непозната кола бие на очи.

— Микробусът е главната следа — съгласи се Кери. — Ако предположим, че е дошъл с него, сигурно го крие някъде, което означава, че не трябва да е много далеч от някое шосе. Не вярвам да го е оставил в планината дори да има възможност да го закара там. Мисля, че трябва да търсим горист район около някой път. Според мен това е най-вероятното място.

Тя посочи гората Толимор.

Сара постави няколко чаши кафе на масата, обърна се към Кери и раздвижи нямо устни: „До утре.“ После се измъкна безшумно от кухнята. Кавана погледна картата и се почеса:

— Прекалено много предположения. Китаецът може да се е върнал по стъпките си и да е тръгнал на запад вместо на изток. Може да е потопил микробуса в някое езеро. Може да се крие в някоя землянка на по-малко от километър оттук. По дяволите, може дори да се е върнал в горичката, може дори в момента да ни наблюдава.

— Ама че пораженско настроение! — избухна Кери.

Всички я изгледаха удивено. Тя си даде сметка, че поведението ѝ ги е изненадало и се усмихна, за да замаже положението.

— Прав си, разбира се. Но не смятам за вероятно да е тръгнал на запад. Първо, защото стъпките му водеха в обратната посока, и, второ, защото, ако тръгне натам, ще му се наложи да пресече реката Бан, или по мост, с което ще рискува да го забележат, или през водата, което е напълно възможно, но би му създавало много неприятности.

— Освен това каза, че ще се върне след три дни — напомни Хенеси.

— Три дни ли? — изненада се Кери.

— Даде ми три дни да разбера кой е виновникът за атентатите в Англия. Каза, че ако тогава не му кажа имената, ще ме убие.

— За бога, чичо Лиам. Това е ужасно.

Хенеси вдигна рамене.

— Всичко ще бъде наред, Кери. Не мисли за това. Всъщност този срок означава, че не му се налага да стои много близо до имението. Пък и не смятам, че ще потопи микробуса. Как иначе ще се махне, когато всичко свърши? Мисля, че Кери е права, Толимор изглежда най-подходящото място. Гората Касълан е друга възможност, но е с още километър-два по-далеч.

— Не разбирам накъде биеш — обърна се Морисън към Кери. — Мислех, че идеята беше да проследим китаеца.

Тя бързо кимна.

— Да, да, но ако настъпим на два фронта, ще увеличим шансовете си. Ние с теб можем да го проследим по отпечатъците, които е оставил. В същото време обаче смятам, че трябва да се изпратят хора да претърсят гората, да го изненадат в гръб.

— Ама гората е няколко квадратни километра — възрази О'Хара.
— Ще ни отнеме цяла вечност.

Кери поклати глава.

— Забравяш микробуса. Ако наистина го е скрил сред дърветата, трябва отнякъде да го е вкарал. Достатъчно е просто да карате бавно по пътя и да проверявате къде може да е отбил. Поставете се на негово място, опитайте да мислите като него. Може нищо да не постигнем, но сме длъжни да опитаме. Каква друга алтернатива имаме?

— Права е — подкрепи я Хенеси. — Джим, можеш ли да идеш с още трима души утре сутринта? Вземете две от колите и обиколете гората. Без пистолети, в случай че се натъкнете на войници. Вземете само пушки, нали имаме разрешителни.

— Добре, Лиам. Както кажеш.

Кавана все още звучеше скептично.

Кери отпи глътка кафе.

— Добре, за тази нощ стига. Мисля да си лягам.

Хенеси вдигна вежди.

— Едва девет е, Кери.

— Като казах, че утре тръгваме рано, говорех сериозно. Ставаме в пет.

— Пет! — изсумтя Морисън.

Кери се изправи и му се усмихна.

— Кажй лека нощ, Шон. — Наведе се и целуна Хенеси по челото. — Лека нощ, чичо Лиам.

Той посегна и докосна ръката ѝ.

— Лека нощ, Кери. И благодаря. За всичко.

— Още нищо не съм направила. Но всичко ще бъде наред, обещавам.

Четиримата мъже я изпратиха с поглед.

— Огън момиче — отбеляза Морисън.

— Достойна дъщеря на баща си — съгласи се Хенеси. — Сигурно е в гените ѝ.

— О, да — пошегува се Кавана, без да сваля очи от изящните бедра на Кери. — Определено е в дънките ѝ^[2].

— Стига, Джим, все за секс мислиш.

— Е, всеки си има недостатъци, Шон.

— Ако ще се дразните така цяла нощ, аз си тръгвам — смъмри ги Хенеси.

Стана и събра картите. Остави тримата мъже в кухнята да пият кафе и да си разказват спомени от минали години.

[1] Втория ден от четиридневните конни надбягвания „Роял Аскът“, които се провеждат на хиподрума „Аскът“ в околностите на Уинздър. По традиция на този ден жените обличат най-красивите си дрехи. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи: genes [джийнс] — гени, jeans [джийнс] — дънки, джинси; англ. — Б.пр. ↑

Морисън се събуди от аромата на прясно приготвено кафе. Той едва отвори очи, за да види Кери, застанала до леглото му. От чашата в ръцете ѝ излизаше пара.

— Ставай, слънчице.

Тя го изчака да се изправи в седнало положение и му подаде чашата. Отиде до прозореца и дръпна завесите, небето едва бе започнало да просветлява.

— Колко е часът? — попита той.

— Четири и половина.

Морисън изръмжа. Изгълта кафето и ѝ върна празната чаша.

— Как съумяваш да изглеждаш толкова бодра — почуди се той.

— Свикнала съм. От курсовете за оцеляване. Татко винаги използва мен за нощните походи и други подобни. Много е забавно, пускаме ги да си легнат в полунощ и после ги събуждаме в три за десеткилометров преход. Като се приберат след това, приличат на ходещи мъртъвци.

Кери далеч нямаше вид на мъртвец, даде си сметка Морисън. Сините ѝ очи бяха ясни, сякаш горяха, кестенявата ѝ коса все още бе мокра от банята, дори си беше сложила лек грим — леки сенки под очите и само загатване за червило. Надали го правеше, за да се хареса на китаеца, и Морисън се почувства поласкан.

— Какво си мислиш? — попита тя. — Много угрижено гледаш.

— Мислех само, че съм скапан като куче — излъга той. — Хайде, остави ме сега да се измия. Слизам след пет минути.

— Искаш ли да ти приготвя закуска?

Самата мисъл за ядене в този час накара стомахът му да се разбунтува и той отговори отрицателно, но не отказа второ кафе.

Когато слезе в кухнята, бършейки косата си с една синя кърпа, то вече го чакаше. Кавана също беше в стаята заедно с тримата, които бе решил да вземе за претърсването на гората: Рой О'Донъл, Томи О'Донъхю и Майкъл О'Фолин. И тримата изглеждаха смазани. Хенеси седеше пред цяла купчина оръжия и малки радиостанции, натрупани на масата. Подаде на Морисън малък пистолет:

— Внимавай много. Ако усетиш войници, побързай да се отървеш от него.

Морисън кимна. Вниманието му бе привлечено повече от други два пистолета на масата. Бяха с къси, широки цеви и изглеждаха,

сякаш са стреляли само веднъж досега. Едва когато Хенеси заговори, си даде сметка какви са. Сигнални пистолети. Хенеси бе запален любител на яхтите и пистолетите очевидно бяха предназначени за аварийни ситуации.

— Вземи единия, Шон, и сигнализирай, ако попаднете на китаеца и имате нужда от помощ. Ще се обадиш и по радиостанцията, но така няма как да разберем къде сте, затова след като се свържеш, изстреляй сигнална ракета. Давам ти шест.

— Ние ли ще вземем другия? — попита Кавана.

— Не. Имам само два. Единият ми трябва, за да сигнализирам на Шон и Кери.

— Нали имат радиостанция?

— Да, но само те ще могат да ме търсят. Ако включат на приемане, китаецът може да ги чуе. Ако поискам да се свържа с тях, ще изстрелям ракета и те ще ми се обадят, когато решат, че са на сигурно място. Ще използвате радиостанцията само ако видите сигнала ми или ако се оправите с китаеца.

— Да се оправим ли? — почуди се Кери.

— Да го заловите. Или каквото друго направите. — Хенеси подаде две радиостанции на Кавана. — Използвайте тези, Джим, по една за всяка кола. Ако хванете китаеца, обадете ми се и аз ще дам знак на Кери и Шон. Става ли?

— Звучи дяволски объркано — призна Морисън.

— Чичо Лиам е прав — намеси се Кери. — На открито звукът се чува на километри, особено звукът от радиостанциите.

— И не забравяйте, че армията следи всички честоти, затова избягвайте да ги използвате често — заръча Хенеси. Подаде на Морисън малка брезентова торба. — Прибери сигналния пистолет и радиостанцията тук.

Кери взе щеките от шкафа, на който бяха подпрени, и застана до вратата.

— Ами храна и вода? — попита Морисън.

Тя потупа малка раница, праметната през рамото ѝ.

— Взела съм. И картите също. И фенерчетата. И всичко, от което ще имаме нужда. Хайде, Шон, на конете.

— Слушам, шефе.

Той взе радиостанцията и сигналния пистолет. Прибра бойния в якето си. Беше тежък и джобът му се изду.

— С това ще ти е по-удобно — отбеляза Кавана и плъзна един кобур по масата.

Морисън прибра пистолета вътре и закачи кобура на колана си.

— По-добре ли е? — попита Кавана.

— Много по-добре. Хайде, успешен лов.

Кавана събра пръсти във формата на пистолет и ги насочи към Морисън. Кери вече бе излязла.

— Вие също внимавайте — предупреди Хенеси. — Имаме разрешителни за тези пушки, но, за бога, не ги размахвайте много пред британците. Последното, което ни е нужно сега, са неприятности с армията.

— Не се тревожи, Лиам, ще внимаваме. Хайде и ние да потегляме.

Кавана и останалите трима излязоха и скоро Хенеси чу бръмченето на рейнджровърите. О'Хара, с разрошена коса и подпухнали очи, влезе, препъвайки се в кухнята, и се отпусна на един стол.

— Какъв е целият този шум, Лиам?

— Момчетата тръгнаха да търсят китаеца. Искаш ли кафе?

— Едно уиски ще ми дойде по-добре.

— Добре, прав си. Ще ти направя компания.

Докато Хенеси наливаше уискито, Кери и Морисън пресичаха полето към горичката. По тревата искряха капчици роса. Сега нямаше нужда да минават през гората, затова заобиколиха и се насочиха направо към живия плет. Когато приближиха склона със стъпканата камбанка, Кери забави ход. Внимателно заглежда наляво и надясно като пилот на бомбардировач, който проверява небето за вражески самолети. Морисън вървеше зад нея и малко вляво.

— Какво точно търсим? — поинтересува се той.

— Ако имаме късмет, ще видим ясни следи като отпечатъците, които открихме вчера, или смачканите растения. Такива следи обаче обикновено се срещат рядко и са на големи разстояния едни от други. Затова трябва да си отваряме очите за по-дребни неща. Трудно е да ти го обясня. Понякога просто чувствам, че нещо е променено.

— Какви са тези дребни неща?

Кери разбута почвата с щеката и клекна, за да огледа тревата.

— Различия в цвета на растенията, дребни неща по земята, които не са нормални, залепнали в калта листа, разместени камъчета и клонки. Неща, които може да са паднали от него. Това не са сигурни доказателства, че е минал оттук, но ако разглеждаме всички признаци накуп, можем да го проследим. — Тя се извърна, приклепна и посочи назад. — Човек не може да мине през полето, без да остави някаква следа.

Морисън се обърна. През мократа трева, докдето му стигаше погледът, се проточваха две дири.

— Щом росата се изпари, тези следи ще изчезнат — продължи тя, — но нали виждаш какво имах предвид. — Тя продължи напред. — Освен това използвам най-обикновена логика. Опитвам да мисля като този, когото преследваме. Като стигнеш до препятствие, като жив плет или река, трябва да се досетиш какво е направил, дали е тръгнал наляво или надясно, дали е минал през някоя група дървета, или ги е заобиколил, какво е направил, когато е стигнал до някоя постройка. В някои отношения човек се проследява по-лесно от елен. Човекът обикновено има някаква цел, освен ако не се е изгубил. А в такъв случай обикновено прави всичко възможно да улесни тези, които го търсят. Еленът се старае да избягва срещи с хора, а през повечето време просто си пасе.

— Ловила ли си хора преди?

Кери се засмя.

— С пушка ли? Не. Дори немците не могат да отстрелват колкото си искат елени. Но това за лова на хора е добра идея, какво ще кажеш?

— Да, добре де, може би не се изразих точно. Търсила ли си хора преди?

— От време на време някой турист се губи в планината и спасителите викат баща ми на помощ. На няколко пъти съм ходила с него. Но както вече казах, едно е да търсиш някого, който иска да го открият, а съвсем друго е да преследваш човек, който се укрива. А китаецът със сигурност се старае да остане незабелязан. Поне времето ще бъде хубаво. Предполагам, че знаеш как племето на черноногите предсказва времето.

— Моля?

— Прогноза за времето по индиански маниер. Ето, сега ще ти покажа.

Тя се наведе, вдигна едно камъче и уви една тревичка около него.

— Какво е това? — полюбопитства Морисън.

— Хващаш го така и го наблюдаваш. Вземи.

Подаде му камъчето.

— И какво сега? — продължаваше да недоумява Морисън.

— Ами, първо го опипваш. Ако е сухо, значи времето е хубаво. Ако е топло, денят е горещ. Ако побелее, значи вали сняг. Ако е мокро — вали дъжд. След това го оглеждаш. Ако се мести насам-натам, значи духа вятър.

Морисън разбра, че го взимат на подбив, и се засмя.

— И още нещо, Шон...

— Да?

— Ако не го виждаш, вероятно е паднала мъгла.

Двамата избухнаха в смях.

Телефонът в антрето иззвъня.

— Аз ще вдигна — предложи О'Хара, който седеше по-близо до вратата от Хенеси. Вдигна, после постави ръка на слушалката: — За теб е. Не се представи.

Хенеси се надигна от масата и взе слушалката.

— Лиам Хенеси на телефона.

— Бромли се обажда — чу се хриплив глас.

Хенеси затвори вратата към кухнята, за да не го слуша О'Хара.

— Обадиха ли се?

— Обадиха се, но не казаха кодовата дума. Какво става, Хенеси?

Това обърка ирландеца.

— Слушайте, Бромли, ако не са дали кодова дума, може би не са те.

— Те бяха, и още как. Снощи са се обадили в „Прес асосиейшън“. Мъж с ирландски акцент. Казал, че нямало повече да сътрудничат с британските сили за сигурност и нямало да използват системата с кодовите думи.

— Тогава откъде сте толкова сигурни, че обаждането не е лъжливо?

— Казал е точно къде е била поставена бомбата и колко експлозив е съдържала. Освен това при всички останали бомби поемаха отговорността в рамките на двацет и четири часа след експлозията. Получихме и обичайните лъжливи обаждания, но само това съдържаше достатъчно подробности, за да заключим, че е оригинално.

Хенеси затвори очи. Изобщо не беше очаквал такова нещо.

— Някой е проговорил — заключи Бромли.

— Не е възможно. Само двама души знаехме за плана. Аз и човекът, който се срещна с вас в Лондон, Шон Морисън.

— Е, значи на един от двама ви не може да се има доверие. И само вие знаете на кого.

— Извиках Морисън от Щатите специално за тази операция. Не е бил в страната от две години и няма начин да е замесен с терористичната група.

— Може би говорите насън.

— Ще отмина тази забележка с презрението, което заслужава — изсъска Хенеси, но по гърба му полазиха тръпки и стомахът му се сви.

— Та какво предполагате, че не е наред? Мислите ли, че е просто съвпадение, че изведнъж са решили да не използват кодови думи, след като променихте паролата?

— Не, разбира се, че не. Тази година я променях на два пъти и те я научаваха веднага. Не, имате право, някой ги е предупредил. Но да ме убие, не се сещам кой може да го е направил. Вижте, дайте ми номера си и ще ви се обадя по-късно. Трябва да обмисля проблема.

Бромли му продиктува номера си и Хенеси си го записа.

— Денем или нощем да ви търся? — попита той.

— Ако ме няма на този телефон, някой от колегите ще ви свърже.

— Ще ви се обадя веднага, щом разбере какво става.

— Надявам се да не е твърде късно.

— Какво имате предвид?

Бромли замълча, след малко заговори, но този път по-колебливо:

— Политическият климат тук се променя, Хенеси. Тези терористични акции са толкова жестоки, че общественото мнение се обръща срещу ИРА по невиждан от мен начин. Не просто някой десен депутат да призовава за смъртно наказание или за изпращане на Специалните части в Северна Ирландия, това е различно. Отчасти това

е предизвикано от липсата на предупреждение, но главно се дължи на избора на цивилни цели. Когато ИРА застрелваше депутати като Еърли Нийв или Йън Глоу, действията им можеха да се оправдаят като политически убийства. Фондовата борса и „Карлтън кльб“ пък можеха просто да се приемат като удари по икономическата система. Но тези последните зверства, имам предвид метростанция „Банк“ и Аскът, за бога... Казвам ви, Хенеси, ако това продължи, правилата ще се променят.

— Какво имате предвид, как ще се променят?

— Имам предвид, че каквото и да си мислите, в миналото британското правителство се отнасяше доста меко към ИРА.

Хенеси изсумтя.

— Глупости. Католиците в Северна Ирландия са подложени на нечувани...

— Не говорим за католиците, говорим за ИРА. И искам да ви кажа, че ако наистина вие и приятелчетата ви в Дъблин нямате нищо общо с това, трябва да положите всички усилия да го прекратите, защото иначе ще понесете отведен удар, който не сте и сънували.

— Разбрах ви, Бромли. Записах си телефона ви.

Полицаят затвори. Хенеси се върна в кухнята. О'Хара ядеше овесени ядки.

— Проблеми ли има? — попита той, след като забележа загрижения поглед на Хенеси.

— Всичко е наред, Уили. Ще се справя.

„Така ли?“ — попита насмешливо някакъв вътрешен глас, звучащ по обезпокоително същия начин като този на Мери.

Кристи Мърфи пристигна във фермата малко преди десет. Хенеси правеше кафе, когато един от постовите почука, за да съобщи, че приближава кола. След малко колата спря в задния двор и Мърфи влезе в кухнята.

— Идваш тъкмо навреме за кафето — посрещна го Хенеси и махна към един стол. — Заповядай, седни. Как е жена ми?

Мърфи остана прав, кършейки ръце-като борец, който се подготвя да излезе на ринга. Голямото му четвъртито лице бе прорязано от дълбоки бръчки и за миг Хенеси се разтревожи, че нещо се е случило с Мери.

— Мери е добре, нали, Кристи?

— Добре е, Лиам, но...

Хенеси бутна чинията си настрана.

— Какво има, Кристи? Да не си си глътнал езика?

Мърфи явно се чудеше какви думи да избере и въпреки че по принцип не говореше много, сега положението беше различно. Държеше се като дете, което иска да си признае, че е счупило прозореца, но се страхува от наказание.

— Може ли да поговорим насаме, Лиам?

— Разбира се, разбира се. Ела в хола.

Хенеси стана и изведе едрия мъж в коридора.

Слънцето се издигна по-високо в небето и Кери започна все по-трудно да следи пътя, по който беше минал китаецът. На Морисън не му бяха необходими допълнителни обяснения, вече му бе разказала колко е важен ъгъла, под който падат слънчевите лъчи. Накрая, след като изгубиха половин час, за да минат стотина метра, тя обяви почивка.

Посочи голяма бреза до живия плет.

— Не е зле да отдъхнем. Хайде да седнем там.

Настаниха се сред хладната трева под сянката на дървото и Кери отвори раницата си. Извади няколко сандвича и две кутии бира.

— Запасила съм се добре.

— Колко мислиш, че ще ни отнеме търсенето? — попита Морисън, докато си взимаше сандвич.

— Следите са стари. Все още водят към гората. Ако е там, имаме по-голям шанс да открием отпечатъци между дърветата. През гората е по-трудно да се придвижваш, без да оставяш следи.

— Защо не отидем направо там?

Кери вдигна рамене.

— Можем да го направим, но това крие риск. Все пак съществува вероятност да е тръгнал на юг, а дори да се крие в гората, не знаем откъде е влязъл. В тази работа не може да се бърза, Шон. Ако тръгнем в грешна посока, ще са ни нужни часове, за да намерим пак следите му.

Тя отвори едната бира.

— Ти по-добре знаеш — примири се той. Вдигна сандвича. — Много са хубави. Ти ли си ги правила?

— Да, имах предостатъчно време, докато ти бе в царството на сънищата.

Продължиха да ядат в мълчание, наслаждавайки се на свежия утринен бриз.

— Сега в Ню Йорк ли живееш? — попита тя, докато изтръскваше няколко трохи от панталоните си.

Морисън кимна.

— Да, събирам средства, развявам байрака и обяснявам на янките къде отиват парите им.

— Не ти ли липсва?

— Кое?

— Напрежението. Животът в Белфаст, в центъра на събитията. — Тя се намръщи. — Сигурно знаеш какво имам предвид. Борбата се води в Северна Ирландия, не в Щатите, и със сигурност не в Шотландия.

Очите ѝ проблеснаха възбудено.

— Има различни начини да помагаш за Каузата — отвърна тихо той.

Още помнеше как бе избухнала при думите на Кавана във фермата.

— Като баща ми ли имаш предвид? Да се крие в Шотландия и да ме държи вързана за себе си.

— Стига, Кери. Баща ти е чул тропането на пръстта върху твърде много ковчези, заслужил си е почивката. Надали има човек, който да е направил толкова много за ИРА, колкото Майки Джерафти, не го забравяй.

Тя поклати глава.

— Знам, не това имах предвид. Не го виня, че се е оттеглил, а че спира мен. Пази ме, сякаш ще се счупя.

Морисън я погледна и веднага почувства, че и той трябва да я пази. Бузите ѝ бяха зачервени, брадичката — вдигната сърдито, очите ѝ блестяха. Изглеждаше готова да се изправи срещу целия свят. Тя бе искрена в желанието си да помогне, но Морисън знаеше, че „Лонг Кеш“ е пълен с хора, несъумели да обуздаят ентузиазма си с малко здрав разум.

— Радвай се, че не си се замесила — каза тихо той.

— Ще се зарадвам едва когато британците напуснат Ирландия. Това е нашата страна, Шон, нашата страна и нашата религия. Знаеш какво искам да кажа, сигурна съм. Знам, че изпитваш същото като мен, когато видиш на улицата онези мръсници с черни униформи и бомбета, с флейти и барабани, да ни пробутват скапаната си религия. Никога ли не ти се е случвало, Шон? Да те хванат момчетата с палките и да те заставят да викаш: „Долу папата“ или „Всички католици са боклуци“. Кажи ми, че никога не ти се е случвало. Кажи ми, че не ти се повдига всеки път, когато видиш демонстрация на протестанти.

Морисън не отговори, защото знаеше, че тя има право.

— Искам да хвана този китаец — продължи тя. — Искам да покажа на чичо Лиам на какво съм способна. Ако успея да се докажа сега, той ще ми позволи да работя още за Каузата независимо от мнението на баща ми.

Далече на запад в небето се издигна бяла комета със сивкавосиня опашка. Разгоря се и изсъска като спукан балон.

— Това е чичо Лиам! — възкликна Кери.

Морисън извади радиостанцията от брезентовата торба и я включи.

— Там ли си?

Не използваша имена, защото военните постоянно подслушваха ефира.

— Връщайте се — нареди Хенеси. — Веднага.

— Добре, идваме. Открихте ли го?

— Не, просто искам да се приберете.

— Разбрано.

Морисън изключи радиостанцията.

Кери бе чула разговора.

— Какво ли е станало?

— Нямам представа.

— Виж какво, Шон. Мисля, че е по-добре да остана тук. Чичо Лиам каза, че още не са открили китаеца. Сам виждаш колко бавно напредваме. Нека продължа издирването, ти ела, като си свършите работата.

— Как да те намеря? Ти си следотърсачът, не аз.

— Не вярвам да отида много далеч. — Тя откърши една клонка от живия плет. — Ще забивам пръчка през стотина метра и ще оставям знаци с щеката навсякъде, където земята е гола. Няма да ти е трудно да ме намериш. Пък и няма опасност да попадна на него, следите са много стари. Така ще спестим време.

— Нека го попитаме.

Морисън пак включи радиостанцията:

— Там ли си?

След известно забавяне Хенеси се обади:

— Да.

— Идвам сам.

— Разумно ли е?

— Така ще спестим време, пък и сме сигурни, че засега тук е безопасно. Стига да си съгласен.

Хенеси се замисли за известно време. Накрая се съгласи.

— Добре, да внимаваме.

— Ура! — възкликна Кери.

— При най-малко съмнение и тя да се връща — добави Хенеси.

— Разбрано — отвърна Морисън и изключи. Обърна се към Кери: — Както каза Лиам, внимавай.

Отвори торбата, извади сигналния пистолет и патроните и ѝ ги даде заедно с радиостанцията:

— Вземи ги.

— А пистолета?

Той поклати енергично глава.

— Не, никакъв пистолет. Лиам бе ясен по този въпрос. Ако решиш, че има някаква опасност или че си на път да го откриеш, ще се оттеглиш и ще ме повикаш по радиостанцията. Веднага щом се разберем с Лиам, идвам.

— Сигурно е нещо важно, иначе щеше да каже по радиостанцията.

Морисън забърза към фермата. По пътя се замисли върху думите ѝ. Въпреки че вървяха от пет часа, бяха изминали само четири километра. Четирийсет минути му бяха достатъчни да стигне фермата.

Беше в добра форма и само леко се изпоти. Пред къщата завари О'Хара и двама мъже с пушки. Пушките бяха отворени и дулата им

сочеха надолу, но в основата на цевите се виждаха жълтеникавите задници на патроните.

— Лиам е в хола — каза О'Хара.

— Всичко наред ли е? — попита Морисън с надеждата да му подсказат какво става.

— Проклет да съм, ако знам.

Двамата мъже с пушките казаха довиждане на О'Хара и се запътиха към къщата на управителя. Морисън си отдъхна. За момент си бе помислил, че чакат него. Въръжен ескорт.

Той избърса внимателно крака в изтривалката пред кухнята и влезе. Вратата на хола бе откритата, Хенеси седеше на едно кресло до незапалената камина.

— Седни, Шон — каза той, без да става.

Изглеждаше замислен, почти шокиран от нещо, и Морисън веднага помисли, че е имало нова бомба. Когато влезе, за да се настани на дивана, осъзна, че в стаята има и още някой. Кристи Мърфи стоеше зад вратата.

— Кристи! — изненада се той. — Кога се върна?

Мърфи извърна поглед, изглеждаше смутен.

— Кристи, можеш да изчакаш навън — каза Хенеси и Мърфи буквално избяга, сякаш бързаше да се скрие от погледа на Морисън.

След като телохранителят затвори вратата, Хенеси се втренчи в лицето на Морисън и той започна да се тревожи. Страхът му обаче бе неопределен, безпочвен и това го правеше още по-мъчителен. На Морисън му се прииска да наруши тишината, да попита какво не е наред, но реши, че е най-добре да запази мълчание. Дланите му се изпотиха, но колкото и да му се искаше, не посмя да ги избърше в панталоните си. Лиам Хенеси може да приличаше на добродушен старец, но притежаваше огромна власт върху живота на подчинените си и нямаше да се поколебае да убие всеки, който дръзне да му се противопостави. Морисън помисли за Мери Хенеси и усети как се изчервява.

— Терористите са поели отговорност за бомбата в Аскът — заговори равнодушно Хенеси.

Морисън се намръщи, защото това беше добра новина, а Хенеси говореше, сякаш съобщава за смъртта на починал роднина.

— И?

— И не са използвали кодова дума. Всъщност казали са, че повече няма да си сътрудничат с властите и няма да използват системата с паролите.

Хенеси го погледна студено, без да мига, и Морисън едва издържа погледа му. Накрая отмести очи към прозореца. Двамата мъже с пушките се бяха върнали отдолу. Той отново погледна Хенеси.

— Това означава, че някой ги е предупредил — продължи домакинът, без да сваля очи от него, и Морисън отново впрегна всички усилия, за да издържи погледа му. — Проблемът е, че само двама души знаехме причината за смяната на кодовата дума. Ти. И аз.

Морисън вдигна ръце.

— Не знам какво си мислиш, но аз не съм казал на никого, Лиам. Много добра сметка си давам колко важно е това. Говорих само с Бромли. Кълна се в майка си, кълна се.

Хенеси подпря брадичката си с пръст и го загледа замислено като съдник, който се чуди дали да го обяви за виновен или за невинен.

— Сигурно си казал на някого, Шон. Помисли внимателно.

В стаята настъпи тишина, нарушавана само от тиктакането на големия старинен часовник в ъгъла. Морисън бе искрено объркан, защото знаеше, че не е издал тайната на никого. Сигурен беше. И въпреки това Хенеси изглеждаше убеден във вината му.

Той поклати глава, нямаше никаква представа какво очаква да чуе Хенеси.

— Ще ти помогна ли, ако кажа, че Кристи е следил Мери в Лондон?

Морисън се почувства, сякаш са го ритнали в корема. Щеше да го приеме по-леко, ако Хенеси се беше разкрещял, ако бе ударил с юмрук по масата или беше хвърлил нещо по него, но той просто си седеше в креслото и чакаше отговор. Сякаш се примиряваше с фактите. Изглеждаше дори, сякаш не го засяга, което само засилваше опасенията на Морисън. Той се запита дали е дошъл краят на живота му, дали ще бъде застрелян в тила само защото е спал с чужда жена. Помисли да излъже, да каже, че просто се е отбила през хотела му, но си даде сметка, че това няма да му помогне. Мърфи не беше глупав и със сигурност знаеше колко време се е бавила в стаята му.

— Лиам, съжалявам...

Хенеси му направи знак да мълчи.

— Не искам извинения, дори не ща да знам какво сте правили. Ще отложим този разговор за друг път. Искам само да разбера какво не е наред, как са разбрали за плановете ни. Знам, че Мери е била в стаята ти в понеделник сутринта, интересува ме какво си й казал. За какво говорихте?

— Не подозираш Мери, нали?

— В момента не знам на кого да имам доверие. Ти доказа, че изобщо не ме бива да преценявам човешките характери. Не ме будалкай, Шон. Обсъжда ли плана ни с Мери или не?

— Не — отвърна бързо Морисън. — Всъщност в известна степен да. Тя вече знаеше какво сме замислили.

— Нищо не е знаела. На никого не съм казвал. Абсолютно на никого.

— Ама, сигурен съм...

Морисън замълча. Опита да си спомни какво точно му бе казала, докато лежеше в прегръдките му, след като се бяха любили.

— Стори ми се, че тя вече знае.

— Помисли внимателно какво точно ти е казала. Говорихме по телефона, помниш ли? Тя чуваше ли разговора?

Морисън изведнъж си спомни всичко: как лежеше по гръб и говореше с Хенеси, докато прави любов с Мери.

— Да, чуваше ни.

Гласът му прозвуча, сякаш бе на друг човек. Чудеше се дали Хенеси не чете мислите му, дали знае как точно са го предали..

— Прав си, тя спомена за кодовата дума след това.

— Опитала е да продължи разговора на тази тема, така ли?

Морисън кимна.

— Звучеше, сякаш вече си й казал за плана. През повечето време аз просто потвърждавах това, което казваше.

— Тя е добър манипулатор — отбеляза тъжно Хенеси.

Морисън внезапно изпита жал за този човек. И вина. И страх.

— Мислиш ли, че Мери е казала на терористите? — попита той.

Предположението му се струваше невероятно, направо смешно.

— Не пряко, не. Но явно от теб е научила какво сме замислили и е съобщила на някого другого.

— На кого?

Хенеси пак замълча. Наведе се напред и подпря лакти на коленете си. Извади кърпичката си и избърса чело.

— Мога ли да ти се доверя, Шон? След като ме предаде по този начин, мога ли да ти се доверя?

— Верността ми към Каузата никога не е била под съмнение, Лиам. Това с Мери бе различно. Не съм искал да те наранявам, не съм предвиждал да разбереш за връзката ни. Винаги внимавахме много.

— Лъгал си ме, действал си зад гърба ми. Как да ти имам доверие?

— Съжалявам, Лиам. Ако това може малко да ме оправдае, точно по тази причина заминах за Щатите. За да избягам от Мери. Да сложа край на тази връзка.

— Искаш да кажеш, че тя не желаше да се откаже, така ли?

Хенеси звучеше засегнат, обиден. Морисън си даде сметка, че само влошава нещата. Може би Хенеси дори не беше подозирал, че връзката им е започнала, преди да замине за Ню Йорк.

— Решихме, че така ще е по-добре — излъга той. — Лиам, независимо какво се е случило в миналото, сега най-важното е да хванем тези мръсници и да сложим край на бомбените атентати. Да довършим това, което сме започнали. Да оставим личните си сметки за после.

Хенеси кимна и се облегна назад.

— Може би си прав, Шон. Добре, да оставим това за после. Сега да се опитаме да намалим вредите, може дори да обърнем нещата в наша полза.

— Какво имаш предвид?

— Преди да дойдете с Кери, имах посещение. Хю Макграт. Той знаеше, че Мери е в Лондон, но нямаше как да го е научил.

— Освен ако тя не му е казала.

— Освен ако тя не му е казала. Говорила е с теб, измъкнала ти е информацията за плана ни, после му се е обадила. — Хенеси замълча, после продължи да дълбае в раната му: — Тя те е използвала, Шон.

В гласа му звучеше горчивина, злоба, която плашеше Морисън. Той се запита дали Хенеси е готов да забрави за изневярата, след като се справят с бомбения проблем. Даваше си все пак сметка, че възрастният мъж е прав. Мери бе спала с него само за да го използва. Едва е изчакала да стане от леглото му, за да се обади на Макграт.

Осени го друга, по-жестока мисъл. Може би е била любовница и на Макграт. Може би е давала на Макграт същите неща: целувките си, страстта си, енергията си, неща, които си беше мислил, че са запазени само за него. Представи си я седнала гола до Макграт, как той опипва гърдите ѝ, как се любят до изнемога и за пръв път разбра как се е почувствал Хенеси.

— Знаех, че ми е сърдита, но не съм предполагал, че ще стигне дотам — продължи домакинът, сякаш говореше на себе си или пък правеше дълго отлагано самопризнание. Морисън предпочете да замълчи, защото знаеше, че много лесно може да предизвика гнева му. — Мери никога не ми прости, че не наказах хората, които убиха брат ѝ.

— Нали са в „Лонг Кеш“?

— Много добре знаеш, че независимо къде са, в единични килии, с повишена охрана, винаги можем да се доберем до тях. И тя го знаеше. Никога не ми го прости. Спорили сме с месеци по този въпрос. С години.

— Спорили сте?

— Мери винаги е подкрепяла напълно организацията, повече, отколкото някои подозират. Имали сме жестоки спорове, тя никога не разбра защо поддържам умерената линия в отношенията с протестантите. Винаги е настоявала да се поднови терорът, да се изгонят британците със сила. И то още преди убийството на Джери. Предполагам, че смъртта му я е довела до отчаяние. Трябваше да се досетя, трябваше да ѝ обръщам повече внимание. Но точно тогава ние престанехме да разговаряме. Да разговаряме като хора, разбираш ли какво имам предвид?

Морисън кимна, но ролята на слушател никак не му харесваше. Хенеси бе известен, че ревниво пази тайните си.

— Макграт винаги е бил примамлива възможност — продължи адвокатът. — Печели невероятни пари от контрабанда и има Добри връзки с Кадафи. Всъщност това обяснява защо не успяхме да открием кой конструира бомбите на групата. Може изобщо да не е свързан с организацията, някой, когото Макграт да е изпратил в Либия, без да ни каже.

— Възможно ли е? — попита Морисън, доволен от изместването на темата на разговора от Мери.

— Напълно. Щом стане дума за Либия, винаги е имал прекалено голяма свобода.

— Защо му е да краде експлозиви и екипировка от собствените ни запаси? Не може ли да си достави отделно?

— Известни количества може би, но не и по-големи доставки. Щеше да му се наложи да използва нашите канали за нелегален внос, а това не може да стане без наше знание. А му е било ясно, че ако се разбере, че прекарва тайни пратки, веднага ще се досетим какво е замислил. Не е искал да поеме такъв риск. Много по-безопасно е да открадне от скривалищата ни.

— Добре, да предположим, че Макграт е виновникът, какво ще правим?

— Трябва да ни съобщим кои са терористите. Ще го притиснем и ще го накараме да пропее.

— Той е влиятелен човек, Лиам. Ползва се почти със същото доверие в Дъблин, както и ти, и разполага с цяла армия във фермата си. Не можем просто да отидем и да очакваме, че ще проговори.

— Знам, знам. Сега ще говоря с Дъблин. И не ние ще отидем при Макграт, а той ще дойде тук. Ще му се обадя и ще му кажа, че свиквам спешно заседание на главния щаб тук, във фермата. Само да му подшушна, че става дума за промяна в бомбената ни стратегия, и ще дотърчи. Ще му кажем, че останалите идват от Белфаст и че заседанието е насрочено за обяд.

— Добре — съгласи се Морисън.

Чувстваше се облекчен, че вниманието на Хенеси е съсредоточено върху Макграт, но съзнаваше, че вътрешно възрастният мъж се раздира от противоречия. Като адвокат той бе свикнал да се владее в съдебната зала и голямото му предимство винаги е било, че противникът не подозираше какво мисли. Бе трудно предвидим човек, но историята с Мери със сигурност го ядеше отвътре и рано или късно щеше да го изкара от равновесие. Морисън трябваше да внимава, много да внимава. Един от мъжете с пушките погледна нагоре и го видя. Намигна му. Морисън не се почувства по-добре от това.

Фишер стоеше на балкона, на масата до него имаше половин нарязан хляб. Той взе една филия, натроши я и хвърли трохите във въздуха. Ято рошава чайки, кацнали на един шлеп от другата страна на реката, хвъркнаха и с крясъци се завъртяха над главата му. Той взе

друга филия, натроши я и пак им хвърли трохите, този път по-високо, за да могат да ги хванат във въздуха.

— Знаеш ли какво ми се иска да имам? — попита Маккормик зад гърба му.

— Какво?

Две черноглави чайки се сблъскаха във въздуха, издавайки звук като от изтупване на одеяло.

— Един дванайсеткалибров пищак. Тогава наистина ще се забавляваме.

— Ама че си, Маккормик, нямаш никакво въображение.

Фишер хвърли шепа трохи и птиците се разлетяха на всички посоки. Когато всичкият хляб свърши, той се прибра вътре.

— Готово — заяви Бомбаджийката.

Фишер седна и огледа лаптопа. Прокара ръка по гладката пластмаса.

— Изглежда толкова безобиден, нали? Работи ли нормално?

— Разбира се. Няма начин да се разбере, че е преправян, освен ако не го разглобят. А на никого няма да му дойде наум да го прави.

— Чудесно.

— Дори съм го нагласила така, че времето да се настройва ръчно. Научила съм този трик от либийците. Сравнително проста програма. Като разберем кога трябва да гръмне, ще го наглася. Компютърът сам ще свърши останалото.

Фишер се усмихна доволно.

— Впечатлен съм. А ще мине ли през рентгена?

— Дори през най-новите модели. Единственият проблем е, че нямаше място за барометъра. Не можем да използваме височината за задействане на бомбата, затова трябва да сме сигурни за времето.

Фишер кимна.

— Това не е проблем, ще използваме редовен полет. Как стои въпросът с куриера?

— Сведох избора си до двама: един журналист и един оператор от „Темза Ти Ви“. А ти?

— Спрях се на едно момиче, банкова служителка. Щяла да лети за Париж следващата седмица. Винаги пътува с Британските авиолинии. Предлагам да използваме този, който пръв реши да замине.

— Съгласна.

Уди бързаше да свърши задачата с местата за прекарване на лятната ваканция, защото още не знаеше дали ще му дадат работа за събота, а и началниците от новинарската редакция не бяха много доволни от тричасовия му обяд с Ани. Беше решен да запази червените си точки поне докато изготвят разпределението на дежурствата за следващата седмица, но му се налагаше да полага огромни усилия, за да не се издъни. Знаеше, че не е избрал журналистическата кариера преди двайсет години, за да я завърши, пишейки такива глупости, но сега, както винаги, имаше нужда от пари. Беше платил с чекове в няколко кръчми, уверявайки барманите, че до края на следващата седмица на сметката му ще има достатъчно пари, за да ги покрият. От две седмици отчаяно се опитваше да изплува от блатото, в което бе затънал, но нямаше изгледи да успее. Надяваше се да получи щатна длъжност, но в същото време беше реалист — възрастта и професионалната му характеристика работеха срещу него. Можеше да се спаси само с някаква голяма, изключителна сензация, която да му донесе много пари и да възстанови доброто му име. Да, помисли си той, продължавай да мечтаеш. Забавление номер четирийсет и осем. Заведете децата в зоологическата градина. И ги хвърлете на лъвовете. Изтри написаното толкова бързо, колкото го беше сътворил. Голям късмет щеше да има, ако не се провали с някоя такава глупост.

Завърши статията за забавленията през ваканцията и вече я бе оставил на бюрото на редактора, когато телефонът му иззвъня. Беше Пат Куигли от Белфаст.

— Здравсти, Уди. Не бях сигурен, че ще те открия толкова рано през седмицата, но си спомних, че не обичаш да те безпокоят вкъщи.

Уди се облегна на стола си и вдигна крака на бюрото.

— Стига подигравки, друже. Тогава ме свари в лошо настроение. Та как върви работата?

— Не е зле, Уди. Обаждам се заради нещата около Хенеси.

— А?

Това заинтересува Уди, но той се постара да не се издаде.

— Шофьорът му е в болница — продължи Куигли. — Някой взривил колата му. Научих от един наистина достоверен източник, че

взривът станал в имението му. Направих няколко справки и излиза, че още двама от хората му са в болницата. Единият бил наръган с нож, другият има някакви странни рани на стъпалото. Страшно интересно, Уди, особено след нападението в кантората на Хенеси. Имаш ли представа какво става?

— Звучи ми странно, Пат. Да не са протестантите?

— Съмнявам се. В последно време няма много атентати срещу хората на върха. Предполагам, че може пак да започнат, но не ми се струва много вероятно. Засега няма други удари нито срещу ИРА, нито срещу Ълстърската организация. Случаят изглежда изолиран.

— Нямам представа какво става, Пат. Не виждам с какво мога да ти бъда полезен.

— Обеща да потърсиш името на читателя, който се е интересувал от личността на Хенеси.

— Той не питаше за Хенеси, искаше просто да се свърже с някой представител на Шин Фейн. Наистина не вярвам той да е твой човек.

— Добре, както кажеш, но можеш все пак да ми съобщиш името му.

— Опитвах, но не успях да го открия в бележника си. Търсих, Пат, честно. Просто така е станало, нали се сещаш?

— Добре, Уди. Вярвам ти. Просто реших да проверя.

Куигли звучеше неубедено, но нямаше какво да направи. Също като Уди и той работеше на свободна практика и не можеше да си позволи да се кара с друг журналист, особено с журналист, който редовно дава дежурства в централата на главната редакция. Той затвори телефона.

Когато Уди отиде при редактора, Симсън седеше облегнат назад, вдигнал безупречно лъснатите си обувки върху бюрото. Той вдигна палец и извика насърчително:

— Добра работа, Уди, класическо парче!

Уди се поклони в знак на преторена благодарност и извади бележника си.

— Да ти кажа за онази история, която съм замислил.

Симсън посочи с крак към един стол:

— Настанявай се.

Уди седна и продължи:

— Помниш ли онзи човек, който идва да предложи награда за информация за бомбата в Найтсбридж?

Симсън сбърчи лице като бебе, което всеки миг ще зареве.

— Китаец ли?

— Да, Китаец. Само че е виетнамец, не китаец. Жена му и дъщеря му загинали при взрива и той искаше да открие виновниците.

— Няколко хиляди лири в найлонов плик, правилно ли съм запомнил?

— Точно така. След няколко дена пак ми се обади и каза, че искал да се свърже директно с ИРА. Искаше имената на шефовете на организацията.

— И ти си му ги дал?

— Да. Не точно на ИРА, защото нали се сещаш какво щяха да направят с него. Дадох му имената на няколко души от ръководството на Шин Фейн. Сега някой е започнал своеобразно отмъщение срещу един от тях. Лиам Хенеси. Кантората и колата му са били взривени, а трима от хората му са в болница. А човекът, който идва в редакцията, е изчезнал.

— Изчезнал ли?

— Имаше магазинче за китайска храна за вкъщи в Клафам. Продал го е и е изчезнал.

— И мислиш, че е отишъл в Белфаст?

Уди кимна.

— Щом е толкова побъркан да предлага награда, нищо чудно да е решил да вземе нещата в свои ръце.

— Ама нали каза, че кантората на Хенеси била взривена. Нима мислиш, че този китаец се е сдобил отнякъде с бомби?

Уди се наведе, очите му заблестяха.

— Това е голямата сензация. Той е обучен убиец от „Виетконг“! Този негодник може да убие човек с голи ръце, умее да прави бомби, смъртоносни клопки и тем подобни.

— По-спокойно, Уди!

Уди му обясни за досието от архива на Вътрешното министерство и разказа за живота на Нгуен. Когато свърши, Симсън взе една химикалка и я загриза открая.

— И какво предлагаш, Уди?

— Пусни ме в Белфаст да разуча как стоят нещата.

— Много е скъпо.

— Ако вестникът поеме разходите ми по пътя и престоя, ще приема хонорарът да се изплати само при готова статия. Без статия няма пари.

Симсън се съгласи.

— Но ако от това излезе сензация, искам сериозен хонорар — продължи Уди. — Ще имате най-добрия извънреден репортаж за тази година.

— Ако излезеш прав.

— Ако изляза прав. Договорихме ли се?

— Имам по-добра идея, за по-добра сделка.

— Каква? — попита тревожно Уди.

Симсън взе едно писмо от бюрото си и му го подаде.

— Поканени сме да отразяваме една конференция в Рим. Конференция по въпросите на сигурността. Всички големи клечки ще са там, включително Джордж Чърчил-Колман, началникът на Отдела за борба с тероризма на „Скотланд ярд“ и двама депутати. Някои от най-големите европейски специалисти са поканени за лектори. Темата е свързана с компютърните системи за разузнаване, но от достоверен източник научих, че ще обявят откриването на нова международна база данни, която да помогне в преследването на терористи из целия свят.

— Правителствен източник ли?

Симсън се усмихна самодоволно.

— Какъв иначе? Може да показваме някои неприлични снимки и да пишем от време на време глупости, но политически стоим твърдо зад правителството и имаме няколко милиона читатели. Правителството иска около тази конференция да се вдигне голям шум, затова са поканили само избрани вестници. Предлагат да ни превозят с чартърния полет, с който ще пътуват някои от лекторите, ние трябва само да си поемем разноските.

— И да поддържаме правителствената линия.

— Не хапи ръката, която те храни, Уди.

— Опазил ме бог. — Уди размаха писмото: — Аз ли искаш да се заема с това? Знаеш ли, че полетът е довечера?

— Да, знам. Малко сме на червено, но като имаме предвид случилото се в Аскът, ще направим голяма глупост, ако не се възползваме. Мислех да пратя Уилямс, но той хванал грип. Гледай да

напишеш хубава статия и не пропускай пикантните истории зад кулисите. А докато си там, можеш да ги поразпиташ и за това, което става в Белфаст. Ще се учудя, ако не са дочули нещичко.

Уди кимна замислено. Имаше логика.

— А какво ще стане с ходенето в Белфаст?

— От Рим отиваш направо там. Ще ти уредим билет. Дали има директен полет?

— Не знам, ще проверя. Значи е решено?

— Решено, Уди. Има само още едно нещо.

— Какво?

— Не прекалявай с пиенето.

— Нали ме знаеш? — успокой го Уди и се запъти към бюрото си.

— Да, прекалено добре те знам — измърмори Симсън под носа си.

Уди се върна на бюрото си тъкмо навреме, за да вдигне телефона. Беше Маги.

— Здравсти, Уди. Какво ще кажеш да пийнем нещо утре?

— Съжالياвам, не мога. Тази вечер летя за Рим. Сигурно владееш телепатия, току-що ми съобщиха.

— Кога заминаваш?

Той погледна писмото.

— В осем и половина, значи трябва да съм на летището около седем. След това отивам в Белфаст.

— В Белфаст ли?

Той й разказа накратко за разговора си с Пат Куигли.

— Уха, значи ще търсиш онзи китаец? Слушай, ако имаш нужда от помощ, докато си там, можеш да се обадиш на братовчед ми. Той също е журналист на свободна практика. Ама че съвпадение, беше в Лондон преди две седмици.

— В Белфаст ли? Как се казва?

— Имън Маккормик, познаваш ли го?

— Не, но няма да е зле да се видя с него. Ще имам нужда от малко помощ, докато съм там. Дори може да си докара нещо.

По-добре беше да не се показва на Пат Куигли, когато пристигне в Белфаст. Затова нямаше да е зле да се свърже с някой друг.

— Страхотно. Имам нещо да му пращам. Би ли му го препял, като се видите? Страхотен човек е, ще ти хареса. Виж какво, защо не

минеш, преди да тръгнеш, да ти го дам?

— По-добре на обяд.

Уди погледна часовника си. Беше 11,30.

— Не мога, заета съм. Какво ще кажеш да дойда у вас? Дай си адреса.

Уди ѝ даде адреса на общежитието си във Фулъм.

— Кога каза, че летиш?

— В осем и половина. Със специален правителствен полет, повишени мерки за сигурност и така нататък. Трябва пъ тръгна от нас не по-късно от пет и половина, за да съм сигурен, че няма да го изпусна.

— Добре, ще мина около четири и половина или пет.

— Не си ли на работа?

— На посещение съм при клиенти, няма проблем. Може между другото да застраховам и теб.

— С моя начин на живот надали мога да си позволя такива вноски.

Той се засмя, взеха си довиждане и той затвори. Маги бе много забавна и той с нетърпение чакаше да я види отново, макар и само за няколко минути. Връзката им бе още в периода на ухажването, но той не губеше надежда.

Морисън стоеше на прозореца на една от спалните и гледаше алеята, водеща към главното шосе. Наближаваше обяд. Волвото на Макграт се зададе, вътре се виждаха четирима души. Морисън изтича на вратата.

— Идва — изкрещя и се върна на наблюдателницата си.

Двама от хората на Хенеси излязоха срещу колата и махнаха на шофьора да спре, за да я претърсят. Задното стъкло се спусна и слънцето се отрази в черните очила на Макграт. Морисън усети как пулсът му се ускорява, устата му бе пресъхнала — така тялото му се приготвяше да извършва насилие. Четири години бяха изминали от последния път, когато бе причинил смъртта на човек при потушаването на един пожар, на границата близо до Кросмаглен. Спомените за отнетите човешки животи обаче все още му причиняваха не една безсънна нощ, но той бе готов да убива отново. Отдавна беше пренастроил съзнанието си. Бе сменил ценностите, втъпявали му свещеници и учители, с кредото на всеки политически терорист: че в борбата за самоопределение насилието е оправдано. Когато се изправи пред Създателя, душата на Морисън щеше да е чиста, сигурен беше в това. Смъртта на Макграт, ако Хенеси я пожелае, щеше само да увеличи заслугите му и в известна степен да потуши огъня на ревността, който го изгаряше. Докато гледаше как волвото подскача по неравния път и как забавя ход, за да мине през запълнената дупка от бомбата, пред очите му се появиха сцени от срещите на Макграт и Мери, и двамата — голи, как се любят, как тя се гърчи и вика името му.

— Добре ли си? — попита нечий глас зад гърба му и той се извърна, за да види Мърфи, застанал до вратата с голям пистолет в ръка.

— Нищо ми няма.

Морисън вече не знаеше как да се държи с Мърфи. Никога не бяха поддържали особено близки отношения. Бяха почти на едни години, но Морисън бе напреднал много повече в йерархията на организацията, с големи отговорности за възрастта си, докато Мърфи си оставаше малко повече от обикновен телохранител. Морисън често бе чувствал, че бодигардът му завивда за доверието, което Хенеси и останалите шефове в ИРА хранят към него. Сега обаче Мърфи имаше повод да даде израз на омразата си. Никога нямаше да прости на

Морисън предателството срещу работодателя му, а Морисън винаги щеше да си отваря очите на четири, щом бодигардът е някъде наоколо.

Мърфи го погледа известно време, после кимна хладно: — Лиам иска да слезеш в хола.

Морисън го последва, Хенеси ги чакаше на долния етаж. Заведе ги в хола и им показа къде точно иска да застанат — непосредствено зад вратата. Беше дръпнал пердетата, за да не ги виждат отвън, и лампите светеха.

— След като влезе, затваряте вратата — инструктира ги той. — Обикновено не носи оръжие, но искам да го обискирате, и без много да се церемоните. Искам да го изкараме от равновесие, да загуби самообладание, разбрано?

Двамата мъже кимнаха.

— Ако кажа да го ударите, ще го ударите. Ако кажа да го застреляте в коляното, застрелвате го в коляното. Без колебание, без обсъждане. Искам да разбере, че ако откаже да ни съдейства, ще умре.

— А иначе ще умре ли? — попита Морисън.

— О, разбира се, Шон. Определено да. Но и двамата знаем, че в крайна сметка всеки се разприказва. Стига да напишаш слабото му място. А Макграт е свикнал да причинява болка, не да му причиняват. Мисля, че заплахата за насилие ще е достатъчна, но ако се окаже, че не е, трябва да му дадем да разбере, че не се шегувам.

Чуха как волвото спира на паркинга зад къщата.

— Добре, отивам да го доведе — заключи Хенеси и излезе.

Двамата мъже избягваха да се гледат и Морисън се запита дали Мърфи не е инструктиран вече какво да прави с него и дали плановите на Хенеси не предвиждат куршум и в неговата глава. Той опита да пропъди мрачните мисли. Нямахше смисъл да се терзае предварително. Каквото и да го очакваше, нямаше как да избяга от съдбата си, Хенеси се ползваше с пълната подкрепа на Висшето командване на ИРА. Морисън бе само една пионка. Тази мисъл го накара да си спомни за китаеца, човек, опълчил се сам срещу цялата организация, който засега отбелязваше само успехи. Запита се как ли се справя Кери. От коридора се чуха гласове и Макграт влезе, следван от Хенеси.

— Ама че спешно повикване, Лиам. Кога ще дойдат останалите? — попита гостът, докато Хенеси затваряше вратата.

Морисън пристъпи зад гърба му и допря пистолета си зад врата му.

— Тихо, Хю. Не смей да издадеш и звук — предупреди Хенеси.

Морисън излезе пред Макграт, допря пистолета до гърлото му, принуждавайки го да извие глава назад. Мърфи се приближи и ритна краката на пленника встрани, след това грубо го претърси.

— Чист е — каза накрая телохранителят.

— Слушай сега, Хю, слушай добре. Ще минем през кухнята и ще се покажем на задната врата. Ти ще кажеш на хората си, че оставаш за през нощта и че утре отиваш с мен в Белфаст. След това ще се върнем в тази стая и хубавичко ще си поговорим. Ако опиташ да ги предупредиш, ще бъдат застреляни. Ако опиташ да избягаш, ще те застреляме в краката и пак ще те довлечем тук да си поговорим, само дето в този случай доста повече ще те боли. Каквото и да направиш, в крайна сметка ще стане, както аз искам. Схващаш ли?

— Да не си полудял? — изхриптя Макграт.

— Не — отвърна спокойно Хенеси. — Загубих жена си.

— Затова ли било? Заради Мери? Не мога да повярвам. Не знам на какво си играеш, но със сигурност лошо ти се пише, щом научат в Дъблин.

Морисън притисна силно пистолета в гърлото на Макграт и той присви очи от болка.

— Щом отпратиш хората си — продължи Хенеси, — можеш да се обадиш в Дъблин и да говориш с когото си поискаш. Трябва обаче отсега да ти стане ясно, че не правя нищо без тяхното одобрение. Направо ще те предупредя, Хю, дали са ми картбланш. Готов ли си сега да говориш с хората си?

Макграт погледна Хенеси, сякаш се канеше да откаже, но внезапно като че нещо в него се пречупи и той склони.

Морисън прибра пистолета в джоба на якето си така, че Макграт да го види много добре какво прави. Хенеси отвори вратата и тръгна напред. Морисън блъсна Макграт пред себе си, Мърфи ги последва с пистолет, скрит зад гърба си. Минаха в индианска нишка през кухнята и Хенеси отвори вратата. Шофьорът и двамата телохранители на Макграт седяха в колата и се смееха за нещо. Зад волвото се виждаха двама от хората на Хенеси с пушки в ръце.

Макграт и Хенеси излязоха и приближиха колата, Морисън и Мърфи останаха на вратата. Едното стъкло на волвото се смъкна и Макграт се опря на покрива и пъкна глава вътре.

— Оставам у Лиам, а утре отиваме заедно в Белфаст. Вие се връщайте във фермата, ще ви се обадя, щом се върна.

На Хенеси му се стори, че гласът на Макграт всеки момент ще затрепери, но хората му явно не усетиха нищо. Попитаха шефа си дали е сигурен и след като той настоя, шофьорът запали двигателя и потегли. Морисън излезе и подкара Макграт към къщата. Мърфи свали очилата му и ги хвърли на земята. Стъпка ги, после го последва вътре и го заблъска грубо в гърба.

Докато вървяха към хола, Макграт опита да заговори Хенеси, но никой не му обърна внимание. Това бе често използван подход за сплашване на пленника с цел да стане по-разговорлив. Морисън взе един дървен стол от кухнята и го постави до камината, пред любимото кресло на Хенеси. С Мърфи накараха Макграт да седне и застанаха от двете му страни. Пленникът понечи да се извърне, но Мърфи го удари с пистолета си през лицето. Макграт изстена и се хвана за главата. Пръстите му почервеняха от кръв.

— Лиам, какво, по дяволите, искаш?

Той присви очи, за да фокусира Хенеси. Тъмните очила не бяха само за да си придава важност, Макграт беше късоглед.

Хенеси не му отговори и се приближи до прозореца. Свали две от въженцата от пердетата и ги хвърли на Морисън:

— Завържи ръцете му зад гърба и краката за стола.

Морисън го направи, докато Мърфи държеше пистолета си опрян в тила на Макграт. Хенеси седна в креслото си.

— Това заради Мери ли е? — попита Макграт. — Какви са тези глупости, че си загубил жена си? Ти не я губиш, Лиам. Тя никога няма да те изостави. Още от самото начало ми даде да го разбере.

Морисън изпита внезапен пристъп на гняв и го удари с все сила с пистолета през лицето. По бузата на Макграт рукна кръв и закапа по килима. Морисън отново вдигна пистолета.

— Не!— спря го Хенеси. — Остави го.

Морисън отпусна ръка. Дишаше учестено, пулсът отекваше в ушите му.

— Всички знаем за какво си толкова сърдит, нали Морисън? — изсъска Макграт.

Морисън го удари толкова силно, че той се строполи на земята, повличайки стола.

— Шон! — предупреди го Хенеси. — Ако го направиш още веднъж, лошо ти се пише. Изправи го.

Морисън отново изправи Макграт със стола. Пленникът бе замаян и плюеше кръв. Изстена и главата му се разтресе.

Хенеси го изчака да дойде на себе си и пак заговори:

— Не е заради Мери, Хю. Или поне не в смисъла, в който го схващаш. Става дума за бомбите. Взривовете в Лондон.

— Нямам представа за какво говориш.

— Удари го — заповяда Хенеси и Мърфи удари с все сила Макграт с пистолета в главата.

— Питам те с добро. След малко ще загубя търпение и ще накарам Шон да ти пръсне капачките. Много го бива за това, нали, Шон? Доста колене е прострелял през живота си, макар понякога да си мисля, че е забравил откъде произхожда рода му. Прострелването на капачки обаче е като карането на велосипед, никога не се забравя. Освен това ми се струва, че има много лични причини да вкара два куршума в твоите. Всъщност доста зор ще видя, докато го убедя да се задоволи само с това. Схващаш ли тънката ми мисъл, Хю?

— Да, Лиам. Разбирам какво искаш да кажеш.

Макграт едва мърдаше устни и по брадичката му течеше кръв. Морисън чак сега си даде сметка какъв безжалостен, подъл мръсник е Хенеси. Макграт бе уплашен до смърт не заради самата заплаха от насилие, а защото имаше опасност да го оставят в ръцете на човека, срещу когото бе извършил най-тежкото предателство на света, човекът, който наистина искаше да го разкъса с голи ръце. Яростта в очите на Морисън го ужасяваше много повече от заплахите на Хенеси. Хенеси използваше Морисън почти толкова безскрупулно, както го бе използвала Мери. Той го съзнаваше, но не го беше грижа. Просто искаше да види как Макграт се превива от болка и с цялата си душа се надяваше да откаже да отговаря на въпросите на Хенеси.

— Какво искаш да знаеш? — попита тихо пленникът.

— Ти ли организира бомбените атентати?

— Да.

— Защо?

— Защото това е единственият начин да победим британците.

— Сигурно има и друга причина. Трябва да има.

Макграт поклати глава.

— Откъде взе хора?

— Двама от Шотландия и двама от Ирландия. Вербувах ги, преди да постъпят в организацията. Казах им, че ще са по-полезни за Каузата, като работят за мен. Преминаха обучение в Либия, след това ги пратих в Лондон, да си намерят работа и да си създадат прикритие.

— Откъде взимаше парите? Не е било възможно да теглиш от средствата на ИРА незабелязано.

— Използвах само мои пари.

— Много благородно от твоя страна. Удари го, Кристи.

Мърфи го удари с пистолета си в тила и Макграт отново изстена и се залюля напред. Бодигардът го хвана за косата и го дръпна назад.

— Откъде взимаше парите, Хю? — повтори Хенеси. — Ще премина към по-груби мерки.

— Някои идваха от Либия, но повечето бяха от Ирак. Превеждаха ги през Либия.

— Взимал си пари от шибаните иракчани?

— Няма значение откъде са парите, важното е какво правим с тях. Знаеш го.

— Колко ти платиха?

— Не знам, беше...

— Застреляй го, Шон — изсъска тихо Хенеси.

— Не! — проплака Макграт. — За бога, недей. Два милиона. Толкова ми дадоха. Два милиона лири.

Морисън клекна и допря дулото на пистолета в коляното му.

— Кажу му да спре, за бога. Спри го!

Макграт закрепва с все сила.

— Къде са парите?

— В една швейцарска банка. Твои са, Лиам, обещавам. Вземи ги всичките. Само му кажи да се махне от мен. Кажу му да се махне!

Хенеси махна и Морисън неохотно свали пистолета от коляното на Макграт. Хенеси взе бележник и химикалка:

— Искам номера на сметката и имената и адресите на терористите.

— И после какво? Ще ти ги кажа, и какво ще стане с мен?

— Няма да те убия. Ако ми кажеш имената, ще те закарам в Дъблин и ще те оставя да се оправдаваш пред Висшето командване. Само това мога да ти обещаая. Ще ми кажеш ли сега имената?

Макрат преглътна и се закашля. Изплю още кръв.

— Добре, ще ти ги кажа.

Въпреки че слънцето светеше почти над главата ѝ, Кери започваше все по-лесно да намира следите. Китаецът очевидно се бе движил все на изток, придържайки се към живите плетове, където е било възможно. По-трудно щеше да го следи, ако беше минал направо през полето, където тревата бе гъста и гъвкава. Откри няколко добри отпечатъка в калта около канавките.

Тъкмо минаваше 12,15, когато тя излезе на шосе B180, зад което се простираше гората Толимор. Тя откри една клонка от живия плет и я забучи до пътя като малък бонсай, както бе правила през всеки сто метра, за да остави знаци за Шон. Извади бутилка вода от раницата си и докато пиеше, планира следващите си ходове. Китаецът очевидно беше прекосил пътя, но докато открие точното място, щеше да изгуби известно време. По-добре щеше да е, ако пресече шосето и потърси следите му от другата страна, в гората отпечатъците щяха да личат по-ясно.

— Шон Морисън, къде, по дяволите, се губиш? — промърмори тя.

Искаше веднага да навлезе в гората, защото китаецът сигурно се криеше някъде там. Почувства се по същия начин, както когато приближеше някой елен, който бе следила с часове. Адреналинът в кръвта ѝ толкова се увеличаваше, че ѝ се струваше, че усеща вкуса му. Само едно нещо я спираше: щом навлезе в гората, нямаше е в състояние да вижда сигналните ракети, а и щеше да ѝ се наложи да изгаси радиостанцията, защото китаецът можеше да е наблизо и да я чуе. Едната възможност бе да изчака, но не ѝ се губеше време. Тя извади радиостанцията и натисна копчето за предаване.

— Чуваш ли ме? — попита, след като си спомни инструкциите на Шон да не споменава имена в ефир. Никой не отговори, чуваше се само пращане. — Някой чува ли ме?

След като и на третото повикване никой не се обади, тя реши, че е време да действа сама и че Шон Морисън може да обвинява само себе си, ако не успее да открие следите ѝ. Прибра радиостанцията и водата в раницата, изчака да се увери, че на шосето няма никой, и се гмурна в необятната хладина на гората.

Хенеси остави Морисън и Мърфи в хола и излезе в антрето, за да се обади по телефона. Извади бележника си, защото научените от Макграт имена не му бяха познати. Набра и Бромли лично вдигна слушалката.

— Лиам Хенеси се обажда.

— Да.

Хенеси чу звук от изтръскване на лула. Изведнъж си даде сметка, че Бромли вероятно записва всички разговори, но не беше стигнал толкова далеч, за да се тревожи и за такива дреболии. Прочете имената на терористите и адреса на тайната им квартира в Уопинг. Бромли повтори имената и попита дали има още нещо.

— Например? — попита Хенеси.

— Например името на човека, който е организирал всичко това.

— Оставете това на нас, Бромли. Ние сами ще изперем кирливите си ризи.

— Няма ли поне да ми направите удоволствието да науча кой е?

Хенеси се изсмя рязко:

— Не. Съжалявам, не мога. Но бъдете сигурен, че ще се погрижим това да не се повтаря.

— Завинаги ли?

— Получихте каквото искахте, Бромли. Просто си свършете работата.

Затвори и се върна в хола.

Макграт присви очи и го погледна.

— На какво си играеш?

— Запуши му устата — нареди Хенеси на Мърфи.

— О, за бога, Лиам, няма нужда да ми запушвате устата — изплака тревожно Макграт.

— Запуши му устата.

Мърфи извади голяма зелена кърпа от джоба си, напъха я между зъбите на пленника и я завърза на тила му. Макграт заръмжа и застана, но не успя да издаде членоразделен звук. Очите му се бяха разширили от ужас, но Хенеси не му обърна внимание.

— Кристи, изведи го и го застреляй.

Мърфи не показва никаква изненада, нито се опита да му противоречи. Беше убивал по заповед на Хенеси неведнъж и никога не бе задавал въпроси. Опита да развърже Макграт, но пленникът започна да се мятта като полудял, опитвайки се да крещи въпреки кърпата. Мърфи спокойно го зашемети с удар в слепоочието.

— Дай да ти помогна — предложи Морисън, докато Мърфи вдигаше безжизнения мъж на широките си плещи.

— Не, Шон, ти оставаш с мен — спря го Хенеси. — Направи го в склада, Кристи. Тази нощ можете да го заровите в полето.

Хенеси изчака Мърфи да изнесе Макграт, преди да заговори отново.

— Искам да ти обясня защо убивам Макграт, за да не останеш с грешно впечатление.

— Грешно впечатление ли?

— В Дъблин бяха ясни. Искат бомбените агенти да спрат, а виновникът да бъде отстранен. Обясних им, че подозирам Макграт, и те казаха, че това няма значение.

— Ама нали му обеща възможността да се защити.

— Направих го само за да го накарам да проговори, да му дам надежда. От Дъблин казаха ясно, че искат да се разправим с него на място. Без милост, без съд, без да се разчува. И трупът да изчезне.

— Защо го е направил?

Хенеси вдигна рамене.

— Предполагам, че парите са помогнали да се съгласи. Кадафи и Хюсеин имат свои сметки за уреждане с британското правителство и човек като Макграт сигурно им е дошъл като дар божи. Макграт натрупа цяло състояние от контрабанда, но възможностите му за печалба намаляха значително след установяването на общия европейски пазар. Затова напоследък по-голяма част от приходите му идваха от източниците му в Белфаст, а те зависят от мащабите на съпротивата. Той стои зад повечето случаи на рекет в града. По-голямата част от средствата отиват при ИРА, но не се съмнявам, че и

той извлича изгода. Бих се учудил, ако част от тези пари не са попаднали в швейцарската банкова сметка заедно с парите на либийците и иракчаните.

— Хората му няма да са много доволни.

— Дъблин ще се погрижи за това. Както й да е, не това исках да ти кажа. Искам да разбереш, Шон, че убиваме Макграт, защото изневери на Каузата, защото предаде ИРА, не заради Мери.

В далечината се чу приглушен изстрел, но никой от двамата мъже не потрепна.

— Обичам Мери — продължи Хенеси. — Въпреки всичко. От дълго време сме заедно и понякога ми се струва, че я познавам повече, отколкото тя сама се познава. Аз съм скалата, която я поддържа, ако разбираш какво имам предвид. Аз й давам стабилност, опора, сигурност, но тя винаги е имала нужда от повече, отколкото мога да й предложа. — Гласът му затрепери. — Май не се изразявам много добре.

Морисън се почувства неловко. Лиам Хенеси рядко изпитваше трудности да се изрази. Ораторските му способности бяха пословични в белфасткия съд. Морисън не знаеше какво да каже, затова загледа през прозореца с надеждата това мъчение най-сетне да свърши и да го оставят да се върне при Кери. Тя поне вършеше нещо полезно.

— Искам да кажа, че няма за какво да се тревожиш — продължи Хенеси. — Ядосан съм, вярно е, но не достатъчно, за да накарам Кристи да те заведе в склада. Ядосан съм и на Мери, но с това ще се оправям сам. Ти ме нарани, Шон, но и преди са ме наранявали, ще го преживея. А твоята вярност към Каузата никога не е била под въпрос. Нито нейната, колкото и смешно да звучи. Макграт може да го е вършил за пари, но за Мери съм сигурен, че го е направила, защото е смятала, че така е най-добре за Каузата. И за отмъщение, предполагам. Затова ще се опитам да я защита, въпреки че, Бог ми е свидетел, ще ми бъде страшно трудно.

Той погледна Морисън. Лицето му бе сериозно, но в очите му не личеше омраза, само тъга. В известен смисъл, помисли си Морисън, по-лесно щеше да приеме омразата. Състраданието и разбирането го караха да се чувства още по-виновен.

— И още нещо — добави Хенеси. — Когато всичко това свърши, ще се радвам, ако пак се върнеш в Ню Йорк. Но май и ти самият го

предпочиташ.

Морисън кимна.

— Лиам, аз...

— Замълчи. Не ми трябва състраданието ти, Шон. Просто ми помогни да се избавя от китаеца, после си върви в Щатите.

Морисън си даде сметка, че няма какво повече да си кажат и отиде в кухнята. Взе радиостанцията на Хенеси от масата. Опита да се свърже с Кери, но тя не отговори и това го разтревожи. Със сигурност не би я изключила, докато е сама. Той взе щеката и брезентовата торба, провери пистолета си и излезе през задния вход. Мърфи се появи от склада. Изглеждаше напълно спокоен, по нищо не личеше, че току-що е отнел човешки живот.

— Пуснаха те значи? — каза той на Морисън.

Морисън се запита какво ли си мисли бодигардът и какво ли щеше да направи, ако му бяха заповядали да застреля и него. Почуди се колко може да се довери на Хенеси, след като се справи с китаеца. Трябваше да внимава, много да внимава.

— Да, трябва да намера момичето.

— Внимавай.

Морисън се усмихна, въпреки че не знаеше дали думите на Мърфи са израз на загриженост или заплаха.

Рой О'Донъл караше единия ландровър, Кавана седеше до него и оглеждаше около пътя. Томи О'Донъхю и Майкъл О'Фолин се движеха на около триста метра зад тях. Караха бавно и на няколко пъти нетърпеливи шофьори им свиркаха, преди да ги задминат. По едно време зад тях се появи военна колона и се наложи да ускорят, за да не събудят подозрения. Един хеликоптер „Линкс“ летеше ниско над военните машини. Това ги забави с половин час, защото им се наложи да карат до първото разклонение, където завиха и изчакаха колоната да отmine. След това се върнаха на главния път и продължиха търсенето.

Сега имаха оправдание да се движат бавно, защото пред тях пъплеше покрит с кал червен трактор. Кавана търсеше пролука между нацъфтялата жълтуга и дърветата, където да е възможно да се провере кола. Спираха на десетина места от дясната страна и навлизаха в

гората, но не откриха нищо. Планът на Кавана бе да минат целия път през гората, след това да се върнат и да проверят от другата страна.

— По-бавно — каза той на О'Донъл. — Ух, отмина го. Върни се.

О'Донъл завъртя рязко волана. Ландровърът отзад направи същата маневра.

— Ето тук — посочи Кавана.

О'Донъл присви очи.

— Не виждам нищо. Какво да търся?

— Там има следи от гуми. Виж.

Минаха покрай една просека между дърветата.

— Възможно е — съгласи се О'Донъл. — Ще го проверим ли?

— Хайде.

Пак направиха обратен завой и този път О'Донъл даде ляв мигач и навлезе бавно между дърветата. Когато и двата ландровъра излязоха от главното шосе, Кавана накара О'Донъл да изключи двигателя и слезе. Махна на О'Донъхю и О'Фолин да го последват. Четиримата мъже се изправиха насред обраслия път с пушки в ръце като група селяни на лов за зайци. Кавана огледа меката почва, но не знаеше какво точно да търси. Имаше някакви следи от гуми, но не беше ясно кога и от какво са оставени.

— Ще зарежем ландровърите тук и ще продължим пеш — каза той. — Разпръснете се и си отваряйте очите на четири.

Нгуен ги чу, когато бяха на около триста метра от него. Седеше в един гъст храсталак край поляна с камбанки и ядеше ориз и пилешко. Първо чу пърхането на ято изплашени птици. Остави кутиите с яденето и се изправи. Заслуша се внимателно, въртейки бавно глава, за да определи откъде идва звукът. Накрая чу изпукване на клонка и леко подсмърчане откъм черния път. Не можеше да определи колко са, защото бяха много далеч, но бе сигурен, че са поне двама. Той захлупи кутиите и ги прибра в раницата при бомбата. Нямаше смисъл да я използва, защото беше ефективна само в затворено пространство. Пистолетът щеше да му свърши по-добра работа. Той провери пълнителя, после си сложи раницата и запълзя сред гъсталака към пътчето. Нямаше полза да бяга, по-добре беше първо да провери кой идва. Може би бяха само група горски работници.

Тръгна покрай пътчето, стъпваше внимателно и на всеки няколко крачки спираше и се заслушваше. Скри се зад един кестен с голяма корона и изчака натрапниците да се покажат. Бяха четирима, трима яки мъже и един хилав младок, всичките носеха пушки. Беше видял единия във фермата на Хенеси. Движеха се бавно, гледаха повече земята, отколкото храстите, и Нгуен прецени, че лесно ще открият микробуса, въпреки усилията му да го скрие. Вървяха мълчаливо и очевидно се стараеха да не вдигат шум, въпреки че на Нгуен му приличаха на стадо водни биволи. Чупеха клонки, тъпчеха листа, джапаха в локви. Можеше да ги проследи със затворени очи.

Той се запромъква като сянка между дърветата. Преследвачите стигнаха мястото, където бе напуснал черния път, и за миг Нгуен си помисли с надежда, че ще пропуснат микробуса, защото продължиха малко напред. Мъжът, който явно ги водеше, обаче вдигна ръка и останалите спряха. Той клекна и огледа земята, после се върна по пътя. Направи знак на хората си да се съберат около него и им зашепна нещо, правейки знаци с ръка. Нгуен стоеше прекалено далеч, за да го чуе, но му стана ясно, че водачът казва на останалите да се разпръснат и да навлязат между дърветата.

Нгуен си даде сметка, че сега трябва да направи избор. Можеше да изостави микробуса и да изчезне в гората, докато дойде време отново да се срещне с Хенеси. Така обаче нямаше да може да напусне района. Щеше да остане само с дрехите на гърба си и раницата. И въпреки че нямаше да има проблем с оцеляването в гората, външният му вид щеше да предизвика подозрения, ако реши да пътува. До края на срока, който бе поставил на Хенеси, обаче оставаше много време, а се съмняваше, ако убие мъжете, да успее да скрие достатъчно добре трупове и колите им, за да останат незабелязани за дълго. Можеше да ги убие и да промени плановете си. Да се върне в имението на Хенеси и да го притисне за последен път. В такъв случай обаче Хенеси можеше да продължи да се инати. Тогава щеше да му се наложи да го убие и да започне всичко отначало с някой друг член на Шин Фейн. Щеше да му се наложи да търси нови скривалища за себе си и за микробуса. Реши, че ще се справи. Чу възбуден възглас и разбра, че микробусът му е открит. Свали предпазителя на пистолета и се запромъква безшумно към преследвачите. Шефът на групата стоеше пред колата и смъкваше клонките и папратите, с които беше

замаскирана. Червенокосият младеж се присъедини към него, след малко и двамата мъжаги излязоха с грохот измежду дърветата. Докато се занимаваха да свалят клоните от микробуса, Нгуен се приближи незабелязано. Спря зад един храст на десетина крачки от задницата на колата.

— Отвори капака на двигателя, Томи — нареди главатарят. — Майкъл, ти провери отзад.

Хилавият младеж заобиколи отзад. Хвана пушката в лявата си ръка, а с дясната натисна дръжката на врата. Не успя да я отвори, защото Нгуен я беше заключил. Виетнамецът спусна предпазителя на пистолета и пхна оръжието в джоба на панталона си, след това извади ловния нож. Не искаше да открива стрелба, защото противниците бяха четирима и веднага щяха да отговорят на огъня.

Протегна лявата си ръка, дясната държеше свита, готова да промуши противника. Направи три бързи крачки.

— Заключено е — извика младежът.

— Ами разбий я — отвърна водачът. — Да не си малоумен или какво?

Чу се трясък, някой явно бе разбил предното стъкло.

Нгуен претича останалото разстояние, хвана младежа с лявата ръка за гърлото и в същото време заби ножа в единия му бъбрек. Завъртя острието, за да нанесе по-големи поражения. Момчето не можеше да издаде звук, но опита да се съпротивлява, после изведнъж се отпусна в ръцете на убиеца си. Нгуен внимателно го положи на земята и прибра ножа в калъфа му.

Онзи, който бе строшил предното стъкло, беше отворил вратата и търсеше лоста за отваряне на предния капак. Нгуен извади един от ножовете за хвърляне и заобиколи от дясната страна на микробуса. Рискува да хвърли бърз поглед вътре и забеляза, че мъжът стои с гръб към него. Нгуен приклекна, взе пистолета в лявата си ръка и свали предпазителя.

Чу се силно изщракване и мъжът във вътрешността на микробуса изкрещя:

— Готово.

Нгуен се показа иззад колата. Държеше ножа за острието, на около пет сантиметра от върха, с дръжката нагоре. Жертвата затвори вратата и в този момент Нгуен хвърли с все сила ножа. Острието се

заби в гърлото на преследвача и по гърдите му рукна кръв. Започна да отваря и затваря безмълвно уста, защото ножът бе пробол адамовата му ябълка. Нгуен прехвърли пистолета в дясната си ръка, отстъпи назад и се показа от лявата страна на микробуса. Двата останали живи бяха отворили предния капак и разглеждаха двигателя.

— Какво предлагаш? Да му разкачим свещите ли? — попита единият.

— Да. И да му спускаме гумите. Това ще го спре.

Раненият в гърлото се свлече на земята и пушката му удари по ламарината на микробуса.

— Какво има, Томи? — попита единият от мъжете.

Нгуен бързо пристъпи напред, двамата щяха да се разсеят от звука на падащото тяло.

— Томи? — повтори водачът.

Последва звучна псувня. Когато Нгуен излезе пред микробуса, двамата стояха с гръб към него и тъкмо се канеха да проверят какво става с приятеля им. Виетнамецът допря пистолета в главата на единия и стреля. Изстрелът се чу приглушено, през лицето на мъжа избухна червена струя кръв и парченца мозък. Другият ирландец се извъртя, но преди да вдигне пушка, Нгуен стреля още веднъж, уцели го смъртоносно в гърдите. Мъжът се строполи назад с изражение на изненада. На ризата му се появи червено петно, пушката се изплъзна от безжизнените му пръсти.

Минаха само няколко минути, а и четиримата бяха мъртви. Нгуен не се гордееше с постиженията си. Бе дошъл в Ирландия с надеждата да не му се налага да убива никого. Знаеше, че за да накара Хенеси да го приеме на сериозно, трябва да рани един-двама, но беше причинил смъртта на достатъчно хора в джунглите на Виетнам и не искаше да прибавя нови жертви към списъка си. Те сами го предизвикваха, опитваше да се самоуспокои той. Сами си бяха виновни.

Той застана над трупа на последния, когото бе убил, и се заслуша. Гората беше утихнала, но птиците започваха пак да пеят и насекомите отново зажужаха. Той се увери, че всичко е наред, и се зае с труповете.

Кери чу два изстрела, вторият — по-силен и по-отчетлив от първия. Звучеха, сякаш идваха от два различни пистолета. Тя бе

навлязла около осемстотин метра навътре в гората и макар и бавно, продължаваше по следите. Беше открила къде Нгуен е влязъл сред дърветата и скоро след това загуби следите му. Докато отново ги намери, изгуби повече от час. В гората нямаше пътека и китаецът бе вървял на зигзаг, заобикаляйки дърветата и храстите. Задачата ѝ се усложняваше и от това, че Нгуен беше минавал и в двете посоки. Всъщност половина от следите, които намираще, бяха оставени, когато е отивал на запад, към фермата.

Изстрелите дойдоха от изток, но тя нямаше как да разбере от какво разстояние се чуват и дали е стрелял Нгуен или преследвачите му. Във втория случай виетнамецът вероятно сега бягаше в обратната посока и се отдалечаваше от нея. Ако продължава с тази охлювска скорост, никога нямаше да го настигне. Ако се насочи обаче към изстрелите, можеше да се окаже, че просто някой от хората на чичо ѝ Лиам е стрелял по невнимание, и пак да загуби следата.

Тя се замисли какво би направил баща ѝ. Да продължи по следите или да тръгне по посока на изстрелите? Спомни си експедициите с баща си, когато обикновено преследваха елени сред хълмовете, вървяха по следите, докато не се приближат на достатъчно разстояние за стрелба. Понякога обаче той избираше по-пряк път, без да обръща внимание на следите, доверявайки се на шестото си чувство. Точно това изпитваше тя сега. Нещо ѝ подсказваше, че изстрелите идват от Нгуен. Чувстваше го. Втурна се на изток по посока на изстрелите.

Шон Морисън също чу гърмежите. Беше на около километър от гората и прилежно следеше знаците, оставени му от Кери. Веднага позна, че изстрелите идват от пистолет, а не от пушка, и следователно са произведени от Нгуен. Кавана и хората му бяха взели пушки, а браконьерите и фермерите не използваха пистолети.

Той се втурна към гората. Видя клонката, оставена от Кери между две дървета, но не ѝ обърна внимание и продължи по най-малко обраслия път. Не е лесно да се определи разстоянието, от което се чува някой изстрел, но Шон предположи, че звукът идва от около четири километра, може би и по-малко. Тичаше като полудял най-вече защото беше чул само два гърмежа и докато Нгуен имаше пистолет, Кери бе невъоръжена.

Нгуен извлече трупите един по един в храсталака. Нямахте смисъл да си губи времето да ги заравя, защото при едно повнимателно претърсване, прясната пръст веднага щеше да бъде забелязана. Затова ги заравя в един голям къпинак и ги покри с папрат. След това с един клон заличи осемте дълги следи от краката на мъртъвците.

Върна се по черния път и откри, че хората на Хенеси са пристигнали с двата ландровъра. Бяха спрени на самия път, така че ако искаше да излезе с микробуса, трябваше да ги помести. Сега обаче имаше по-голяма логика да ги заравя навътре в гората.

За негов късмет и двата комплекта ключове бяха на местата си. Той се качи на първия джип и запали двигателя. Ръцете му затрепериха и той стисна кормилото толкова силно, че вените му изпъкнаха. Постара се да запази самообладание, дори не знаеше причината за тази нервна реакция. Може би беше ефект от шока, който неведнъж бе изпитвал след битка. Не чувстваше никаква вина. Нямахте съмнение, че четиримата мъже щяха да го убият, без да им мигне окото. Така че, какъв му беше проблемът? Той затвори очи и почувства как вибрациите на мотора се предават през ръцете на цялото му тяло. Трябваше да запази самообладание, дължеше го на близките си.

Кери чу бръмченето на двигател, насочи се към звука и видя ландровъра. Зад волана седеше дребен азиатец с камуфлажно облекло.

— Китаецът — прошепна възбудено тя.

Пропълзя към колата и се скри зад едно дърво. Нгуен спря ландровъра под голям кестен в края на просеката и слезе. Навлезе между дърветата и се върна след няколко минути с наръч папратови листа. Натрупа ги върху покрива на джипа. Нареди клони отстрани на колата, после се отдръпна и загледа със задоволство творението си. Имаше малка раница, подобна на тази, в която Кери носеше нещата си. В колана му бе затъкнат голям пистолет, което й напомни, че не е въоръжена. Проклет да е Шон Морисън, проклет да е, че не й остави оръжие. Един изстрел, и всичко щеше да свърши.

Нгуен отново навлезе сред дърветата и Кери го последва. Не искаше да се приближава много, защото знаеше, че вдига шум, независимо колко се старая да стъпва тихо. Загуби го от поглед, но

скоро чу бръмченето на друга кола и той докара втория ландровър. Колата ѝ бе позната от имението на чичо ѝ. Започна да се тревожи за хората, които са карали ландровърите. Не беше възможно китаецът да ги е убил всичките. Освен това бе чула само два изстрела.

Тя се запромъква между дърветата, но този път по-внимателно, защото вече знаеше къде отива. Приблужи се почти до него, докато той покриваше втория ландровър с папрати, и се скри зад едно дърво. Той навлезе отново в храсталака, вероятно за още клони.

Тя погледна часовника си и се зачуди къде, по дяволите, се губи Шон Морисън. Внезапно се сети, че не му е оставила знаци, по които да я намери. Беше ли достатъчно умен, за да намери следите ѝ в гората? Беше ли научил достатъчно през краткото време, което бяха прекарвали заедно? Единственият начин да му покаже къде се намира бе, като изстреля сигнална ракета, а така щеше да уплаши китаеца. При мисълта за сигналния пистолет дъхът ѝ секна. Не можеше ли сама да се справи с китаеца? Сигналният пистолет щеше да е не по-малко смъртоносен от всеки друг. Тя свали раницата си и я развърза. Тъкмо пъкна ръка вътре и напипа сигналния пистолет, когато чу изщракване зад гърба си.

— Изправи се бавно — нареди китаецът.

Тя се изправи бавно, без да вади ръка от раницата. Китаецът държеше пистолета постоянно насочен към главата ѝ. Тя притисна раницата до гърдите си, сякаш беше бебе.

— Коя си? — попита той.

Тя отчаяно опита да измисли правдоподобно оправдание.

— Аз... аз... ъ... Гледам птици. Птици. Тъкмо си вадех бинокъла. — Кимна към раницата. — Искате ли да ви го покажа?

Стисна сигналния пистолет с трепереща ръка, но изведнъж си даде сметка, че не е зареден.

Нгуен протегна ръка.

— Дай.

Тя му даде раницата.

— Пусни пръчката. И излез на открито — нареди той, размахвайки пистолета.

Излязоха от прикритието на дърветата и той я накара да застане до единия ландровър.

— На колко си години? — попита намръщено Нгуен.

— На двайсет и четири.

— Имах дъщеря, която щеше да навърши двайсет и четири тази година.

Той отстъпи, остави раницата на земята и коленичи до нея. Кери се замисли дали да не го нападне, но той не я изпускаше от очи. Тършуваше из раницата, без да поглежда вътре. Напипа калъфа за бинокъла и го извади.

— Гледах птици — повтори Кери с надеждата да ѝ повярва. Едва дишаше, устата ѝ бе пресъхнала.

Нгуен кимна, остави калъфа на земята и продължи да тършува из раницата. Извади радиостанцията, огледа я и я остави до бинокъла. Отново бръкна вътре, като фокусник, който вади бели зайци от цилиндър. Този път извади бележника ѝ.

Кери понечи да каже, че там рисува птиците, но той не ѝ обърна внимание и бавно го разлисти. Видя скицата на собствения си отпечатък и кимна замислено:

— Гледала птици.

И двамата чуха трошене на клони и шум от стъпките на тичащ човек. Нгуен погледна назад, после отново момичето, очевидно се чудеше какво да предприеме. Кери реши, че обмисля дали да я застреля, или да използва големия ловджийски нож, закрепен за една лента на раницата му. Стомахът ѝ се сви.

Шумът от трошене на клони се усили и Нгуен се отдръпна от Кери, явно реши, че тя представлява по-малка заплаха. Изтича приведен към края на просеката. През това време Кери грабна раницата и трескаво извади сигналния пистолет. Ръцете ѝ трепереха и след няколко неуспешни опита едва напъха патрон в цевта.

Промъкна се към китаеца. Той стоеше на петнайсетина метра от нея и се заслушваше. Най-после Морисън изскочи между дърветата. Кери го видя в същия момент, в който и китаецът. Черната му коса се развяваше, брезентовата торба се удряше в хълбока му при всяко движение. Нгуен се скри зад едно дърво и Кери се прицели, държейки сигналния пистолет с две ръце.

Морисън я видя и изкрещя, размаха отчаяно ръце.

— Шон, внимавай! — изкрещя тя, докато Нгуен се показваше иззад дървото и насочваше пистолет към него.

— Нгуен, всичко е наред! Всичко свърши! — извика Морисън.

Китаецът свали пистолета. В този момент Кери натисна спусъка.
— Кери! Не! Не! — закрещя Морисън.

Сигналният пистолет подскочи в ръцете ѝ, но тя го задържа. Чу се силен гърмеж и от дулото излезе димна следа. Сигналната ракета се заби в раницата на Нгуен. Той се извъртя и насочи пистолета към Кери. Тя затвори очи и закри лице с длани. Нгуен стегна пръст на спусъка, но не можеше да го направи. Не можеше да убие момиче. Подуши миризмата на изгоряла пластмаса и чу съскането на топящата се изкуствена материя. Осъзна, че от смъртта го делят секунди, че скоро бомбата в раницата ще се взриви от високата температура. Той хвърли пистолета и отчаяно задърпа презрамките. Закрещя на момичето да се отдръпне.

Морисън изтича напред и видя Кери клекнала, с ръце на лицето. Отначало помисли, че е ранена, но нямаше кръв, пък и не беше чул китаеца да стреля.

— Махай се, махай се! — крещеше Нгуен. — Бомба! Бомба!

Изведнъж Морисън осъзна какво става, защо китаецът е хвърлил пистолета и защо толкова отчаяно се мъчи да се отърве от раницата. Морисън се хвърли към него и хвана едната презрамка, смъкна я рязко от рамото му. Китаецът едва дишаше, гърчеше се в отчаян опит да хвърли смъртоносния си товар. Пламъците изгориха ръката на Морисън и той видя как космите му се сгърчват и почерняват. Искаше му се да закрещи от болка. Бялата светлина го заслепяваше и той затвори очи, докато сваляше раницата от раменете на китаеца. Завъртя горящия предмет и го запокити с все сила сред дърветата. Хвърли се върху Кери, поваляйки я на земята, и закрещя да закрие лице и да затвори очи.

Бомбата избухна след броени секунди. Земята потрепери като от малко земетресение, отгоре им като тропически дъжд се посипаха клонки и листа. Гората утихна, сякаш взривът бе убил всичко живо на километри наоколо.

Морисън стана от Кери и ѝ помогна да се изправи. В далечината изцвърча птичка, друга ѝ отговори. Кратки, тревожни писъци, сякаш проверяваха дали е безопасно отново да запечат. След като се увери, че Кери е жива и здрава, Морисън се приближи до китаеца, който разтриваше очи и кашляше.

— Благодаря ви — каза той, изненадвайки Морисън с учтивото си държане.

Морисън чу изщракване и се обърна. Кери държеше пистолета на китаеца.

— Отдръпни се, Шон — промълви тихо тя. — Хванах го на прицел.

— По-спокойно, Кери. Остави пистолета. Той няма да ни направи нищо лошо.

Китаецът не показваше признаци на уплаха. Гледаше безизразно момичето.

— Ще го убия — изсъска тя с изненадващо спокоен тон.

Морисън се запита дали не е изпаднала в шок. Очите ѝ бяха безизразни като на сомнамбул, но очевидно не изпитваше трудности да държи пистолета насочен в гърдите на китаеца.

Морисън протегна ръка за пистолета.

— Всичко свърши. Научихме кои са терористите. Знаем кой ги поддържа. Свърши. Можем да се връщаме по домовете си.

— Не е свършило! — изсъска тя. — Няма да свърши, докато той не умре.

Морисън погледна китаеца. Той стоеше спокойно, леко наведен, и гледаше Кери почти умолително, сякаш се надяваше тя да натисне спусъка и да сложи край на всичко. В очите му се четеше голяма тъга и Морисън си даде сметка, че вече нищо не могат да му направят. Кери не сваляше пистолета.

— Кери, той можеше да те застреля, но не го направи. Не можеш да го убиеш. Не е въоръжен, не ни заплашва с нищо.

Пристъпи напред; тя се отдръпна леко.

— Той имаше сделка с Лиам и ние ще удържим на думата си. Всичко свърши. Дай пистолета и да си ходим.

Пръстът ѝ се стегна върху спусъка и Морисън разбра, че всеки момент ще го натисне. Китаецът не помръдна.

— Кери, ако го направиш, ще сбъркаш. С това не помагаш нито на Лиам, нито на баща си, нито на ИРА. — Морисън пристъпи още напред. — Правиш го само за себе си. — Пристъпи още. Почти можеше да докосне пистолета. — Той ще тежи на съвестта ти завинаги. Не си струва. Имай ми вяра, много добре го знам. Не си струва.

Бързо пристъпи още една крачка, хвана пистолета и отклони дулото му от китаеца, после извъртя ръката ѝ и взе оръжието. Кери опита пак да хване пистолета, но Морисън се дръпна. Тя изкрещя от гняв, зашлеви му плесница, после заплака. Той я прегърна, но внимателно, да не ѝ даде възможност да хване отново пистолета, просто за всеки случай. Тя притисна глава до рамото му и затрепери. Морисън се извъртя към китаеца, леко, сякаш унесен в някакъв бавен танц.

— Върви си.

— Нали казахте, че сте научили имената?

Морисън му ги каза, както и адреса на апартамента в Уопинг и Нгуен ги повтори на глас, сякаш да ги запечата в паметта си.

— Благодаря.

— Не ми благодари, просто си върви.

Нгуен се вмъкна в хралалака, оставяйки Морисън и Кери прегърнати на полянката. Тя бе престанала да плаче и дишаше спокойно.

— Съжалявам, Шон — прошепна. — Съжалявам.

Той я погали и я целуна по главата.

— Няма нищо. Понякога се случват и такива неща. Жаждата за кръв. Обладава те, без да го осъзнаваш. Като наркотик е, тласка те към...

Тя вдигна глава и впи устни в неговите, обгърна врата му с ръце. Шапката ѝ падна и косата ѝ се разпиля по раменете. Бузите му се намъкряха от сълзите ѝ и тя се притисна още по-силно към него. Той хвърли пистолета и я прегърна с две ръце. Вкара езика си в устата ѝ, усещайки как възбудата обладава тялото му, докато всяка мисъл за китаеца не се изпари от главата му. Сега съществуваше само тя, искаше да я чувства, да усеща аромата ѝ, вкуса ѝ. Тя го накара да легне, разкопча колана му, повтаряйки отново и отново името му. Любиха се бързо, но нежно в тревата, между дърветата, до пистолета на китаеца.

Нгуен не можеше да повярва, че ирландецът го е пуснал да си върви. Сигурен бе, че ще го застреля, преди да излезе от полянката, но изстрел не последва, не усети остра болка в гърба, просто продължи да

върви. Щом се увери, че наистина ще го оставят жив, затича презглава към микробуса. Четирите трупа скоро щяха да бъдат открити, а тогава Лиам Хенеси едва ли щеше да е толкова великодушен. Нгуен бе изненадан от лекотата, с която ги бе убил, винаги му се беше удавало. В началото чувстваше угризения, но сега, след като бе отнел не един човешки живот, не се съмняваше, че така ще продължи докрая. Че ще успее да отмъсти за семейството си. Щеше да направи всичко необходимо, без угризения, без чувство за вина. След това щеше да планира бъдещето си, но сега не можеше да мисли за нищо друго освен за апартамента в Уопинг и терористите.

Отвори микробуса и бързо нахвърля всичките си неща вътре. Свали камуфлажните дрехи и сложи дънки и пуловер, увери се, че парите и паспортът му са все още под седалката, след това изкара микробуса от гората и потегли към летището.

Движеха се с повече от сто и двайсет километра в час по крайната лента на магистрала М40 с три рейнджровъра и ескорт от мотоциклетисти. Мигащите сини светлини и воят на сирените им осигуряваха свободен път в сутрешното движение, въпреки че чиновниците, тръгнали за работа, им хвърляха не един презрителен поглед. Всеки бе свикнал да отстъпва място на пожарни коли и линейки, но никой не обичаше да се отдръпва от скоростната лента, без да знае защо, особено когато по нищо не личи, че в рейнджровърите без отличителни знаци пътуват хора от Специалния въздушнодесантен полк.

Във всяка кола имаше по четирима яки, широкоплещести мъже, но докато пътуваха към Лондон, всички бяха в привидно весело настроение и изглеждаха не по-опасни от група миньори, тръгнали на екскурзия към морето. Майк Крамър, наречен още Джокера, седеше на предната седалка на водещия рейнджровър и се смееше на някаква много мръсна шега, която шофьорът, Пит Джаксън, бе изтърсил. Всички бяха напрегнати, както обикновено при акция, но си разказваха вицове, за да се разсеят.

На задната седалка пътуваха Сам Уорън, наречен Заека, и Роб Макдоналд — Рижия. Заека потрепваше нервно по прозореца, той най-бавно схващаше шегите на Джако.

Джокера, командирът на ударния отряд, бе най-слабият от четиримата, над метър и деветдесет висок и с хилаво лице, което

винаги изглеждаше измъчено, независимо колко е спал. Той погледна през рамо Заека, мургав, набит мъж със зелени очи.

— Да не предаваш някакво съобщение по морза, а, Заек?

Заека спря да потропва.

— Извинявай, Джокер, навик.

— Искаш ли дъвка?

Крамър извади пакет „Риглис“, които винаги носеше, след като бе отказал цигарите. Заека си взе една дъвка.

— Благодаря. Близко ли сме до целта?

— Не сме много далеч.

Джокера се наведе и извади от жабката план на Лондон. Полковникът им беше определил явка на улица „Родърит“, покрай Темза. Конвоят напусна магистралата и продължи по „Мерилбоун роуд“, после по „Юстън“ покрай гара „Кингс крос“. Накрая излязоха по „Сити роуд“ на брега на Темза. Мотоциклетистите се движеха в комплект, спираха движението на червените светофари, изчакваха рейнджровърите да минат, след което се спускаха след тях като рибилоцмани покрай акула, тръгнала на лов. Когато стигнаха реката, мотоциклетите се отделиха и оставиха джиповете да продължат сами по „Лъндън бридж“ до Бермъндси и след това по „Джамайка роуд“ към „Родърит“.

Минаха през няколко нови кварталчета покрай реката и накрая стигнаха до сградата, където трябваше да се срещнат с полковника.

— Това е — каза Джокера.

Трите коли спряха. Джокера слезе и огледа улицата. Нямаше никакви признаци, че тук се извършва операция по залавяне на терористи, никакви полицейски коли, никакви линейки, нищо. Чуваше се само плисъкът на вълните на Темза.

Членовете на отряда слязоха и се наредиха на тротоара. Бяха, както ги определяше Джокера, от кол и въже събрани. Имаха само едно общо нещо — бяха обучени да убиват. „Не знам какво ще направят с врага, но аз само като ги видя, напълвам гащите от страх“ — помисли си той. Опита да си спомни кой е казал тази крилата фраза, дали Уелингтън, или Наполеон, защото бе сигурен, че я е чел някъде. Както и да е, това описваше съвсем точно усещането му при вида на единайсетимата мъже, които междуременно бяха започнали да вадят екипировката си от джиповете.

— Къде отиваме? — попита Редж Лорънс, другият командир на отряда.

— Петнайсет Б. Ето тук.

Джокера натисна звънеца на 15 Б и вътре светна червена лампичка. Зад остъклената входна врата имаше видеокамера. Скоро гласът на полковника ги подкани да се качват. Вратата избръмча, Джокера я бутна и влезе, единайсетимата мъже го последваха един по един до апартамента на третия етаж.

Един офицер от разузнаването с яркозелена барета ги чакаше на вратата.

— Зелената плесен винаги се появява първа — обади се нечий глас отвътре, но когато Джокера надникна в апартамента, видя само сериозни лица.

Апартаментът бе просторен, с бели стени и лъскав паркет. Кухнята беше пълно обзаведена, но нямаше други мебели, а на прозорците към улицата се виждаха надписи: „Продава се“.

Полковникът стоеше в хола и гледаше с мощен бинокъл, монтиран на статив. На едната стена бе закачена черна дъска и когато дванайсетимата мъже влязоха, разузнавачът започна да рисува с тебешир плана на наблюдавания апартамент.

Полковникът се обърна към Крамър:

— Хвърли едно око.

Бинокълът бе насочен към една нова сграда от другата страна на реката, към тераса с голяма остъклена врата и трима души, седнали в стаята зад нея. Телевизорът работеше, но Джокера не успя да види какво гледат. На терасата имаше кръгла маса и два бели стола. Джокера отмести леко бинокъла. Постройката бе, общо взето, безлична тухлена сграда с двойни прозорци, но малко преди приключването на строежа архитектът явно бе получил творческо вдъхновение, така че апартаментът отляво на наблюдавания беше изместен с около четири метра назад, а онзи отдясно — със също толкова към реката. Това, макар че придаваше по-разчупен вид на постройката, правеше достъпа до балкона невъзможен. Над апартамента, който наблюдаваха, нямаше друг, но архитектът бе проектирал мезонет с огромна тераса над десния. Джокера веднага прецени, че това е най-лесният начин за проникване в скривалището на терористите. Можеха да прескочат от терасата на мезонета върху балкона дори без да използват въжета.

На вратата се позвъни и офицерът от разузнаването отиде да отвори на двама снайперисти от Столичното полицейско управление. Те застанаха зад мъжете от Специалните части. Полковникът им кимна за поздрав и се приближи до черната дъска с тебешир в ръка.

Уди изпадна в лека паника при вида на стаята си. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи, под прозореца стоеше купчина стари вестници, а покрай леглото се виждаше богата колекция от празни бирени кутии и начената бутилка „Белс“. Жилището изглеждаше сякаш някой обирджия си е изкарал яда върху него, след като не е намерил нищо за крадене, но Уди знаеше, че сутринта е било в съвсем същото състояние. Той се втурна да събира боклуците, напъха вестниците и бирените кутии в един найлонов чувал и тъкмо се канеше да ги свали на долния етаж и да ги хвърли в кофата за смет, когато на вратата се почука. Той изруга, пъкна найлоновия плик под леглото и оправи покривката. Чуването се повтори и той се вмъкна в нишата, където имаше огледало и малка мивка. Среса се набързо и чак тогава отвори. Маги носеше тъмнозелен костюм, червената ѝ коса бе вързана на опашка. Носеше черно кожено куфарче и наистина имаше вид на застрахователен агент на посещение при поредния клиент, само дето усмивката ѝ не беше престорено любезна, на човек, който очаква да извлече някаква изгода от теб, а топла и сърдечна.

Той отстъпи встрани и ѝ махна да влиза. Веднага започна да се извинява:

— Е, не е голям лукс.

Тя се огледа и кимна.

— Така е.

— Това е само временно.

— Не се съмнявам. Имаш ли барче?

Той се засмя.

— Имам малко уиски. Чакай да измия чаши.

Взе една чаша от нощната масичка и влезе пак в нишата. На полицата под огледалото стоеше втора — с четката му и тубичка паста за зъби. Той ги извади и изми двете чаши. Върна се в стаята и наля уиски за себе си и за гостенката.

Чукнаха се.

— Разполагай се — покани я Уди.

Маги се огледа.

— Къде?

В стаята имаше само един стол и върху него бяха преметнати едни дънки и няколко чифта гащи, които изглеждаха негодни за носене. Тя остави куфарчето си на пода до вратата.

— Май трябва да седнем на леглото — каза Уди.

Тя се усмихна и седна, той се настани до нея.

— Значи първо Рим, после Белфаст. Доста ще по-пътуваш.

— Да. Съжалявам, че стана толкова неочаквано.

— Конференция по сигурността, казваш?

— Да, ще има много важни клечки. И с малко късмет, ще изкарам хубава статия.

— Ще се радвам за теб, заслужаваш го. Защо е толкова горещо тук?

— Нали ти казах. — Той потупа стената зад тях. — От другата страна е бойлерът. Много е уютно през зимата.

— Сигурна съм, но сега сме средата на лятото, Уди.

— Свали си сакото.

Той ѝ помогна да го съблече. Тя разкопча горното копче на блузата си и размаха краищата, за да се охлади. Вдигна очи и забеляза, че Уди я наблюдава. Не каза нищо и той се наведе и я целуна по лявата буза, близо до устата.

— Не, Уди — каза тихо тя, но не се отдръпна, затова той се приближи още и я целуна по-близо до устните.

Постави ръце на гърдите ѝ, опита да я целуне по устата, но тя извърна глава и само косата ѝ докосна устните му.

— Уди, недей — помоли отново тя, но отпусна ръка в скута му и не я отдръпна.

Той погали гърдата ѝ през тънкия плат на блузата и усети как зърното ѝ набъбва. Отново опита да я целуне и този път устните им се срещнаха.

Той разкопча блузата ѝ и отново я целуна. Сутиенът ѝ бе закопчан отпред и след няколко неуспешни опита Уди най-после успя да свали и него. Наведе се и започна да целува гърдите ѝ, тя хвана главата му между дланите си. Прокара пръсти през косата му и го целуна по главата.

— Уди, няма да имаме време.

Той допря пръст до устните ѝ.

— Шшш.

Целуна я отново и смъкна блузата от раменете ѝ. Тя измъкна ръце от ръкавите, после му помогна да свали ризата си и двамата легнаха и продължиха да се гаят и да се целуват. Уди се освободи от прегръдките ѝ, за да свали обувките, чорапите и панталоните си, и легна върху нея.

— Уди, не можем — прошепна тя и той започна да сваля полата ѝ.

Тя се повдигна, за да го улесни, и той изхлузи полата ѝ с крака си.

— Няма проблем — прошепна той.

Пак впи устни в нейните и прокара ръце по краката ѝ. Ноктите му задраха чорапогащите ѝ. Той вкара ръка в бикините ѝ.

— Напротив, има — възрази тя. — Не можем да се любим.

Той извади ръката си и се повдигна на лакът.

— Да не си девствена?

Тя се отпусна на леглото и се изсмя.

— Много съм поласкана, Уди, но случаят не е такъв. — Обгърна врата му с ръце и го придърпа върху себе си. — Избрали сме неподходящ период от месеца. Съжалявам.

Два пъти повече съжаляваше Уди.

— Няма нищо — каза той, без да крие разочарованието си.

Маги го обгърна с крака през кръста и го стисна. Впи устни в неговите, езикът ѝ навлезе дълбоко в устата му.

— Легни по гръб — прошепна в ухото му.

Той се подчини и тя легна до него, погали го нежно между краката. Той изстена от удоволствие и тя се измести леко така, че гърдите ѝ да достигнат на нивото на устата му.

— Целуни ги.

Задвижи ръката си по-бързо.

— Целувай ги, докато те накарам да свършиш.

Стюардесата от Британските авиолинии отстъпи встрани, за да направи път на пасажерите от първа класа да слязат — припрени

бизнесмени с куфарчета и престорени усмивки. След това дръпна завесата и пусна обикновените пътници. Усмихна се и каза довиждане на един азиатец с палто от груба материя, но той я отмина, сякаш не я забелязва. Не носеше нищо и беше съвсем просто облечен: само с дънки и пуловер. По лицето си имаше размазана кал, сякаш се беше измил набързо, без да отдели достатъчно време да се изчисти напълно, и миришеше отвратително. Един от пасажерите, които седяха на същия ред, пожела да се премести и стюардесата нямаше как да му откаже. От вонята ѝ се повръщаше, кисела миризма на плът, която не е виждала сапун доста дълго време. Азиатецът очевидно бе гладен като вълк, защото омете сладките и сандвичите, които му сервира, за нула време. През целия полет не разкопча палтото си. Тя показва пасажера на главния стюард, но той ѝ каза да не се тревожи, проверките на полетите от Белфаст за Лондон нямали равни в света, пък и азиатецът приличал по-скоро на човек, който лети за пръв път, отколкото на терорист. Ами смрадта? Е, това криело известно неудобство, но какво да се прави?

Нгуен слезе припряно от самолета. Трябваше да стигне до центъра на Лондон, преди магазините да затворят.

Уди се протегна и погледна часовника си:

— Господи, толкова ли късно е станало?

— Колко е часът? — попита Маги, която лежеше с гръб към него, положила глава на дясната му ръка.

— Шест. Трябва да тичам.

Той издърпа ръка изпод главата ѝ и я целуна по рамото. Тя се обърна и го целуна по устата, той отново погали гърдите ѝ и я прегърна.

— Как ми се иска да се любим.

— Ще го направим.

Не му беше позволила да свали бикините и чорапогащите ѝ, но го накара да скимти в екстаз, доведе го до изтощение. Той я попита дали не може и той да ѝ достави същото удоволствие, но тя отказа, искала да се любят пълноценно.

— Като се върнеш от Белфаст — обеща.

Уди седна на леглото и обу долните си гащи, после чорапите и панталоните. Маги стана, отиде до гардероба му и извади чиста риза. Не направи никакъв опит да прикрие голотата си и докато се закопчаваше и връзваше вратовръзката си, Уди се наслаждаваше на гърдите ѝ. Тя се засмя, вдигна куфарчето си и го тръсна на леглото. Отвори го и извади лист хартия.

— Ето адреса и телефона на братовчед ми. Обадох му се пък го предупредя, че ще го потърсиш след някой и друг ден.

Уди се приближи и посегна да вземе листа, но в последния момент тя го дръпна от ръцете му и го изкара от равновесие.

— Кажу вълшебната думичка — подразни го тя.

Той се наведе напред и я целуна. Тя обгърна врата му с ръце и го придърпа върху леглото. Уди дръпна листа и този път тя му го даде.

— И би ли му предал това? — помоли тя. Извади от куфарчето си един лаптоп и го остави на леглото. — Помоли ме да го дам за поправка. Купил го миналата година в Лондон, а в Белфаст не могъл да намери кой да свърши работата. Сега функционира добре. Имаш ли нещо против? Знам, че трябва да го мъкнеш през цялото време, до Рим и после до Белфаст, но нямам доверие на пощите.

Уди поклати глава:

— Разбира се, че нямам нищо против.

Взе компютъра и го пхна в сака си заедно с резервните дрехи и тоалетните си принадлежности. Маги не проявяваше желание да става и Уди я попита какво смята да прави.

— Мога ли да остана тук за известно време? Ще заключа, като си тръгвам.

— Разбира се. — Уди отново погледна часовника си. — Господи, закъснявам. Ще ти се обадя от Рим. Кой ти е телефонът?

Тя се намръщи.

— Телефонът ми е развален. Ще ти се обадя от автомат. В кой хотел ще спиш?

— По дяволите, не знам. Обади се в редакцията, те ще ти кажат.

Той вдигна сака и я целуна. Изпрати ѝ въздушна целувка от вратата и излезе.

Тя се отпусна на леглото и закри очите си с ръце. Чувстваше се омърсена да забавлява този нечистоплътен човек в мизерната му дупка, да го задоволява с ръцете си и да се прави, че ѝ харесва.

— Виж какви неща правя за теб, Денис Фишер — измърмори тя. Стана, отиде на умивалника и се изми, колкото може. Видя отражението си в огледалото и се изплези.

— Курва.

Избърса се и пак се облече, но не се почувства по-чиста.

Взе кърпата и внимателно избърса всички повърхности, до които се бе докосвала, за да заличи всички отпечатьци. Едва след като се увери, че е свършила добре работата, взе куфарчето си и излезе, без да забравя да избърше дръжката на вратата.

Уди стигна на летището по-рано от необходимото. Едва държеше очите си отворени. Предната нощ бе препил сериозно, а сега Маги изстиска и последните му сили. Не беше предполагал, че ще откликне толкова ентузиазирано на желанията му. Бе приятно изненадан. И изтощен.

Посрещна го служител от пресцентъра на Вътрешното министерство, един колега на Ани, който бе работил за „Дейли телеграф“ и когото Уди смътно си спомняше, че е срещал преди няколко години.

— Съжалявам, Уди, планът се промени. Самолетът, който бяхме наели, се повреди, затова изпращаме всички с редовните полети. Запазих ти място за след четирийсет и пет минути. — Подаде му билета. — Втора класа е, съжалявам.

— Няма нищо. Ти със същия ли ще летиш?

Служителят кимна:

— Да, ще се видим на летището в Рим.

— Няма ли да пътуваме заедно?

Служителят поне се направи на засрамен, когато призна, че ще пътува в бизнескласата. Дватамата се наредиха на опашката пред рентгеновия апарат. Докато чакаше, Уди си мислеше само за Маги.

Когато редът му дойде, подаде сака си на униформения полицаи, който го постави на конвейера за металния детектор. Една жена на средна възраст с остри черти и плоски гърди взе чантата му и я остави настрана с още десетина други. Изглежда, една трета от багажа се отделяше за по-обстойна проверка, вероятно заради бомбените атентати. До неотдавна да те накарат да си отвориш куфара бе рядкост и то ставаше обикновено, когато полицаите видеха някой непознат предмет на рентгена.

Един нисък младок с тънки мустачки и бакенбарди се усмихна накриво и попита дали чантата е негова. Когато Уди му отговори утвърдително, полицаят я постави на едно гише и го помоли да я отвори. Уди се подчини и завря ръце вътре, сякаш се канеше да повива бебе. Извади чантичката с тоалетни принадлежности, отвори я и внимателно огледа пяната за бръснене и пастата за зъби. Внимателно разбута бельото и резервните ризи и извади лаптопа. Огледа го отпред и отзад, надникна през решетката на вентилатора, после го разтръска.

— Бихте ли го включили, господине?

Уди отвори компютъра и го опипа отзад, където знаеше, че би трябвало да се намира копчето за пускане. Екранът просветна. Уди бе работил неведнъж с портативни компютри, затова не срещна никакви затруднения да отвори някоя програма. Полицаят погледна монитора, после натисна наслуки няколко клавиша.

— Всичко е наред, господине — каза той и Уди изключи компютъра и го прибра в чантата си.

Метна я през рамо и попита:

— Има ли време за едно питие, преди да се качим на борда?

— Вероятно и за повече.

— Много добре се разбираме с вас — засмя се журналистът.

Джокера се изправи до плъзгащата се врата и погледна отвъд реката, към мястото, където знаеше, че се намира полковникът. Не можеше да определи точно от кой прозорец го наблюдава шефът му, но така и трябваше. Ако Джокера успее да го забележи, значи и терористите можеха да го видят.

Докато чакаше инструкции, той си затананика тихо. И без това нямаше друга работа. Свали и почисти 9-милиметровия си немски автомат „Хеклер и Кох MP5“, любимото оръжие на Специалните въздушнодесантни части, после отново го сглоби и му постави пълнителя, зареден с трийсет патрона. Намести бронираната жилетка повече по навик, отколкото по необходимост, и свали предпазителя. Рижия стоеше до него, Заека и Джако — малко по-назад. На балкона имаше място само за двама души, затова бяха решили Джокера и Рижия да скочат първи. Заека и Джако щяха да ги последват като подкрепление.

По време на инструктажа полковникът даде да се разбере, че само един четиричленен отряд ще влезе в апартамента, и Джокера затаи дъх, опасявайки се, че ще се върне в Херефорд, без да е участвал в истинска акция. Нямаше нужда да се тревожи, защото полковникът много добре знаеше, че неговият отряд има най-добри резултати на учебния полигон. Бойците от другите отряди заръмжаха недоволно, но не посмяха да се оплакват. Четирима от тях щяха да чакат в единия рейнджровър на близката „Уопинг лейн“, готови да се намесят при нужда. Останалите четирима носеха цивилни дрехи, двама щяха да

стоят на „Уопинг Хайстрийт“, другите двама — на брега на реката, срещу прицелния апартамент.

— Чакайте — чу се гласът на полковника в радиостанцията. — Мисля, че имаме пряка видимост към целта.

Двамата снайперисти бяха единствените представители на полицията и Джокера бе решил отначало, че това е така, защото полковникът се опасява, че прекалената активност на силите на реда ще уплаши терористите. По-късно, по време на инструктажа, обаче стана ясно, че има и друга причина. Полковникът наблегна, че не се предвижда да арестуват никого. Операцията щеше да завърши с пълно ликвидиране на целта, без да се оставят живи „мъченици“ в затвора. Все пак един от терористите трябвало да бъде разпитан, за да се разбере дали няма някоя заредена бомба, която още да не е избухнала. Полковникът предложи да оставят жива Бомбаджийката, но Джокера щеше да решава на място. Очевидно, ако беше въоръжена, трябваше да я ликвидират веднага.

— Тъкмо запалиха лампите. В хола има трима мъже — каза полковникът по радиостанцията. — Единият седи до масата, вторият на дивана, третият стои прав в антрето. Жената още не се е появила.

Друг глас, на един от мъжете в рейнджровъра, го прекъсна:

— Идва. Едно такси току-що спря пред входа. Тя е. Влиза.

Последва мълчание, след малко полковникът отново заговори:

— Един от мъжете отваря вратата. Да, тя е. Двамата влизат в едната спалня. Добре, чакайте. Не можем да действваме, докато не се покажат всички.

Джокера и Рижия се върнаха в апартамента и зачакаха.

Фишер прегърна Макдермот.

— Добре ли мина? — прошепна.

— Ужасно беше, ужасно. Никога повече не искам да правя нещо подобно. Той опита да ме обладае, Денис, като някакво хищно животно.

Той целуна ухото й.

— Хайде, слънчице. Знаеш, че трябваше да го направиш. Помисли какво ще постигнем с това. Ако излезе така, както ти е казал,

това ще е най-големият ни удар. С него ще унищожим някои от най-върлите си врагове. Пък и не беше някой грозник. Симпатяга е.

Тя се отдръпна и го погледна гневно.

— Не това е проблемът, Денис. Няколко седмици се занимавам с него, съблазнявам го, чакам сгоден случай да го използвам. Чувствам се омърсена, наистина омърсена.

Фишер вдигна ръце, за да я успокои.

— Добре, добре. Извинявай. Не ме разбирай погрешно. Гордеем се с теб, наистина се гордеем. Знаем какво си преживяла.

— Нима, Денис? Наистина ли?

Тя поклати глава, очите ѝ се наляха със сълзи.

— Отивам да се изкъпя — заяви и го изблъска, за да мине.

— Чакайте — чу се гласът на полковника. — Виждаме момичето, излиза от спалнята. Влиза в банята. Мъжът също излиза от спалнята. Отива към хола. Добре, виждаме и тримата мъже. Ще изчакаме жената да излезе. Пригответе се, Джокер.

Един от цивилните от улицата се намеси:

— Някой идва по „Уопинг Хайстрийт“. Мъж. Друг вижда ли го?

— Виждам го — обади се един от хората в рейнджровъра. — Върви към сградата. Не, няма нищо тревожно, изпълнява доставка. Носи някаква кутия. Жълт е, струва ми се. Да, виждам китайски йероглифи върху кутията. Някой е поръчал китайска храна. Всичко е наред.

— Не може да е за нашите хора, преди малко ядоха — каза полковникът. — Дръжте го под око за всеки случай.

— Стигна до сградата — съобщи човекът от рейнджровъра. — Влиза.

Нгуен задържа кутията в лявата си ръка и натисна звънеца с дясната. На таблото имаше повече от двайсет копчета и той възнамеряваше да натисне няколко с надеждата някой да го пусне. Забеляза обаче нещо да се движи вътре и след малко вратата се отвори и на прага се появи възрастен мъж с малък териер в ръце. Нгуен задържа вратата и се вмъкна. В дъното на коридора се виждаше

отвореният асансьор, стълбището бе отляво. Той хвана кутията с две ръце и тръгна по стълбите. Търсеше апартамент 19 и не знаеше на кой етаж е, затова на всеки етаж отваряше вратата и оглеждаше номерата над вратите. Апартамент 19 бе на четвъртия. Нгуен се върна на стълбището. Почти бе стигнал. Скоро всичко щеше да свърши.

— Пригответи се, Джокер. Жената излиза от банята. По хавлия е, бяла хавлия, отива към хола. Сега е моментът. Къде е човекът с кучето?

— Далече — отвърна един от наблюдателите в рейнджровъра.

— Китаецът с доставката не се ли вижда?

— Още е вътре.

— Добре. Тя сядна на стола отляво на телевизора. Стойте, мъжът при масата май има пистолет, но не го държи. Оставил го е на масата.

Четиримата бойци погледнаха плана на апартамента пред себе си. Полковникът им го беше пречертал от черната дъска заедно с всички подробности за разположението на мебелите. Приличаше много на апартамента, в който чакаха, но бе малко по-малък. Джокера посочи с дулото на автомата къде се намират четиримата терористи. Рижия кимна.

— За мен онзи край масата и другият, на дивана — каза Джокера. — Ти се заеми с онзи в антрето. Не забравяй, че трябва да запазим жената жива. Имаме да й зададем няколко въпроса.

— Мислим, че имаме добър прицел към човека в антрето — обади се полковникът. — Чакайте.

— Аз взимам седналия на дивана, ти — оня при масата.

— Разбрано — отвърна Рижия.

— Излезте на балкона — нареди полковникът.

Джокера почувства характерната възбуда преди акция.

Двамата с Рижия застанаха рамо до рамо в очакване на сигнала. Свалиха предпазителите на автоматите си и заредиха. Държеха показалците си върху защитното лостче пред спусъка, за да не стрелят по невнимание, докато скачат. Резервните пистолети „Браунинг“ също бяха заредени, но стояха на предпазител в кобурите им. Носеха бронирани жилетки и черни униформи с отбранителни гранати в джобовете. И двамата бяха избрали леки предпазни жилетки, оставяйки тежките брони с керамични плочки отчасти защото

терористите явно не разполагаха с по-сериозни оръжия от пистолети, отчасти за да не се обременяват с излишен товар.

— Готови за атака — обади се полковникът.

Двамата бойци се наведоха над синия парапет. Балконът бе на около четири метра под тях, което не представляваше трудност, но се налагаше да се завъртят на деветдесет градуса надясно, така че щяха да имат проблем с равновесието. Джокера щеше да се приземи до пластмасовата маса, но Рижия щеше да скочи зад нея, така щеше да се забави, докато я заобикаля. Заека и Джако също излязоха и застанаха зад тях.

Нгуен остави кутията на пода и клекна. Извади кутийките с отдавна изстинала храна и ги нареди до стената. На дъното на кутията имаше разглобено копие на автомат „Калашников“. Бе пристигнал в магазина минути преди да затвори, задъхан, защото беше тичал по „Странд“. Плати в брой. Играчката бе съвършено копие на 7,62-милиметровия руски автомат, какъвто беше използвал във Виетнам. Той го сглоби, без да се замисля, сложи му дървения приклад и пълнителя. Имитацията бе малко по-лека от обичайното, но изглеждаше съвсем истинска, пък и ако мъжете, срещу които смяташе да се изправи, бяха професионалисти, щяха да сметнат, че всеки, дръзнал да ги нападне, би трябвало да носи истинско оръжие. Предпочиташе да използва браунинга, но той остана в гората, пък и нямаше как да го прекара през охранителната система на летището. Така или иначе в използването на АК-47 имаше някаква ирония на съдбата, затова избра точно него. Всъщност това оръжие го караше да се чувства най-сигурен. Стига да действа бързо, стига да не им даде възможност да се опомнят, те никога нямаше да забележат, че цевта е плътна и че автоматът не би могъл да изстреля и един куршум дори с магия. Щеше да ги свари неподготвени, да ги стресне, да използва объркването им, за да им вземе оръжията. Със сигурност имаха пистолети и веднъж добре ли се до някой от тях, нямаше да има повече нужда от фалшивия автомат. А ако грешеше, ако в апартамента нямаше огнестрелно оръжие, щеше да използва ножовете, закупени от магазина.

Нгуен вече не мислеше за бъдещето си, за това, което ще стане с него, ако оцелее. Не го беше грижа. Вече не вярваше в правосъдието, търсеше само отмъщение. Искаше само смъртта на четиримата терористи, нищо друго. Жизненият му път бе към своя край.

Когато сглоби оръжието, той върна кутийките с храна в голямата кутия и се изправи. Пъхна автомата под палтото си с дулото надолу, притисна го с дясната ръка и вдигна кутията с лявата. Чувстваше се непохватно, но това нямаше да продължи дълго.

Макдермот започна да бърше косата си. Банята ѝ се беше отразила добре и сега се чувстваше малко по-чиста, поне външно. Звънецът я накара да подскочи. Фишер се намръщи. Не беше домофонът, а звънецът на апартамента, което означаваше, че посетителят вече е влязъл в сградата и чака пред вратата. Той направи знак на Маккормик да вземе пистолета и се приближи до вратата. Маккормик свали предпазителя и скри оръжието под масата.

Фишер влезе на пръсти в антрето. Надникна през шпионката и видя изкривения образ на усмихнатото лице на някакъв азиатец. Неканеният гост протегна ръка и отново натисна звънеца. Носеше кутия с китайска храна.

— Какво искате? — извика Фишер.

— Нося ви поръчката.

— Не сме поръчвали нищо, сбъркали сте апартамента.

— Не чувам.

— Сбъркали сте апартамента — повтори Фишер и отново доближи око до шпионката.

Азиатецът поклати объркано глава и отстъпи назад.

— Не чувам.

Фишер отключи вратата, обърна се към останалите:

— Всичко е наред. Някакъв човек се опитва да ни пробута китайска храна. Объркал е апартамента.

Той отвори вратата и отстъпи встрани, Маккормик се успокои и свали пръст от спусъка. О'Рийли се ухили и се потупа по гърдите.

Макдермот отново се зае да суши косата си. Изведнъж спря, сърцето ѝ заби лудо, сякаш някой я ритна в гърдите.

Едва си пое дъх, спомни си за китаеца на Уди, който тръгнал да си откъсва на ИРА. Сигурна бе, че точно той стои пред вратата, но не ѝ идваха думи да предупреди другарите си. Успя само да изкрещи:

— Не! Не! Не!

Виковете ѝ проехтяха в апартамента, стряскайки всички. Маккормик понечи да стане, но в този момент Нгуен ритна вратата и повали Фишер на пода.

Виетнамецът хвърли кутията и измъкна автомата. Нахълта в антрето и изрита Фишер, за да го зашемети и така да не му даде възможност да разгледа добре оръжието. Забеляза, че мъжът при масата вдига пистолет.

— Хвърли пистолета — изкрещя Нгуен, насочи безполезната имитация към гърдите му и пристъпи напред.

Терористът явно се обърка и свали оръжието.

— В апартамента се появи нова цел — прозвуча гласът на полковника в ухото на Джокера, изглеждаше напълно спокоен. — Повтарям, в апартамента има петима души. Трима в хола, двама в антрето. — Замълча, после продължи: — Едната от целите в антрето има автомат. Добре, Джокер, държим двамата в антрето на прицел. Ще ги елиминираме отгук. Изчакайте сигнала и скачайте. — Замълча, колкото Джокера да отброи три удара на сърцето си. — Напред! Напред, напред, напред!

Джокера и Рижия скочиха едновременно. Части от секундата след като се отделиха от парапета, чуха свистенето на два свръхбързи куршума.

На Джокера му се струваше, че всичко тече като на забавен кадър. Отблъснаха се от парапета, извъртяха се във въздуха с леко присвити колене, за да намалят удара. Приземиха се едновременно и едновременно преместиха пръсти върху спусъците на автоматите си. На Джокера му бяха достатъчни части от секундата, за да запечата в съзнанието си сцената от апартамента. В хола стояха трима, двама мъже и една жена, и тримата с гръб към прозореца. Мъжът при дивана тъкмо се надигаше, жената бе закрила уста с една кърпа. Мъжът до масата държеше пистолет. И тримата гледаха в антрето, където, опрян до стената, лежеше рус мъж. Притискаше ръка до гърдите си, ризата

му бе омазана с кръв. Очевидно всеки момент щеше да умре. Друг мъж, азиатец, стоеше с някакво оръжие с вид на автомат „Калашников“ в ръка. От рамото му течеше кръв. Отваряше и затваряше няма уста, по лицето му личеше изненада. Той видя Джокера, видя автомата му, после погледна своето оръжие, сякаш го виждаше за пръв път. Джокера стреля инстинктивно, изпрати два куршума в гърдите му и един в главата. Азиатецът се строполи назад.

Мъжът при масата понечи да се извърне, но преди да успее да вдигне пистолета, Рижия го порази с четири куршума. Джокера застреля мъжа до дивана, не му даде възможност да се обърне и той умря, без да разбере от какво.

Джокера влезе пръв в стаята, следван от Рижия. Джако и Заека скочиха след тях. Жената понечи да стане, но Рижия я блъсна грубо на стола ѝ.

— Шибано британско копеле! — изкрещя тя и той я удари толкова силно, че тя едва не падна.

По брадичката ѝ потече тънка струйка кръв. Очите ѝ засвяткаха и тя скочи и замахна към очите на Рижия. Той се отдръпна и я удари в корема с приклада на автомата си. Тя се преви на две, отчаяно опита да си поеме въздух. Рижия я блъсна отново на стола.

— Не мърдай, кучко, ако не искаш да умреш.

Насочи автомата си към нея. През това време Джокера провери трупове на двамата мъже, кухнята, банята и двете спални. Джако и Заека вървяха след него. Действаха като добре координиран екип, бяха прекарвали стотици часове на учебния полигон в Херефорд, стреляйки пълнител след пълнител по картонените макети на руски десантници. В сравнение с тренировките на полигона тук бе като на курорт.

— Чисто е — обяви накрая Джокера.

— Хванахте ли жената? — попита полковникът.

— Да, жива — отвърна Рижия.

Азиатецът изстена, промърмори нещо на някакъв неразбираем език, после утихна. Между устните му се процеди струйка кръв. Гърдите му бяха превърнати в каша от разкъсана плът и раздробени кости.

Тримата бойци от Специалните части се върнаха в хола при Рижия. Джако и Заека претърсиха трупове, Джокера огледа стаята. Откри семтекса в едно шкафче, както и няколко детонатора и

часовникови механизми. В един шкаф в антрето намери празна кутия от лаптоп. Вътре, все още увито в найлон, лежеше ръководството за употреба. Имаше и няколко парчета кабел. Той занесе кутията в хола и я хвърли в краката на жената.

— Какво е това? — изкрещя. — Поредната бомба ли, ирландска кучко?

Изстрелваше думите като куршуми.

Бомбаджийката избърса уста с опакото на ръката си, размазвайки кръвта като грима на клоун.

— Начукай си го, тъпоумник такъв. Аз съм шотландка.

Джокера я настъпи и тя изпищя от болка. Наведе се към босия си крак, но той я удари с юмрук в лицето и тя се тръсна назад на стола. По бузите ѝ потекоха сълзи, тя закри лице. Рижия я хвана за косата и дръпна главата ѝ назад.

Джокера доближи лице до нейното, толкова близо, че да усети дъха му.

— Слушай ме добре, кучко. Убихме приятелчетата ти и ако не проговориш, и ти ще ги последваш.

Кимна на Рижия и той я завлече за косата до лежащия в локва кръв Фишер. Хвърли я върху трупа и накисна лицето ѝ в кръвта. Джокера я изрита в гърба, в бъбреците, където знаеше, че ще я заболи най-силно.

— Изправи я на колене — нареди той и Рижия я вдигна за косата.

Джокера опря дулото на автомата в устата ѝ. Тя разтърси глава.

— Закъсняхте — прошепна.

— Отдръпни се — нареди Джокера на Рижия. — Ще ѝ пръсна черепа.

Рижия се измести, Джако и Заека се отдръпнаха до прозореца.

— Никой няма да разбере, че не си умряла при нападението — заплаши я Джокера. — Няма свидетели. Няма да повторим грешката от Гибралтар.

— Закъсняхте — повтори тя. — Ще избухне след по-малко от пет минути. Няма да успеят да кацнат навреме.

— В самолет ли е?

— Няма майтап, Шерлок Холмс.

Тя се изкашля и плю на пода не за да покаже презрението си към него, а защото устата ѝ се пълнеше с кръв.

— На кой самолет?

Тя заговори, защото знаеше, че каквото и да му каже, нищо няма да се промени. Искаше да му каже, да му даде да разбере, че е безсилен. Съобщи му, че бомбата е на извънреден самолет за Рим, че е у един журналист на име Йън Уд и че всички на борда са обречени. Избухна в смях. Джокера я удари в главата, Рижия предаде наученото по радиостанцията на полковника.

Уди пиеше четвърто уиски, когато лампичката с надпис „Затегнете коланите“ светна и самолетът започна да се снижава.

— Дами и господа, говори главният пилот. Наближаваме буря, ще се спуснем, за да я избегнем. Моля, изправете седалките и затегнете коланите.

Уди се намръщи. Беше летял достатъчно, за да знае, че лошото време се заобикаля отгоре, не отдолу. Той си закопча колана и отпи уиски. Реши, че е най-добре да го изпие по-бързо, за да не се разплиска.

— Молим пасажера Йън Уд да се обади на представителите на екипажа — продължи главният пилот.

Отначало Уди не разбра, че споменават неговото име, осъзна го едва след като го повториха. Самолетът се спускаше главоломно и стюардесите сновяха между седалките и проверяваха дали облегалките им са вдигнати, а коланите — закопчани. Освен това оглеждаха внимателно лицата на пътниците в очакване някой да се обади на последното повикване. Той помахна на една красива блондинка. Тя се приближи с въпросително изражение на лицето.

— Аз съм Йън Уд — заяви той.

Жената до него наостри уши, любопитна да чуе какво ще стане по-нататък.

— Господин Уд, имате ли багаж в товарното отделение? — попита рязко стюардесата.

По гласа ѝ личеше, че е станало нещо много лошо, затова Уди устоя на изкушението да пусне някоя шега и отговори веднага:

— Не.

Стомахът му се свиваше.

— Бихте ли ми дали всичкия си ръчен багаж, ако обичате?

Тя се усмихваше, но той знаеше, че е само за да го предразположи към съдействие, момичето явно умираше от страх. Също и Уди.

— О, господи — промълви той и протегна ръка към сака между краката си.

Тогава бомбата избухна.

Джокера и Рижия чакаха инструкции от полковника. Бяха накарали Маги да легне по очи върху наквасения с кръв килим до Фишер с ръце зад тила. Имаше хубаво тяло, мислеше си Джокера. Хубави крака, стегнат задник, точно каквито жени обичаше. Той погледна часовника си.

Гласът на полковника прозвуча в ухото му:

— Самолетът се е взривил. Предполагаме, че няма оцелели. Операцията приключи. Доведете всичко докрай. Повтарям, доведете всичко докрай.

Джокера погледна Рижия. Той кимна и леко помести автомата си в знак, че оставя тази чест на него. Джокера стреля веднъж в гърба ѝ, на нивото на сърцето.

Тя не умря веднага, никога не умираха веднага. В романите обикновено пише, че когато някой бъде застрелян, смъртта настъпва преди още да е паднал на земята, но Джокера знаеше, че никога не става така. Беше убивал хора в Белфаст, на Фолкландските острови, в Близкия изток и веднъж в Испания, но никога не бе видял някой да умира мигновено, независимо къде го застреляш. Ако куршумът мине през сърцето, мозъкът продължава да функционира още една минута, преди очите да престанат да се движат. Ако го застреляш в главата и мозъкът се размаже по пода, сърцето продължава да изпомпва кръв в крайниците и тялото продължава да се гърчи известно време, докато най-сетне си даде сметка, че е мъртво. Така ставаше в истинския живот. Малко са хората, които знаят разликата между смъртта в книгите и филмите и смъртта в реалната действителност. Джокера бе един от тях.

Когато куршумът прониза тялото ѝ и проби дупка на излизане от предната страна на гърдите ѝ, тя разпери ръце и изстена. След известно време най-сетне умря, гърчейки се в локва кръв. От устата ѝ потече слюнка, в очите ѝ се четеше ужас. Джокера не искаше да става свидетел на последната ѝ агония. Обърна се с гръб и загледа през

прозореца към реката, чакайки гърчовете ѝ да спрат. Смъртта винаги го бе отвращавала.

Джон Симсън остана до късно в редакцията, за да прегледа вечерните издания, преди да си тръгне. Вестникът му нямаше да излезе в близките седемдесет и два часа, но искаше да види как ежедневниците отразяват взривяването на самолета и операцията на Специалните части срещу терористите. Новината за самолета бе дошла много късно, за да бъде отразена подробно в сутрешните издания, но повечето вестници все пак бяха успели да напишат по няколко думи.

Доставчикът се появи с купчина вестници под мишница и ги тръсна на бюрото. Симсън отдели жълтата от сериозната преса и се зае с първата група: „Сън“, „Дейли мирър“, „Дейли мейл“, „Дейли експрес“, „Дейли стар“ и „Тудей“. Във всички имаше снимки на останките от самолета сред океана и на членовете на терористичната група. Всички бяха сложили снимката на Бомбаджийката на първа страница, защото тя най-много привличаше вниманието, а „Експрес“ и „Мейл“ бяха поместили и портрета на Уди заедно с кратък разказ как е бил използван за пренасянето на бомбата.

Да, помисли си Симсън, ето как щеше да го направи. Бомбата, предателството и операцията на Специалните части заедно със снимка на момичето — на първа страница. Вътре — информация за бомбената кампания и Специалния въздушнодесантен полк, биографични данни за терористите и много политически коментари. Страхотно събитие, жалко само, че не стана в събота вечерта. Двете снимки на Уди го гледаха от бюрото. Симсън поклати тъжно глава:

— Е, Уди, най-сетне излезе на първа страница.

Той събра вестниците и ги взе вкъщи, за да ги прочете по-внимателно.

Обадиха му се да му съобщят за срещата в „Уайтхол“, докато четеше сутрешната преса. Взривът на самолета бе на първа страница на всички вестници заедно с кратка равносметка за операцията на Специалните части в Уопинг. От подробностите в репортажите ставаше ясно, че хората от пресслужбата на Министерството на

отбраната са си дали доста труд, за да защитят правителствената позиция. Никъде не се споменаваше за китаеца. Животът и смъртта му завинаги щяха да останат в тайна. Друг важен факт, който липсваше във вестниците, беше как силите за сигурност са успели да открият терористите. Разузнаване бе най-точното обяснение. Служителите от пресслужбата добре се бяха справили с журналистите. Бяха ги затрупали с повече информация, отколкото могат да поемат, та да не се сетят за най-съществените въпроси.

Бромли се облече, целуна жена си по бузата, слезе в гаража и погледна под колата си. Надникна през прозореца, за да провери детектора, който показваше, че никой не се е доближавал до возилото. След като реши, че всичко е наред, отстъпи няколко крачки и натисна копчето на малкото дистанционно устройство, което стартираше двигателя автоматично. Едва когато се увери, че няма никаква опасност, отключи колата и влезе. Предохранителните мерки му бяха станали втора природа, и то много преди смъртта на Еърли Нийв и Йън Глоу.

Налагаше се да отложи всичките си ангажименти за деня, но обаждането на координатора на разузнаването и службите за сигурност бе по-важно от всичко останало. Координаторът беше подчинен само на две висши инстанции: министър-председателя и Постоянния секретариат на разузнавателните служби. Главната му функция бе да осигурява сътрудничеството между разузнавателните служби, нелека задача.

Бромли пристигна от последните в заседателната зала. Намери празен стол и се настани. Залата бе почти изцяло заета от дълга овална маса от лакиран махагон. Наоколо се виждаха много познати лица, някои му кимнаха за поздрав. Самата стая бе типична за „Уайтхол“ — богато украсена камина, цяла колекция впечатляващи маслени картини и пищен килим. Мъжът, застанал на председателското място, също беше типичен образ за „Уайтхол“ — костюм на тънки райета, безупречна бяла риза, тъмносиня вратовръзка, грижливо сресана коса, леко посивяла на слепоочията, изпънато като пружина тяло, ръце с перфектен маникюр, събрани зад гърба. Координаторът бе цивилен служител, за когото борбата срещу тероризма представляваше само трамплин към по-високи постове, които той сигурно смяташе за свое рождено право, но все пак, както и всички останали около масата, той

приемаше тази задача с най-голяма отговорност. Присъстващите бяха каймакът на службите за борба с тероризма в страната, макар Бромли да остана изненадан, че не вижда никого от висшите началници. Всички бяха или заместници, или лични секретари на големите шефове. По лицата им се четеше тъга, повечето бяха загубили колеги или приятели при злополучния полет. Той познаваше представителите на Секретната служба за контраразузнаване, Секретната разузнавателна служба, Щаба по разузнаването на Военното министерство, Отдела за борба с тероризма, но имаше и неизвестни за него лица. Някои бяха висши началници от полицията, за други — с военни подстрижки и маниери — предположи, че са от Специалния въздушнодесантен полк.

Никой не носеше карта с името си на ревера и върху масата нямаше никакви пособия за писане, само няколко кани с вода и обърнати с дъното нагоре чаши. Нямаше (забеляза със съжаление Бромли) и пепелници.

Един-двама закъснели се вмъкнаха през двойната врата и се усмихнаха сконфузено на координатора. Когато и последните заеха местата си, двама мъже в черно станаха и излязоха, затваряйки вратата след себе си.

— Господа — започна координаторът, — благодаря, че се отзовахте. Нека първо кажа, че на това заседание никой няма да си води бележки и то не бива да бъде споменавано в никакви дописки или доклади. Няма да го отразите и в дневниците си. Това заседание никога не се е състояло. Ясно ли е?

Изчака всички мъже да кимнат утвърдително, преди да продължи.

— Благодаря. Това е нещо като кратък отчет за различните служби по разузнаването и сигурността, както и за онези полицейски началници, до чиито отдели се отнася това, което ще ви кажа. Можете да уведомите устно началниците си за темата на заседанието, но нищо от тази информация не трябва да се предава надолу по йерархията. Всички данни, както сами ще разберете, са за вътрешна консумация. Тези сведения засягат много тесен кръг от хора.

Сега вниманието на всички присъстващи бе насочено към него. Не се чуваха никакви странични звуци, всички следяха внимателно лицето на координатора.

— Всички сте научили за ужасяващото събитие от вчера вечерта. Трагедия, голяма трагедия. Все пак съм радостен да ви съобщя за ликвидирането на терористичната група, отговорна за неотдашните жестокости, и за това трябва да благодарим на Отдела за борба с тероризма на полицията и Специалния въздушнодесантен полк.

Той кимна към представителите на двете организации, между които беше и Бромли.

— Както знаете, вчера при самолетната катастрофа загинаха сто трийсет и шестима души. Между тях — дванайсет деца и три монахини, както и депутати и други държавни служители. Общественото недоволство срещу ИРА се разгаря. Не само в пресата, въпреки че всички вестници призовават нещо да се направи: появили се отново искания за връщане на смъртното наказание. Нещата са много по-сложни. Този път общественото недоволство срещу ИРА достигна връхната си точка, шири се мнението, че трябва да се предприемат ответни мерки.

Той отново замълча и огледа мъжете около масата, които попиваха всяка негова дума.

— Господа, открива ни се златна възможност. Нашите специалисти оценяват, че недоволството срещу терористите ще остане все така високо през следващите десет дена, до две седмици. Скоро след като поразил цивилни цели или убие невинни граждани, ИРА обикновено напада военни обекти и така си възстановява доверието. Общественото мнение е нещо крайно непостоянно, но този път те отидоха прекалено далеч. Всички ние, които седим около тази маса, знаем, че бомбените атентати бяха дело на самостоятелна терористична група, действаща без подкрепата на Белфаст и Дъблин. Тази информация обаче остана в тайна от пресата. Обикновените граждани знаят, че ИРА носи цялата отговорност за експлозиите.

Накрая стигна до същината на въпроса.

— Късно снощи на най-високо ниво бе взето решение да се предприеме операция срещу водещи членове на ИРА и Шин Фейн. През следващите седем дни висшите ешелони на организацията ще бъдат елиминирани и този път общественото мнение ще ни подкрепи на сто процента. Точно за тази златна възможност ви говорих. Всичко, което сторим сега, ще се ползва с пълната подкрепа на обществото. Това не е, повтарям, не е екстремистка политика. Това е операция за

отстраняване на най-опасните ни врагове. Тайна операция. Съставил съм списък на двайсет и петима мъже и жени, за които сметнахме, че играят ключова роля в организацията и без които тя ще загуби ефективността си като терористична сила. За целта ще използваме отряд от добре обучени членове на Специалните части. Където е възможно, убийствата ще бъдат замаскирани като нещастни случаи: катастрофа, свръхдоза наркотици, падане по стълбите, но в останалите случаи нещата ще се наредят така, че да изглеждат като дело на протестантски екстремисти. Завърши ли операцията, ИРА няма повече да представлява реална заплаха за сигурността. След това ще им се противопоставяме с по-законни методи, за целта ще се сформира нова Антитерористична служба, една-единствена национална силова организация за борба с тероризма. Това обаче ще бъде тема на следващи заседания в края на този месец. Сега има ли въпроси?

Повечето от мъжете около масата изглеждаха потресени, но Бромли знаеше, че всеки от тях ще подкрепи безусловно плана, изложен от координатора. Много от тях от години призоваваха за предприемане на такива действия, смятайки, че ИРА може да бъде победена само с жестокост, равна на нейната.

— Ще съм ви благодарен, ако си спестите коментарите и се ограничите със задаването на въпроси — продължи координаторът. — Тук няма нищо за обсъждане, не търся ничие одобрение, няма нищо за гласуване. Решението вече е взето на много по-високо ниво. На най-високото ниво.

Един от полицейските представители се изкашля и вдигна ръка.

— Кога започва операцията?

Координаторът погледна изящния си златен часовник и отвърна тихо:

— Започнала е преди десет минути.

Друг от присъстващите, представител на Тайната разузнавателна служба, вдигна ръка.

— Може ли да научим чии имена са в списъка?

— Няма никакъв списък — отвърна координаторът. — Няма нищо на хартия, никакви писмени свидетелства. Все пак мога да ви съобщя устно имената на двайсет и петимата членове на ИРА, които организацията не може да си позволи да загуби.

Всички имена бяха добре познати на мъжете около масата, затова никой не се изненада, последваха само одобрителни кимвания. Бромли бръкна в джоба си и извади лулата. Потърка я замислено по зъбите си, докато слушаше имената. Лиам Хенеси бе споменат някъде по средата. Последното име беше на Шон Морисън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.